

# ஞானம்

கலை இலக்கியச் சஞ்சிகை

விலை :  
ரூபா 100/=

263

கலைப்பாரதி  
சித்திரா சின்னராஜன்



பகிர்தலின் மூலம் விரிவும் ஆழமும் பெறுவது ஞானம் !



இருபத்தாறாம் ஆண்டில் வெற்றிகரமாக கால்பதிக்கும்  
**கனடா உதயனின் 'இலங்கைச் சிறப்பிதழ்'**

நூற்றுக்கும் மேற்பட்ட பக்கங்களில் பெருமளவு தாயகப் படைப்பாளிகளின் எழுத்துக்களை தாங்கி **2022, மே மாதம் 27 ஆம் திகதி** வெள்ளிக்கிழமை கனடாவில் வெளியாகின்றது.

கவிதைகள், சிறுகதைகள், கட்டுரைகள், நேர்காணல்கள், விமர்சனங்கள் ஆகிய படைப்புக்கள் **2022, ஏப்ரல் மாதம் 22ம் திகதிக்கு முன்னர்** எதிர்பார்க்கப்படுகின்றன. படைப்புக்களை தபால் மூலமாகவோ அன்றி மின்னஞ்சல் மூலமாகவோ அனுப்பலாம்.

சிறிய படைப்புக்களை

**416 732 1608**

என்னும்  WHATSAPP

இலக்கத்திற்கும்

அனுப்பலாம்.



**இலங்கைச் சிறப்பிதழில்**

பிரசுரமாகும் படைப்புக்களிலிருந்து தேர்ந்தெடுக்கப்பெறும் சிலவற்றுக்கு சன்மானமும் சிறப்பிதழின் பிரதியொன்றும் அனுப்பி வைக்கப்பெறும்.

தபால் முகவரி:-

Managing Editor, Uthayan Publishers  
4062. Ellesmere Road, Scarborough,  
Ontario. CANADA. M1C 1J2

மின்னஞ்சல் முகவரி:- uthayannews@yahoo.com







ஊள்: 22  
சடர்: 10  
263

# பகீர்தலன் மூலம் வீரவும் ஆழமும் பெறுவது ஞானம்!

வெள்ளத்தின் பெருக்கைப்போல் கலைப்பெருக்கும்  
கவிப்பெருக்கும் மேலாயாயின,  
பள்ளத்தில் வீழ்ந்திருக்கும் குருடவரல்லாம்  
விழிப்பெற்றுப் பதவிகொள்வர்.

## ஆசிரியர் குழு

ஆசிரியர், ஸ்தாயகர் : தி. ஞானசேகரன்  
இணை ஆசிரியர் : ஞானம் ஞானசேகரன்  
நிர்வாக ஆசிரியர் : ஞானம் பாலசீசந்திரன்

ஓவியர்: கிறிஸ்டி நல்லரெத்தினம்

## தொடர்புகளுக்கு

தொ.பேசி.    ↪ 0094-11-2586013  
                  0094-77-7306506  
தொ.நகல்    ↪ 0094-11-2362862  
இணையம்   ↪ www.gnanam.info  
                  www.gnanam.lk  
                  தளம். ஞானம். இலங்கை  
மின்னஞ்சல் ↪ editor@gnanam.info  
                  editor@gnanam.lk  
அஞ்சல்       ↪ 3B-46<sup>th</sup> Lane, Colombo-6,  
                  Sri Lanka  
வங்கி விபரம் ↪ T. Gnanasekara Iyer  
                  Acc. No. - 009010344631  
                  Hatton National Bank,  
                  Wellawatha Branch.  
                  Swift Code : HBLILKLX  
                  (மணியோடும்மூலம் சந்தா அனுப்பு  
                  பவர்கள் வெள்ளத்தை தபாற்  
                  கந்தோரில் மாற்றக்கூடியதாக  
                  அனுப்புதல் வேண்டும்)  
சந்தா விபரம் ↪ Sri Lanka

ஒரு வருடம் : ரூ 1,000/=  
ஆறு வருடம் : ரூ 5,000/=  
ஆயுள் சந்தா : ரூ 20,000/=

ஒரு வருடம்  
Australia (AU\$)    50  
Europe (€)           40  
India (Indian Rs.)   1250  
Malaysia (RM)       100  
Canada (\$)           50  
UK (£)               40  
Singapore (Sin. \$)   50  
Other (US \$)         50

- ◎ ஞானம் சஞ்சிகையில் பிரசுரமாகும் படைப்பு களின் கருத்துகளுக்கு அவற்றை எழுதிய ஆசிரியர்களை பொறுப்பானவர்கள்.
- ◎ புகைபெயரில் எழுதுபவர்கள் தமது சொந்தப் பெயர், தொலைபேசி எண், முகவரி, ஆகியவற்றை வேறாக இணைத்தல்வேண்டும்.
- ◎ பிரசுரத்திற்குத் தேர்வாகும் படைப்புகளைச் செவ்வைப்படுத்த ஆசிரியருக்கு உரியையுண்டு.
- ◎ படைப்புகள் கணினியில் தட்டச்சு செய்யப்பட்டு மின்னஞ்சலில் அனுப்பப்படவேண்டும்.



- ◎ கவிதைகள்
  - மகாதேவஜயர் ஜெயராமசர்மா           10
  - கலாநிதி ஜீவகுமாரன்                   14
  - Dr.Sherrie Chhangte/சோ. ப.               26
  - ஜின்னாவும்                               33
  - நிலவூர்ச் சித்திரவேல்               46
  - பொலிகை ஜெயா                         50
- ◎ சிறுகதைகள்
  - தேவகி கருணாகரன்                   05
  - வி. ஜீவகுமாரன்                         20
  - கஸ்ஸாலி அஷ்ஷம்ஸ்               30
  - செங்கதிரோன்                         39
- ◎ கட்டுரைகள்
  - கொற்றை பி. கிருஷ்ணானந்தன்       03
  - பேராசிரியர் எம். ஏ. நுஃமான்           11
  - வாகரைவாணன்                         27
  - ஏலையா க. முருகதாசன்               34
  - கிறிஸ்டி நல்லரெத்தினம்           41
  - பேராசிரியர் சோ. சந்திரசேகரம்       45
- ◎ நூல் விமர்சனம்
  - புலோலியூர் ஆ. இரத்தினவேலோன்   47
- ◎ பத்தி
  - பேராசிரியர் துரை மனோகரன்       51
- ◎ சமகால கலை இலக்கிய நிகழ்வுகள்
  - கலாபூஷணம் கே. பொன்னுத் துரை   53
- ◎ வாசகர் பேசுகிறார்                   56

# ஆசிரியர் பக்கம்

பணயால் விழுந்தவனை மாடேறி மிதித்த கதை

இலங்கையின் பொருளாதார நெருக்கடி தொடர்ந்தும் அதிகரித்தவண்ணம் இருக்கிறது. அத்தியாவசியப் பொருட்களுக்கான தட்டுப்பாடு, அத்தியாவசியப் பொருட்களின் விலையுயர்வு, எரிவாயு தட்டுப்பாடு, எரிபொருள் பற்றாக்குறை உள்ளிட்ட பல நெருக்கடிகளால் மக்கள் திண்டாடிக் கொண்டு இருக்கின்றனர்.

எரிபொருள் விலையுயர்வு நாட்டில் போக்குவரத்துச் சேவையைப் பாதிப்பதால் அதன் புறவிளைவுகள் சகல துறைகளிலும் சிக்கல்களை ஏற்படுத்தியுள்ளன. பொருட்களின் தட்டுப்பாடு, பொருட்களின் விநியோகம், பொருட்களின் விலையேற்றம் போன்றவற்றிற்கு இதுவே முதன்மைக் காரணியாக அமைகிறது. அத்தோடு ரயில் கட்டணங்கள், முச்சக்கரவண்டி கட்டணங்கள், போக்குவரத்துக் கட்டணங்கள் ஆகியவற்றில் அதிகரிப்பு ஏற்பட்டு பல்வேறு பிரச்சனைகளுக்கு மக்கள் முகம்கொடுத்து வருகின்றனர். பொருளாதார ரீதியில் பல்வேறு நெருக்கடிகளைச் சந்தித்து தமது குடும்பத்தைக் கொண்டுநடத்த முடியாத நிலைக்கு மக்கள் தள்ளப்பட்டுள்ளனர்.

இத்தகைய ஒரு சூழ்நிலையில், நாட்டில் நீண்டநேர மின்வெட்டு அமுலாகியிருப்பது மக்களுக்குப் பெருந்துன்பத்தைத் தருவதாக அமைகிறது. இலங்கை மின்சார சபையின் தகவலின்படி 14 மணிநேர மின்வெட்டு இடம்பெறுவதாக அறிய முடிகிறது. போதியளவு எரிபொருள் இல்லாத காரணத்தினாலேயே மின்சார உற்பத்திச் செயற்பாடுகள் ஸ்தம்பித நிலையை அடைந்துள்ளன. மின்னூற்பத்திக்குத் தேவையான எரிபொருள் தடையின்றிக் கிடைக்காவிடின் எதிர்வரும் புத்தாண்டில் நாடு இருளில் மூழ்க வேண்டிய நிலைமை ஏற்படும் என மின்சாரசபைப் பொறியியலாளர் சங்கத்தின் தலைவர் அனில் ரஞ்சித் எதிர்வு கூறியுள்ளார்.

பகல் மற்றும் இரவு நேரங்களில் மின்வெட்டு அமுல்படுத்தப்படுவதால் நாட்டின் ஆடைத் தொழிற்சாலைகள் உள்ளிட்ட பல தொழிற்சாலைகள் பாதிக்கப்பட்டுள்ளன.

பாடசாலைகளில் கற்றல் கற்பித்தல் செயற்பாடுகள் முன்னெடுக்க முடியாத அசௌகரியங்களுக்கு முகம் கொடுக்கவேண்டிய நிலை ஏற்பட்டு மாணவர்கள் பாதிப்படையக்கூடிய சூழ்நிலை ஏற்படுகிறது.

வைத்திய சாலைகளில் குளிர்சாதனப் பெட்டிகளில் வைத்துப் பேணவேண்டிய மருந்துகளை உரிய முறையில் வைத்துப் பாதுகாப்பதில் சிரமங்கள் ஏற்பட்டுள்ளதாக மருந்தக வட்டாரங்கள் தகவல் தெரிவிக்கின்றன. அதேவேளை வைத்தியத்துறையும் பெரும் பாதிப்புக்குள்ளாகியுள்ளது. அவசர சத்திர சிகிச்சைகளைக்கூட உரிய நேரத்தில் செய்யமுடியாத நிலை.

யாழ். மாவட்டத்தில் உள்ள ஆதாரவைத்தியசாலை ஒன்றில் மின்வெட்டு நேரத்தில் கைத்தொலை பேசி வெளிச்சத்தில் சேவைகள் இடம்பெற்றதாக பத்திரிகைச் செய்தியொன்று தெரிவிக்கிறது.

மின்தடை ஏற்படும்போது இணைய வசதிகள் தடைப்படும் சாத்தியமும் காணப்படுவதாக அறிய முடிகிறது. சிக்கல் குறுக்கீடுகள், வேகம் குறைந்த செயற்பாடுகள் ஏற்பட வாய்ப்பு இருப்பதாகவும் கூறப்படுகிறது. இப்படியாகச் சகல துறைகளுக்கும் ஏதோ ஒருவகையில் இந்த மின்வெட்டு பாதிப்பை ஏற்படுத்துகிறது.

எரிபொருள் பற்றாக்குறை காரணமாக ஏற்பட்ட பொருளாதாரப்பிரச்சனை ஒரு புறத்தில் மக்களை வாட்டி வைக்கும்போது நீண்டநேர மின்வெட்டானது “பணயால் விழுந்தவனை மாடேறி மிதித்த கதை”யாக மாறியிருக்கிறது.

துன்பமே தொடர்கதையாகியுள்ளது.

இந்நிலை மேலும் தொடர்வதற்கு இடமளிக்காமல், அரசாங்கம் உரிய நடவடிக்கை எடுத்து பொது மக்களின் நெருக்கடிகளைக் குறைக்க ஆவன செய்யவேண்டும்.





ஒருவரைப்பற்றிக் கூறத் தலைப்பும்போது அவருக்கும் எனக்குமான தொடர்பு மற்றும் அவரைப்பற்றி கூறுவதற்கு எனக்கு இருக்கக்கூடிய யோக்கியதை என்பன ஏதும் இருக்குமாயின் அதுபற்றி முதலில் கூறிவிடவேண்டும். அவ்வகையில் கவிஞர் சித்திரா சின்னராஜன் பற்றியதான எனது தொடர்பானது இரண்டு வகைப்படும். முதலாவது இருவருமே பல இலக்கிய அரங்குகளில் ஒன்றாகப்பங்கு பற்றியவர்கள். இரண்டாவது மக்கள்வங்கியின் உத்தியோகத்தர்களாக பலதடவைகள் ஒரு கூரையின் கீழ் பணியாற்றியவர்கள்.

க.சின்னராஜன் 21.01.1948ல் ஆவரங்காலில் பிறந்து பருவ வயது வர வடமராட்சியில் அல்வாய் வடக்கில் சித்திராவை மணம் முடித்தவர். அதன் பின் சித்திரா சின்னராஜன் ஆனார். அதற்கு முன் புதுவை சின்னராஜன், க.சின்னராஜன் என்றே இலக்கியவானில் வலம் வந்தவர்.

க.சின்னராஜன் ஆரம்பத்தில் நீதிமன்ற எழுதுவினைஞராகக் கடமையாற்றி 1977ல் மக்கள் வங்கி எழுதுவினைஞராகச் சேர்ந்து உதவிமுகாமையாளர், பிரதி முகாமையாளர் மற்றும் முகாமையாளர் பதவிகளை அலங்கரித்தவர்.

பெரும்பாலான இலக்கிய ஆளுமைகள் போலவே சின்னராஜனும் கவிதையினூடாகவே இலக்கிய உலகிற்குள் நுழைந்தார். 1970ல் வீரகேசரியில் 'சங்கநாதம்' என்ற தலைப்பில் கவிதையொன்றை எழுதிப் பின்னர் பல தேசிய பத்திரிகைகள், சஞ்சிகைகளில் எழுதிப்பிரபலமானார்.



**கொற்றை**

**பி. கிருஷ்ணானந்தன்**



பின்னர் நாடகம், சிறுகதை விமர்சனம் என அவரது எழுத்துழியம் விரிந்தது. 1970ல் தொடங்கிய இலக்கியப்பயணத்தில் அவசரம் காட்டாது நிதானமாக 42வருடங்களின் பின்பே தனது முதலாவது கவிதை நூலாக 'வல்லைவெளி' யை வெளிக்கொணர்ந்தார். இது வடக்கு மாகாண கலை பண்பாட்டு அமைச்சினது சிறந்த கவிதை நூலுக்கான விருதினைப் பெற்றுக்கொண்டது. 2001ல் மக்கள் வங்கி யாழ் ஸ்ரான்லிவீதிக் கிளையில் அப்போது முகாமையாளராகப் பணியாற்றிய எஸ். பத்மநாதன் அவர்களின் ஏற்பாட்டில் உருவாக் கப்பட்ட மக்கள் வங்கி கலை பண்பாட்டுக் கழகத்தின் வருடாந்த ஒன்று கூடல் நிகழ்வில் க.சின்னராஜனால் வாசிக்கப்பட்டு பெரிதும் பாராட்டப்பட்ட 'வல்லைவெளி' என்ற கவிதையே ஓகஸ்ட் 2001ல் ஜீவநதியில் பிரசுரிக்கப்பட்டு பொது வெளியில் சிலாகித்துப் பேசப்படுகின்ற ஒன்றாகியது. இக்கவிதையையும் உள்வாங்கி 'வல்லைவெளி' என்ற மகுடத்திலேயே இத்தொகுப்புவெளிவந்தமையையும் இங்கு குறிப்பிட்டுக்கூறலாம்.

ஏழு வருடங்களின் பின் 'தண்ணீர்' என்ற மகுடத்தில் ஒரு சிறுகதைத் தொகுதியை வெளியிட்டார். இவ்வாண்டு எதிரவரும் மாதங்கள் ஒன்றில் 'கலைப்பாரதி க.சின்னராஜனின்



கவிதைகள்' என்ற பெயரில் ஒரு கவிதைத் தொகுதி ஜீவநதி' வெளியீடாக வெளிவர உள்ளமை மகிழ்ச்சி தரும் ஒரு தகவல்.

இவரது முன்னோர்கள் சிறந்த நாடகப் பாரம்பரியங்களில் ஊறிச்சாதனை படைத் தவர்கள். அந்தக் கலைப் பாரம்பரியங்

களின் பண்பு அவரிலும் சுவறி பல நாடகங்களை எழுதி, நடித்து பல பரிசுகளும் பெற்றுள்ளமை இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது.

கவிஞர் சின்னராஜன் மரபு - புதுமை என இருதளங்களிலும் பயணிப்பவர். அரசியல் சேற்றில் காலை ஆழப்பதிப்பதன் மூலம் கட்சி தடம் மாறினாலும் 'தாலி கட்டிய' மனோபாவத்தில் கண்ணைமூடி பின்தொடராமல் சமூகத்தில் நிகழும் அநீதிகளுக்குக்கெதிராக அதாவது சாதி இனம் மற்றும் தனிமனித ஓடுக்கு முறைகளுக்கெதிராக சுதந்திரமாகத் தன் பேனாவை கையிலேந்துபவர். அக்கணங்களில் (Moments) நிகழும் சிறுமை கொடுமைகள்

கண்டு பொங்கி உடனே கவிதை தருபவராகச் சின்னராஜன் காணப்படுகிறார்.

முற்போக்கு இலக்கியவாதிகளுடன் அதிக நெருக்கத்தைப் பேணும் சின்னராஜன் மூத்த படைப்பாளி என்ற நினைப்பைத் தலைக்குள் பாரமாக ஏற்றாமல் இளம் படைப்பாளிகளுடனும் சகஜமாகப் பழகி நல்லுறவைப் பேணுபவர்.

கட்டைவேலி - நெல்லியடி பல நோக்குக் கூட்டுறவுச் சங்கம் வெளியிட்ட சிறுகதைத் தொகுப்பு மற்றும் வடமராட்சி வடக்கு பிரதேச செயலகத்தின் தொகுப்பு முதலானவற்றில் இவரது சிறுகதைகள் இடம் பெற்றமை இவருக்குப் பெருமை சேர்க்கும் அம்சங்களாகும்.

கவிதை சிறுகதைகளுக்கான பல போட்டிகளில் பல பரிசுகளைத் தட்டிக் கொண்ட சின்னராஜன் ஆற்றிய இலக்கியப் பணிகளின் அறுவடையாக 'கலைப்பாரதி', 'கலைப்பரிதி', 'கலைக்கலசம்' ஆகிய பட்டங்களைக் குறிப்பிடலாம்.

தற்போது "ஞானம், ஜீவநதி" ஆகிய சஞ்சிகைகளில் அடிக்கடி எழுதிவரும் சித்திரா சின்னராஜனின் எழுத்துப்பணி மேலும் தொடர ஞானம் சஞ்சிகையின் வாசகர்கள் சார்பாக வாழ்த்துகிறேன்.



## அமர்ர் செம்பியன் செல்வன் (ஆ. இராஜகோபால்) ஞாபகார்த்தச் சிறுகதைப் போட்டி - 2022

(அனுசரணை : செம்பியன் செல்வன் குடும்பத்தினர்)

முதற் பரிசு : ரூபா 10,000 /=  
இரண்டாம் பரிசு: ரூபா 5,000/=  
மன்றாம் பரிசு: ரூபா 3,000/=

ஏனைய ஏழு சிறுகதைகளுக்கு பரிசுச் சான்றிதழ்கள் வழங்கப்படும்.



போட்டிக்கான விதிகள்

சிறுகதைகள் முன்னர் எங்கும் பிரசுரிக்கப்படாததாக இருத்தல்வேண்டும்.

போட்டியில் பங்குபற்றுபவர்கள் தமது பெயர், முகவரி போன்ற விடயங்களை வேறாக இணைத்தல்வேண்டும்.

தபால் உறையின் கீடது பக்க மூலையில் "அமர்ர் செம்பியன் செல்வன் ஞாபகார்த்தச் சிறுகதைப் போட்டி" எனக் குறிப்பிடப்படல்வேண்டும்.

அனுப்பு வேண்டிய முகவரி: ஞானம் அலுவலகம் - 3B, 46<sup>ஆவது</sup> ஒழுங்கை, கொழும்பு 06.

போட்டி முடிவுத் திகதி : 30.07.2022

முடிவு திகதிக்குப் பின்னர் கிடைக்கும் கதைகள் போட்டியில் சேர்க்கப்படமாட்டாது. - ஆசிரியர்





முகமூடி அணிந்த ஒருவன், யன்னலின் லூவர் கண்ணாடிகளை கழற்றி உள்ளே நுழைய, எத்தனித்துக் கொண்டிருந்தான். பயத்தில் என் தொண்டையிலிருந்து ஹக...க...காஹ சத்தம் மட்டும்தான் வெளிவந்தது. அவன் முன்னேறவும் என் கத்தல் கூடிக் கொண்டு போனது. “என்னப்பா என்ன? என்ன?” என என் மனைவி என்னைப் பிடித்து உலுப்பவும், விழித்துக் கொண்டேன்.

ஐயோ! நான் கண்டது கனவா? கடிக்காரத்தைப் பார்த்தேன். இரவு ஒருமணி. சிட்னியில் குளிர்காலம். 10 டிகிரி செல்சியஸ் இருக்கும், ஆனால் என் உடம்பு வியர்வையால் தெப்பமாக நனைந்திருந்தது.

“என்னப்பா! பயங்கர கனவோ?”

“ஓம்”

“துக்கமான செய்தி வரப்போகுது போல. யாழ்ப்பாணத்திலே என்ன நடக்கிறதோ, ஹும்!” என பெருமூச்செறிந்த என் மனைவி மறுபுறம் திரும்பிப் படுத்துக் கொண்டாள்.

அடுத்தநாள் சனிக்கிழமை லீவுநாள். ஆறுதலாக அமர்ந்து மனைவி கொடுத்த சூடான கோப்பியை ருசித்தபடி எ.பி.சி சனலில் செய்தியைப் போட்டேன். அங்கே, கண்ணீர் வடியும் விசாகனின் முகத்தைக் கண்டு திகைத்துப் போனேன். ‘மை கார்ட்!’ எனத் தலையில் கையை வைத்து முன்னால் நகர்ந்து, டெலி விசனின் ஒலியைக் கூட்டினேன். கனபஸ், (கஞ்சா) போதை மருந்து கடத்தியதிற்காக விசாகனோடு ஒரு வியட்நம்ஸ் போல தெரிந்த வனையும் கைகளில் விலங்கு போட்டு சிங்கப்பூர் விமான நிலையத்தில் இழுத்துக் கொண்டு

போய்க் கொண்டிருந்தனர். ஐயோ! விசாகனுக்கா இந்தக் கதி. அவனை எனக்கு நல்லா தெரியுமே, இப்படி கஞ்சா கடத்தலுக்கு எல்லாம் போக மாட்டானே! எப்படி இதிலே மாட்டினான்?



**தேவக் கருணாகரன்**

அவன் எப்படி சிங்கப் பூருக்குப் போனான்? இப்படிப் பல கேள்விகள் மனதில் எழுந்தன. போதை மருந்து கடத்திய குற்றத்திற்கு சிங்கப்பூரில் மரண தண்டனை அல்லவா கிடைக்கும்!. ‘பாலி நைன்’ மயூரனோடு சேர்ந்து ஒன்பது பேருக்கு இந்தோனேசியாவில் மரண தண்டனை கிடைத்தது என் நினைவுக்கு வந்தது. அப்போ நான் கண்ட கனவு இதைக் குறித்து ஓர் முன்னுணர்வோ?

உடனே விசாகனைத் தெரிந்த எனது நண்பன் ரவிக்கு டெலிபோன் பண்ணி, “ரவி, நியூஸ் பாத்தியா? விசாகன் போதை மருந்து கடத்தியதற்காக சிங்கப்பூரிலே பிடிபட்டிருக்கிறான்.”

“என்ன போதைமருந்தா!..சிங்கப்பூரிலா அவன் எப்படி அங்கே..?”

“ஓம். டிவியிலே காட்டிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். உடனே விசாகன் வீட்டிற்கு வா. அவன் விலாசத்தை அனுப்புறேன். அங்கு சந்திப்போம், என்ன செய்வது என பிறகு யோசிக்கலாம்” என்று கூறியபடி விலாசத்தை டெக்ஸ்ட் பண்ணினேன்.

**ஆறுதல் பிசி**

**ஞானம்**  
கலை இலக்கியச் சஞ்சிகை



**அமரர் செம்மியன் செல்வன் ஞானகார்த்தீ சிறுகதைப் போட்டி 2021**

விசாகன் வீட்டிற்கு நான் ஒருநாளும் போன தில்லை. கப்ரமட்டா புறநகரிலிருந்த அவன் விலாசத்தை எனது கைப்பேசி கூகுளில் போட்டுக் கொண்டு அரை மணித்தியால தூரத்தில் இருந்த விசாகன் வீட்டை நோக்கி காரை ஓட்டினேன். அவன் இருந்த தெருவை நெருங்கியபோது அந்தத் தெருவிற்கு காவல் துறையினர் தடுப்பெல்லை வேலி போட்டிருந்தனர். அங்கு பொலீஸ்காரர்களும் வாகனங்களும் நிற்பதைக் கண்டு அடுத்த தெருவிற்குள் திரும்பி காரை நிறுத்தினேன். என் நண்பர் ரவியும் என் பின்னால் காரை நிறுத்த இருவரும் இறங்கி அந்த தெருவிற்குள் நடந்து போனோம். ரோட்டில் வேடிக்கை பார்த்துக் கொண்டிருந்த ஒருவரிடம், பக்கத்து வீட்டுக்காரர் போல,

“ஏன் இவ்வளவு பொலீஸ் என்ன நடந்தது?” என ஆங்கிலத்தில் கேட்டேன்.

“அந்த வீட்டில் கனபஸ் செடிகள் வளர்க்கிறார்கள் என அறிந்து வந்திருக்கிறார்கள். அதைத்தான் வண்டியில் ஏற்றிக் கொண்டிருக்கிறார்கள்,” எனப் பதிலளித்தான்.

“வீட்டிலிருந்தவர்கள் எங்கே?” எனக் கேட்டேன்.

“அவர்கள் வருவார்கள் போவார்கள் எங்களுக்கு அவர்களைப் பற்றி எதுவுமே தெரியாது. ஒருவன், உங்களுடைய ஊர்க்காரர் போல, கராஜோட சேர்ந்திருந்த அறையிலிருந்த வணையும் காணவில்லை. இப்போது எங்களையும் விசாரிக்க போறார்கள்,” எனக் கவலையோடு சொன்னார்.

அவர் விசாகனைத்தான் சொல்லுகிறார் என எனக்குப் புரிந்தது. என்ன செய்யலாமென யோசித்து கொண்டு நிற்கவும் அங்கு பொலீஸ் சீருடையில் என்கூட பள்ளிக்கூடத்தில் படித்த இன்னும் தொடர்பில் இருக்கும் வெள்ளை அவஸ்திரேலியன், பயஸ் நிற்பதைக் கண்டேன். அவனும் என்னை கண்டதும் கையைக் காட்டினான்.

அவனை அணுகவும், “ராகவா நீ இங்கே எப்படி?” என ஆங்கிலத்தில் கேட்டான்.

“சனிக்கிழமை தானே பக்கத்துத் தெருவில் இருக்கும் நண்பனை பார்க்க வந்தனான்” சந்தர்ப்பத்திற்கு தக்கதாக பொய் சொல்ல வேண்டியிருந்தது.

“பயஸ்! இங்கு என்ன நடக்கிறது? இவ்வளவு பொலீஸ் ஏன்?” என அவனைக் கேட்டேன்.

“ராகவா!, இந்த வீட்டில் எவ்வளவு துணிவாகக் கனபஸ் செடி, வளர்த்து அறுவடை செய்து பெட்டிகளில் போட்டு அடைத்து வைத்திருக்கிறார்கள் தெரியுமா? இங்கு இருந்து விநியோகமும் செய்திருப்பார்கள் போல!”

“இந்த வீட்டுக்குள்ளேயா? எப்படி? என்னால் நம்பமுடியவில்லை”

“எனக்கும்தான். எனது பல ஆண்டு சேவையிலே இப்படி பெரிய அளவில் வீட்டுக்குள் கனபஸ் வளர்ப்பதை இன்றுதான் பார்க்கிறேன். எவ்வளவு புத்தியாக வீட்டு யன்னல்களுக்கு வெளியே தெரியத்தக்கதாக திரைச் சீலை போட்டு அதற்குப் பின்னால் சூரிய ஒளி உள்ளே வராமல் இருப்பதற்காகவும் உள்ளே இருப்பது வெளியே தெரியாமல் இருப்பதற்காகவும் யன்னல் உள்பக்கத்தில் பலகை அடித்திருக்கிறார்கள். அவங்களின் கெட்டத்தனத்தைப் பார்த்தியா?”

வீட்டுக்குள்ளே கனபஸ் செடிகளை 15 லீட்டர் தொட்டிகளில் விரைவாக வளரவதற்காக உயர் அழுத்த சோடியம் விளக்குகள், (HPS High Pressure Sodium Vapor light) அதாவது சூரியனின் ஒளியைப் போன்ற விளக்குகளை உபயோகித்திருக்கிறார்கள். இந்த விளக்குகளின் ஒளிக் கதிர்களை முதல் இரண்டு மாதத்திற்கு பதினெட்டு மணித்தியாலமும் பின்பு பன்னிரண்டு மணித்தியாலத்திற்கு மாற்றியதும் பூக்கத் தொடங்கும். மூன்று மாதத்தில் அறுவடை செய்வார்கள். இப்படியே ஒரு வருடத்தில் மூன்று, நான்கு தடவை செடிகளை வளர்த்து அறுவடை செய்வார்கள். இதன் பூக்கள், சிறிய சோளம் போன்ற காய்கள், இலைகள் எல்லா வற்றையும் இந்த வீட்டிலேயே காய வைத்து கை இயந்திரத்தில் அரைத்து கனபஸ் தூள் தயாரித்திருக்கிறார்கள். அதோ அந்த அரைக்கும் இயந்திரத்தைத்தான் இப்போது வண்டியில் ஏற்றுகிறார்கள்,” எனக் காட்டினான்.

“இந்த வீட்டில் கனபஸ் வளர்க்கிறார்கள் என்று எப்படி உங்களுக்குத் தெரியவந்தது?”

“இந்த வீட்டுச் சொந்தக்காரன், வாடகைக்குக் குடியிருந்தவர்கள் ஒரு மாதமாக வாடகை தரவில்லை என்று கேட்க வந்திருக்கிறார். முன்கதவு பூட்டியிருந்ததாம். ஆகையால் பின்னால் போய், பின் கதவைத்தட்ட அது திறபட உள்ளே போயிருக்கிறார். உள்ளே இருந்ததைப் பார்த்ததும் கிரைம் ஸ்டோப்பெர்க்கு (crime stoppers) அதுதான் எங்களுக்கு டெலிபோன் பண்ணி அறிவித்தார்.



இந்த சக்திவாய்ந்த சோடியம் விளக்குகள் இருப்பதால் இந்த வீட்டுக்குள் ஒருவரும் குடியிருந்திருக்க ஏலாது. ஆனால் கராஜோட சேர்ந்த அறையில் ஆட்கள் வாழ்ந்ததாகத் தெரிகிறது. எக்ஸ்க்யூஸ் மி நான் போக வேண்டும் இன்னொரு நாளைக்குச் சந்திப்போம்,” எனக் கூறியபடி சக பொல்கடன் அந்த வீட்டுக்குள் நுழைந்து விட்டான்.

எனக்குப் பக்கத்தில் நின்று எல்லாவற்றையும் கேட்ட ரவியும் நானும் திகைப்பிலிருந்து விடுபட இரண்டு மூன்று நிமிடங்கள் எடுத்தன.

“நிச்சயமாக விசாகனுக்கு தான் வேலை செய்தது, கஞ்சா வளர்த்து விநியோக்கிற கூட்டம் என்று தெரிந்திருக்காது,” என்றான் ரவி.

“ஓம், நானும் அவன் நிரபராதி என நம்புகிறேன். அவனை நாங்கள்தான் காப்பாற்ற வேண்டும். ரவி என் வீட்டுக்கு வாறியா? அடுத்து நாங்கள் என்ன செய்வது என்று யோசிப்போம்.” என என் காரில் ஏறியபடி கேட்டேன்.

“சரி ராகவா நானும் உன் வீட்டுக்கு வாரேன்” என்றான் தன் காரில் ஏறியபடி.

2009 முள்ளிவாய்க்கால் இன அவலத்திற்குப் பின் எங்கள் சனங்கள் பலபேர் படகிலே ஏறி அவுஸ்திரேலியாவிற்கு தஞ்சம் தேடிவந்தனர் அதிலே விசாகனும் ஒருவன். அவனுக்குச் சொந்தங்கள் என்று இங்கு ஒருவருமில்லை. அவன் தனிக் கட்டை. அவனை எனக்கு நாலு வருடமாகத் தெரியும்.

இங்கு அவுஸ்திரேலியாவின் எஸ். எஸ். ஐ. (S.S.I) சர்வதேச குடியேற்றச் சேவைகள் நிறுவனத்தில் நானும், நண்பன் ரவியும், வேறு சிலரும் தன்னார்வ சேவையாளராகச் சேர்ந்திருந்தோம். படகில் வந்து பிரிட்ஜிங்

வீசாவில் இருந்த எமது தமிழ் சகோதர சகோதரி களுக்கு எங்களாலான உதவியைச் செய்து கொண்டிருந்தோம். அதாவது அவர்கள் தங்கு வதற்கு வீடு எடுத்துக்கொடுப்பதும், பதிய வேண்டிய அரசாங்க அலுவலகங்களுக்கு அழைத்துச் சென்று பதிவதற்கும் உதவி செய்வோம், வேலை செய்ய அனுமதி கிடைத்த வர்களுக்கு வேலை எடுக்கவும் உதவி செய்வோம். அவர்களுக்கு ஆங்கிலம் பேச எழுத வராததால் வேலை கிடைப்பது பிரச்சனையாக இருந்தது. எங்களுக்கு நேரம் கிடைக்கும் போது அவர்களுக்கு ஆங்கிலமும் கற்பிப்போம். இந்த காலகட்டத்தில்தான் விசாகன் எனக்கு அறிமுகமானான். அவனுக்கு பதினாறு வயதுதான் இருக்கும். அரும்பு மசையோடு, பால் மணம் மாறாத முகம், உலகம் அறியாத பாலகனாக எனக்குத் தெரிந்தான்.

“படிக்க வேண்டிய வயசிலே ஏன் இப்படி படகிலே ஏறி வந்து கஸ்டப்படுறாய்?” எனக் கேட்டதற்கு விசாகன்,

“அப்பா ஷெல் பட்டு இறந்துபோனார். எந்த வித வருமானமும் இல்லை. ஒரு தங்கச்சி இருக்கு, படிக்கிறா. அம்மாதான் வயல்களில் வேலை செய்து அரை வயித்துக்குச் சாப்பிட்டோம். ஆர்மியிண்ட் கெடுபிட்யால் எனக்கு வெளியே வேலைக்கு போக இயலாம லிருந்தது. அதுதான் இங்கே வந்து உழைத்து அம்மா, தங்கச்சிக்கு அனுப்பலாம் என்று படகில் ஏறி வந்திட்டேன்,” என்றான்.

அவன் வயதில் எனக்கு ஒரு மகனும் இருந்ததாலோ என்னவோ என்னை அறியாமல் அவன் மேல் எனக்கு ஒரு பாசம். பலதடவை வீட்டுக்கு வந்திருக்கிறான், வந்தால் அந்தநாள் பூராவும் எங்களோடு தங்கிவிட்டுப் போவான். என் மனைவியும் அவனைப் பாசமாக கவனித்துக் கொள்வாள். பிரிட்ஜிங் வீசா முடிந்து நிரந்தரமாக தங்கலாம் எவ்வளவு நேரமும் வேலை செய்யலாம் என்ற பதிவு கிடைத்தபின், விசாகன் இரவு பகல் என்று பாராமல் வேலை செய்து ஊரிலேயிருந்த தாய்க்கும் தங்கைக்கும் காசு அனுப்புவதில் மும்முரமாக விருந்தான். நான்தான் அவனுடைய மொபைலுக்கு அடிக்கடி அழைத்து எப்படி யிருக்கிறாய் எனக் கேட்பேன்.



ஒரு வருடத்திற்கு முன்பு ஒரு ஞாயிற்றுக் கிழமை நான் அழைத்து மதிய உணவு உண்ண விசாகன் என் வீட்டிற்கு வந்திருந்தபோது,

“அங்கிள் ஒழுங்கான வேலை இல்லை. ஒரு ரெஸ்டொரண்டின் டிலிவரி வேலையை நான் தான் செய்கிறேன்” என்றான். மூன்று மாதத்திற்குப் பின் டெலிபோன் பண்ணினேன் அப்போது,

“அங்கிள் இப்ப எனக்கு ஒழுங்கா வருமானம் வாற வேலை கிடைத்திருக்கு நல்ல சம்பளம்” என்றான். குரலில் மகிழ்ச்சி.

“சந்தோசம், என்ன வேலை?”

“ஒரு சின்னக் கம்பனிக்கு பார்சல் டிலிவரி,” என்றான்

“கூரியர் வேலையா?”

“அப்படி ஏதோதான், அங்கிள்,” என்றான்.

மறுமுறை ஒரு தமிழ் கடையில் சந்தித்த போது, “அந்த கம்பனி எனக்கு ஒரு வீட்டு கராஜோட சேர்ந்த அறையில் காவல்காரன் போல தங்க விட்டிருக்கிறார்கள். அதாலே எனக்கு வாடகை காசு மிச்சம். அந்தக் காசையும் சேர்த்து அம்மாவுக்கு அனுப்புகிறேன். அந்த வீட்டுக்குள்ளே செடிகளை பெரிய பெரிய பூச்சட்டிகளில் லைட் போட்டு வளர்க்கிறார்கள்”, என்றான்.

“அப்படியா?” என்றேன். அப்படி வீட்டுக்குள்ளே வளர்க்கிற செடி என்னவாக இருக்கும் என, பட்டம் பெற்று பல விசயம் தெரிந்த எனக்கே சந்தேகம் வராதபோது பாவம், எட்டாம் வகுப்பு மட்டும், அதுவும் யாழ்ப்பாணத்தின் வீமன்காமத்தில் வளர்ந்தவனுக்கு எப்படிப் புரிந்திருக்கும். இப்படி கஞ்சா வளர்த்து விநியோகிக்கிற கூட்டத்திற்குத்தான் விசாகன் வேலை செய்கிறான் என தெரிந்திருந்தால், நான் தடுத்து நிறுத்தியிருப்பேனே.

காரிலே எஸ்.பி.எஸ் செய்தியில் விசாகனைப் பற்றிய செய்திதான் பரபரப்பாக ஒலித்துக் கொண்டிருந்தது. என் வீட்டுக்கு வந்ததும் டி.வி. யில் எ.பி.சி அலைவரிசையைப் போட்டால் அதிலும் இந்தச் செய்திதான் ஓடிக் கொண்டிருந்தது. டி.வி திரையில் விசாகனின் கண்ணீர் வடியும் முகத்தையும் கண்களில் தெரியும் மிரட்சியும் பார்க்கப் பார்க்க எனக்கு நெஞ்சு வலித்தது. என் மனைவியும், ‘அந்தப் பொடியன் பாவம் எப்படியாவது அவனைக் காப்பாற்ற வேண்டியதை செய்யுங்கோ,’ எனப் புலம்பினாள். ரவி உடனே தன் வக்கீல் நண்பன் பிரபாவிற்கு டெலிபோன் பண்ணி முழு

விபரத்தையும் சொல்லி என்ன செய்யலாம் எனக் கேட்டான்.

அவன், “முதலில் (CLAS) குற்றவியல் சட்ட உதவி திட்ட அமைப்புக்குப் போங்கோ. இந்தப் பெடியனுக்கு குறைந்த வருமானம், தந்தை, தாய் இல்லாத படியால் அவர்கள் செலவு பொறுப்பை ஏற்று வாதாடுவார்கள்” என்றான்.

அடுத்தநாள் திங்கட்கிழமை ‘கிளாஸ்’ இலாகாவிற்குப் போய் விண்ணப்பித்தோம். அவர் கனிடமிருந்து பதில் வருமுன் நான் சிங்கப்பூரில் வசிக்கும் என் உறவினரான கிரிமினல் வழக்கறிஞர் குணாவுடன் தொடர்பு கொண்டு சிங்கப்பூரின் ஷங்கி மறியலில் இருக்கும் விசாகனைப் போய் பார்த்து உண்மையாக என்ன நடந்தது என்று விசாரித்து அங்கே அவனின் சார்பாக ஆஜராகும்படி கேட்டுக் கொண்டேன்.

“விசாகனை எனக்கு நல்லா தெரியும் இந்தமாதிரித் தொழிலே ஈடுபட்டிருக்க மாட்டான் என்று நம்புகிறேன். ஆகையால், செலவைப்பற்றி கவலைப்பட வேண்டாம் நான் பார்த்துக் கொள்கிறேன்,” என்றும் சொன்னேன்.

வழக்கறிஞர் குணா விசாகனைச் ஷங்கி மறியலில் சந்தித்து விட்டு எனக்கு போன் பண்ணி முழு விவரத்தையும் சொன்னான்.

“அவனுடைய முதலாளி இந்த வியட்நாம் பெடியனோடு சிங்கப்பூருக்குப் போய் அங்கே அவனுக்கு ஒத்தாசையாக இருந்து எப்படி சிங்கப்பூரில் கூரியர் வேலை செய்வது என்று கற்றுக் கொண்டால் அடுத்து நீயே தனியே போய்வரலாம் என ஆசை காட்டி சிங்கப்பூருக்கு அனுப்பினார்கள் என்று சொல்லுகிறான். அது மட்டுமில்லை, சிங்கப்பூரை அடைந்து, பிளேனில் இருந்து இறங்கும் போது அந்த வியட்நாம் பெடியன், அவன் பெயர் டிராங், விசாகனுடைய கபின் பாக்கை எடுத்துக் கொண்டு இறங்கிவிட்டானாம். விசாகனுக்கு என்ன செய்வ தென்று தெரியாமல், அந்த டிராங்கின் பாக்கை எடுத்துக் கொண்டு இறங்கி கஸ்டம்சுக்குள் போயிருக்கிறான். அதுதான் விசாகன் செய்த பெரிய பிழை. அங்கு சோதனையில் விசாகன் கையில் இருந்த டிராங்கின் பாய்க்கிலே கனிபஸ் கண்டெடுத்திருக்கிறார்கள். இது என் பாக்கில்லை டிராங்கிண்ட என்று எவ்வளவோ சொல்லியிருக்கிறான். அந்த டிராங், கள்ளன் அது தன் பாக்கில்லை விசாகனுடையது என்று சொல்லியிருக்கிறான். ஆகையால் இரண்டு பேரையும் கைது செய்து விசாரணைக்கு கொண்டு போயிருக்கிறார்கள். விசாகன் தான்



வேலை செய்கிற கம்பனி கஞ்சா விநியோகிக்கிற கம்பனி என்று தெரிந்திருந்தால் அங்கு சேர்ந்திருக்க மாட்டேன், பிறகாவது தெரிய வந்திருந்தால் விலகியிருப்பேன் என்று சொல்லி அழுகிறான். ராகவன் அங்கிளிட்டு என்னை காப்பாற்றச் சொல்லுங்கள் என என் காலில் விழுந்து கெஞ்சினான். ஊரிலே என்னை நம்பித்தான் அம்மாவும் தங்கச்சியும் இருக்கினம். நான் குற்றவாளியென்று முடிவானால் எனக்கு மரண தண்டனை தானா? ஐயோ! என்று சொல்லி அழுகிறான். எனக்கு அவனைப் பார்க்கப் பரிதாபமாக விருக்கிறது,” என்று சொன்னான்.

குணா சொன்னதைக் கேட்டதும் எனக்கு நெஞ்சு வலித்தது விசாகனைப் பாசத்தோடு கவனித்துக் கொண்டவன் நான். அழாக்குறையாக வக்கீல் குணாவிடம்,

“எவ்வளவு செலவானாலும் பரவாயில்லை எப்படியாவது அவனைக் காப்பாற்ற வேண்டும். விசாகனைத் தெரிந்த என் நண்பர்களும் தாங்களும் செலவிலே பங்கெடுக்கிறார்கள் என்று சொல்லியிருக்கிறார்கள். இங்கேயும் நாங்கள் குற்றவியல் சட்ட உதவி திட்ட இலாகாவில் பதிந்திருக்கிறோம். ஏதாவது ஒரு வழிகிடைக்கும், கடவுள்தான் அவனைக் காப்பாற்றவேண்டும்,” என்றேன்.

இதை எல்லாம் கேட்டுக் கொண்டிருந்த என் மனைவி கண்கலங்கியபடி, “ஐயோ விசாகனின் தாய் போரினால் எவ்வளவு அவலங்களையும் துயரத்தையும் அனுபவித்திருப்பார், இப்போதன் மகனின் இந்தக்கதியை கேட்டால் எப்படி அந்தத் தாய் தாங்குவாள். இப்போதைக்கு விசாகனின் தாய்க்கு எதுவும் தெரியாமல் பார்த்துக் கொள்ளுங்கள். சிட்னி முருகனே அவனைக் காப்பாற்று!” என்றான்.

ஒரு வாரத்திற்குப் பின் வழக்கறிஞர் குணா டெலிபோன் பண்ணி “இருவரினது இரத்தத் தையும் காவல்துறையினர் சோதித்துப் பார்த்ததில் கஞ்சா உள்ளேடுத்த தடயங்கள் டிராங்கின் இரத்தத்தில் மட்டும் இருந்ததாம். விசாகனின் இரத்தத்தில் எந்த சுவடுமில்லையாம். ஆகையால் இது அவன் நிரபராதி என வாதாடுவதற்கு உதவும். ராகவா! அவுஸ்திரேலியாவில் குற்றம் சாட்டப்பட்டவர் குற்றவாளியென பொலிஸ் தரப்புத் தான் நிரூபிக்க வேண்டும் ஆனால், இங்கு சிங்கப்பூரின் போதைப் பொருள் கடத்தல் சார்ந்த சட்டப்படி குற்றம் சாட்டப்பட்டவன், அவனே தான் நிரபராதி என

சான்றுகள் மூலம் நிரூபிக்க வேண்டும். இது ஒரு கடுமையான நிபந்தனை. ஆகையால் இந்தப் பொறுப்பை நான் ஏற்று சி. டி. வி. கமராவில் சிட்னியில் செக்கின் பண்ணும்போதும், பிளேனில் ஏறும் போதும் டிராங் போதை மருந்து இருந்த பாக்கை தூக்கிக்கொண்டு ஏறுவது பதிவாகியிருக்கிறது. இந்த ஆதாரத்தின் நகல் ஒன்று கேட்டிருக்கிறேன். அதுமட்டுமில்லை இப்போது டிராங்கின் பாக்கிலே இருக்கிற உடையெல்லாம் அவனுடையது என நிரூபிக்க அந்த பாக்கையும் அதில் உள்ள உடை, பொருட்களையும் டிராங்கின் டி. என். ஏ. யுடன் ஒத்துப் போகிறதா, என என் செலவில் டெஸ்ட்டுக்கு அனுப்பியிருக்கிறேன். விசாகனை மரண தண்டனையிலிருந்து காப்பாற்ற என்னால் ஆன முயற்சிகளை எடுக்கிறேன். எனினும் வழக்கு முடிவு வரும்வரை அவன் சிறையில் தான் இருக்க வேண்டும்,” என்றான்

“குணா, அவனை எப்படியாவது மரண தண்டனையிலிருந்து காப்பாற்றிவிட வேணும்.” கெஞ்சிக் கேட்டுக் கொண்டேன்.

“நிச்சயமாக எல்லா முயற்சியும் எடுப்பேன்,” என்றான்.

எஸ். எஸ். ஐ நிறுவனத்தில் வேலை செய்கிற என் நண்பர்களுக்கும் விசாகனின் கதியைப் பற்றிச் சொன்னேன். அதோடு நாங்கள் அகதிகளாக வந்து புகலிடம் தேடுபவர்களுக்கு ஒரு வேலையிலே சேரும்போது என்ன வேலை? எப்படிப்பட்டது? என நல்லா விசாரித்துத்தான் சேர வேண்டும் என வலியுறுத்தி சொல்ல வேண்டும். எங்கள் பொறுப்பில் அவர்கள் இல்லை என்றாலும் அவர்களின் வேலைகளைப் பற்றி அடிக்கடி விசாரிப்பது முக்கியம். இங்குள்ள சட்டத்திட்டங்களைப் பற்றிச் சொல்லும் போது, காசு கிடைக்குதே என்று பிழையான வேலையிலே சேர்ந்தால் என்ன நடக்கும் என்பதையும், அகப்பட்டால் மரண தண்டனையிலும் முடியலாம் என்பதையும் வலியுறுத்திக் கூற வேண்டும், என்றும் சொன்னேன்.

சிங்கப்பூரில் விசாகனின் வழக்கு இழுபட்டுக் கொண்டு போகிறது. அதன் முடிவுக்காக மனக் கவலையோடும் எதிர்பார்ப்போடும் காத்திருக்கிறேன். இரவில் படுக்கப் போனால், டி. வி. திரையில் பார்த்த விசாகனின் கண்ணீர் வடியும் முகம் கண்முன்னே தெரிகிறது. நித்திரை வராமல் தினமும் கட்டிலில் புரளுகிறேன்.



# சித்திரையைக் கொண்டாட சிறகடிக்கும் கற்பனைகள் !



சித்திரையைக் கொண்டாட சிறகடிக்கும் கற்பனைகள் எத்தனையே எல்லோரின் மனத்தினிலும் இருக்கிறது அத்தனையும் நிறைவேற அமைந்திடும் உலகநிலை அனைவரது அகங்களிலும் அதுகேள்வி ஆகிருக்கு

தைபிறந்த பின்னாலே சந்தோஷம் தருவதாய் சீரான சித்திரை சிறப்பாக வந்தமையும் ஊரெல்லாம் கொண்டாட்டம் உறவெல்லாம் கூடிடுவார் தேரோடும் கோவில்களில் திருவிழா சிறந்துவிடும்

புத்தாடை எடுத்திடுவோம் புத்துணர்வும் பெற்றிடுவோம் மொத்தமுள்ள உறவுகளை முகமலர்ச்சி ஆக்கிடுவோம் கற்றாரைக் கண்டிடுவோம் கைதொட்டு வணங்கிடுவோம் பெற்றவரின் ஆசியினைப் பெற்றுமே மகிழ்ந்திடுவோம்

இனிப்புச் சுவையோடு இங்கிதமாய் பட்சணங்கள் காரமும் சேர்த்து களிப்பாகச் செய்திடுவோம் கொடுத்து மகிழ்ந்திடுவோம் குதூகலத்தில் மிதந்திடுவோம் வீடெங்கும் பட்சணங்கள் விதம்விதமாய் வீற்றிருக்கும்

வாசலிலே மாக்கோலம் மங்கலமாய் வரவேற்கும் வீடெங்கும் மகிழ்ச்சியது தென்றலாய் பரவிநிற்கும் புஜையறை பக்தியினை வெளிச்சமாய் காட்டிநிற்கும் பொங்கலுடன் அம்மாவும் உள்நுழைவார் அப்பாவுடன்

மாமாவும் மாமிபுடன் வந்திருப்பார் மகிழ்வுடனே சித்திரைக்குப் புத்துடும்பும் சீராகத் தந்திடுவார் அவர்காலைத் தொட்டுவிட்டால் அகநிறைவார் மாமாவும் ஆசியினை எமக்கீந்து அவரளிப்பார் பணப்பரிசும்

மாமாவின் பிள்ளைகள் மகத்தான பரிசாகும் மலர்ச்சியுடன் ஓடிவந்து வாரியே அணைத்திடுவார் ஊஞ்சல்கட்டி ஆடிடுவோம் ஒன்றாகப் படுத்திடுவோம் உணர்வுடனே ஒன்றாக உட்கார்ந்து உண்டிடுவோம்

பட்டாசு மத்தாப்பு பெட்டிகளாய் வாங்கிடுவோம் பக்கத்து வீட்டாரும் எங்களுடன் இணைந்திடுவார் வெள்ளிக் கம்பிகளாய் மத்தாப்பு விரிந்தேயமும் வெடிவெடிக்கும் சத்தத்தால் தெருவே கலகலக்கும்

பட்டிமன்றம் பாங்கான இசை நிகழ்ச்சி வெட்டவெளி மேடைகளில் விமரிசையாய் நடக்கும் பாடிடுவார் ஆடிடுவார் பரவசமாய் ஆகிடுவார் சித்திரைக் கொண்டாட்டம் முத்திரையாய் ஜொலித்துவிடும்

இத்தனையும் நடந்தது எல்லோர்க்கும் நெஞ்சிருக்கும் காத்திருப்பு என்பது களிப்பான எதிர்பார்ப்பே நாடுபோகும் போக்கினிலே நமக்குச் சித்திரைவாய்த்திடுமா ஏக்கமுடன் இருக்கின்ற நிலையிப்போ வந்திருக்கு

பேர்மேகம் ஓர்பக்கம் புதுக்கொரணா மறுபக்கம் எரிபொருளால் எல்லாமே ஏறியேறிய போகிறது நாளைக்கு எதுநடக்கும் யாருக்கும் தெரியாது என்றாலும் சித்திரையும் வரவேதான் போகிறது

துன்பங்கள் வாராமல் துணையிருப்பாய் ஆண்டவனே இன்பங்கள் துன்பங்கள் எல்லாமே உன் கையில் சித்திரையில் நல்வெளிச்சம் வருவதற்கு வழிசமைப்பாய் நித்தமுமே பணிகின்றோம் நின்பாதம் அடைக்கலமே

மகாதேவ ஐயர் ஜெயராமசர்மா – மெல்பேன் ... அவுஸ்த்ரேலியா



# பாரதியின் புனைகதைகள்:

## சிறுகதைகளும் நாவல்களும்



எம். வி. நுமீலான்

பாரதி பற்றிப் பேசும்போது யாருக்கும் முதலில் தோன்றுவது கவிஞன் என்ற அனுகூல அடையாளம்தான். பாரதி மகாகவியா இல்லையா என்று 1930களில் நடைபெற்ற வாதங்கள் மறக்கப்பட்டு பாரதி மகாகவி என்பதே இன்று தமிழ் உலகம் அறிந்த அவனது அடையாளமாகிவிட்டது. இன்று பாரதி பற்றிப் பேசுபவர்கள் பாரதியின் கவிதைகள் பற்றியே பெரிதும் பேசுகின்றனர். நவீன தமிழ்க் கவிதை பாரதியுடனேயே தொடங்குகின்றது என்பது இன்று ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட ஒரு வரலாற்று உண்மையாகிவிட்டது. அதில் கருத்து வேறுபாட்டுக்கு இடம் இல்லை.

எண்ணிக்கையில் கவிதை அளவு இல்லா விட்டாலும், நாவல், சிறுகதை என்று சொல்லக் கூடிய அநேக புனைகதைகளும் பாரதி எழுதியிருக்கிறான். அவற்றை மொத்தமாக அச்சில் பதிப்பித்தால் சுமார் 400 பக்கங்களுக்கு அதிகம் இருக்கும் என்று சொல்லலாம். எனினும் தமிழில் நாவல் சிறுகதைகள் பற்றிப் பேசும் யாரும் பாரதியின் கதைகள் பற்றிப் பேசவில்லை. தமிழில் சிறுகதை வரலாறுபற்றிப் பேசுபவர்கள் மட்டும் தமிழ்ச் சிறுகதையின் முன்னோடிகள் என்ற வகையில் மாதவையா, பாரதி, வ.வே.சு. ஐயர் ஆகிய மூவரின் பெயர்களைக் குறிப்பிடுவதுண்டு. இம்மூவரும் வ.வே.சு. ஐயர் மட்டுமே உருவப் பிரக்ஞையுடன் தமிழில் சிறுகதை எழுதியவர் என்றும், அவரே தமிழ்ச் சிறுகதையின் 'தந்தை' என்றும் குறிப்பிடுவர். மாதவையா, பாரதி ஆகியோர் உருவப் பிரக்ஞையுடன் சிறுகதை எழுதவில்லை என்பது பெரும்பாலோரின் கருத்து. இக்கருத்தை முதலில் சொன்னவர் தன் இளம்வயதில் **இலக்கிய விமர்சனம்** என்ற நூலை எழுதிய சிதம்பர ரகுநாதன் (1980) என்று நினைக்கிறேன். இவர் தன் நூலில் வ.வே.சு. ஐயரே தமிழ்ச் சிறுகதையின் மூலவர் என்றும், -பாரதியின் கதைகள் பலவும் மாதம் தப்பிப் பிறந்த மாமிசப் பிண்டங்கள் போலவே உள்ளன என்றும் கூறியுள்ளார். (பக். 98)

பேராசிரியர் சிவத்தம்பியின் கருத்தும் இதை ஒட்டியதாகவே இருக்கின்றது. தமிழில் **சிறுகதையின் தோற்றமும் வளர்ச்சியும்** என்ற தனது நூலில் அவர் பின்வருமாறு கூறுகின்றார்.

“சுப்பிரமணிய பாரதியார் பல சிறிய கதைகளை எழுதியுள்ளார். ஆனால் அவற்றைச் சிறுகதைகள் என்று கூறிவிடமுடியாது. சிறுகதை வளர்ச்சிக்கு அவர் ஆற்றியுள்ள சிறந்த சேவை தாசூர் கதைகள் சிலவற்றைத் தமிழில் மொழிபெயர்த்தமையேயாகும். மொழிபெயர்ப்பில் தமது உரைநடையால் எம்மைக் கவரும் பாரதியார், தாம் எழுதிய கதைகளை அந்த உருவ அமைதியுடன் எழுதாமல் போனது துரதிஷ்டமே. பாரதியார் எழுதிய சிறிய கதைகள் சம்பவங்களை உள்ளவாறே குறிப்பனவாக இருக்கின்றனவேயன்றிச் சம்பவங்களின் உணர்வுநிலையைக் காட்டுவனவாக இல்லை. மேலும் அவர் எழுதியுள்ள கதைகள் கட்டுக் கதைகள் என்று வகுக்கத்தக்க முறையில் அமைந்தனவே. உரைநடை பாரதியின் திறமை முழுவதையும் வெளிக்கொணராத ஓர் இலக்கிய உருவமாகும்” (பக். 23).

ஆனால், வ.வே.சு. ஐயரைப்பற்றிப் பேசுகையில் சிறுகதை இலக்கியம் தமிழுக்கு இயல்பான ஓர் இலக்கிய வடிவமே என்று கூறத்தக்க வகையில் அவரது கதைகள் சில அமைந்துள்ளன என்றும், சிறுகதையைத் தமிழ் இலக்கியத்தின் பாற்படுத்தும் பணிக்கு எல்லா வகையிலும் பொருத்தமானவராகவே வ.வே.சு. ஐயர் விளங்குகின்றார் என்றும் கூறுகின்றார் (பக்.25).

**இருபதாம் நூற்றாண்டுத் தமிழ் இலக்கியம்** என்ற தலைப்பில் நூல் எழுதிய மா. இராமலிங்கம் (1973) தமிழ்ச் சிறுகதை முன்னோடிகளுள் பாரதியின் பெயரைக் குறிப்பிடவே இல்லை. வ.வே.சு. ஐயர், மாதவையா ஆகிய இருவரை மட்டுமே குறிப்பிடுகிறார். மாதவையாவின் கதைகள் அனைத்தும் கட்டுரைப்பாங்கான கருத்துவீச்சுகள் மிகுதியாக இருந்தன, கலையம்சம் குறைவே என்றும், இருபதுகள்

காலத்தில் வ. வே. சு. ஐயர் ஒருவரே சிறுகதைத் துறையைத் தோற்றுவாய் செய்தவராகத் திகழ்கிறார் என்றும் குறிப்பிடுகிறார். 'அவரது கதைகளில் குளத்தங்கரை அரசமரம் ஒன்று மட்டுமே தலையாய சிறுகதைவடிவம் கொண்டுள்ளது, புதிதாம் தன்மைவாய்ந்த சிறுகதை இதுவே என்றும் குறிப்பிடுகிறார் (பக். 105 - 107).

மாதவையாவின் கதைகளில் கட்டுரைப் பாங்கான கருத்துவிச்சுகள் மிகுதி என்று கூறும் இராமலிங்கம் தலையாய சிறுகதை வடிவம் கொண்டுள்ளது என்று கூறும் ஐயரின் குளத் தங்கரை அரசமரம் அதேபோக்கில் முடிவதைப் பற்றி கருத்தில் கொள்ளவில்லை. ஐயர் தன் கதையைப் பின்வருமாறு உபதேசத்துடன் தான் முடிக்கிறார். - இப்படி முடிந்தது என் ருக்கணியின் கதை. என் அருமைக் குழந்தைகளே! பெண்கள் மனதை நோக்கும்படி ஏதாவது செய்யத் தோணும் போது இனிமேல் இந்தக் கதையை நினைத்துப் பார்த்துக்கொள்ளுங்கள். விளையாட்டுக்காகக் கூட பெண்ணாய்ப் பிறந்தவர்களின் மனதைக் கசக்க வேண்டாம். எந்த விளையாட்டு என்ன வினைக்குக் கொண்டுவிடும் என்று யாரால் சொல்ல முடியும்?"

**தமிழ்ச் சிறுகதை வரலாறு** எழுதிய வேதசகாய குமார் (1979), பாரதியைக் கலைஞன், பிரசாரகன் என்ற பிளவுண்ட இரு ஆளுமை களாகக் காண்கிறார். இரண்டுக்கும் இடையிலான மோதலில் பாரதிக்குள் பிரசாரகனே மேலோங்கி யிருக்கிறான் என்றும், பாரதியின் ஒவ்வொரு கதையிலும் இப்போராட்டத்தைக் காணமுடியும் என்றும், பாதிவரை கலைப்படைப்பாக உருவாகிவந்து மறுபாதியில் தருமபோதனையாக முடிவதுதான் அவருடைய கதைகளின் பொதுப்போக்கு என்றும் கூறுகிறார். முடிவாகச் சொல்லப்போனால், பாரதியின் கதைகள் எதுவுமே இலக்கிய அந்தஸ்தை எட்டவில்லை என்றும் தீர்ப்பு வழங்குகிறார் (பக். 28).

வ.வே.சு.ஐயரின் கதைகளைப் பொறுத்த வரையும் கூட இவரின் தீர்ப்பு இத்தகையதுதான். அது பின்வருமாறு. 'பாரதியோடு ஒப்பிடும் போது பாரதிக்கு இயல்பாக அமைந்திருந்த படைப்புத் திறம் (பாரதியின் சொல்லில் கவிதா சக்தி) ஐயரிடம் இல்லை. ஆனால் பாரதிக்குத் தெரிந்திராத தொழில் நுணுக்கங்கள் ஐயருக்குத் தெரிந்திருந்தது. தமிழ்ச் சிறுகதை மரபில், சிறுகதைக்குரிய வெளிப்படையான

கட்டமைப்புடன் கூடிய முதல் சிறுகதையை ஐயரின் கதைகளுள் நாம் தேடலாம். ஆனால், ஐயரின் கதைகளுள் உன்னதக் கலைப் படைப்பைக் கண்டுவிட முடியும் என்பதோ, ஐயரைச் சிறந்த சிறுகதை ஆசிரியர் என்பதோ நமக்கு உடன்பாடானதல்ல' (பக். 37)

மிக வரையறுக்கப்பட்ட அர்த்தத்தில் புரிந்து கொள்ளப்பட்ட கலை, கலைஞன், கலைத்துவம் பற்றிய வெளி ஒதுக்கிய கோட்பாட்டுச் சிலுவையைச் சுமந்துகொண்டவர்களாலேயே இத்தகைய தீர்ப்பை வழங்கமுடிகிறது என்பதை நாம் புரிந்துகொள்ளலாம்.

**தமிழ்ச் சிறுகதை முன்னோடிகள்** என்ற நூலை எழுதிய இரா தண்டாயுதமும் (1972) தமிழ்ச் சிறுகதை முதல்வராக வ. வே. சு. ஐயரையே கொள்கிறார். அவருடைய கதைகள் பற்றி ஒரு தனி அத்தியாயமே எழுதியுள்ளார். ஆனால், பாரதி பற்றிக் குறிப்பிடுகையில் தாசுரின் சிறுகதைகள் சிலவற்றை மொழிபெயர்த்ததின் மூலம் தமிழ் வாசகர்களுக்கு இந்தப் புதிய வடிவினை மிகச் சிறப்பாக அறிமுகம் செய்துவைத்தமையே தமிழ்ச் சிறுகதைக்குப் பாரதி செய்த, நினைந்து போற்றுதற்குரிய தொண்டு என்றும், பாரதியாரே இக்காலப் பகுதியில் உரைநடையில் சில கதைகள் எழுதினார் அவை சிறிய கதைகள் என்ற அளவில் நின்றுவிட்டனவே தவிர சிறுகதைகளாக உயரவில்லை என்றும் கூறுகிறார் (பக். 15). இது சிவத்தம்பியின் கருத்தை அடியொற்றியதாகவே தோன்றுகின்றது.

**தமிழ் இலக்கிய வரலாறு** எழுதிய மு. வரதராசனும் (1994) தமிழ்ச் சிறுகதை வரலாற்றை வ.வே.சு. ஐயருடன்தான் தொடங்குகிறார். வ. வே. சு. ஐயரே முதல்முதலாகச் சிறுகதைக்கு உரிய கலை வடிவத்தைப் போற்றி, சிறந்த கலைப் படைப்புகளைத் தமிழுக்குத் தந்தவர்.. சிறுகதை என்ற இந்தப் புதிய இலக்கிய வகையை வ. வே. சு. ஐயர் தமிழுக்கு அறிமுகப் படுத்துவதற்குமுன் இருந்த பலவகைச் சின்னக் கதைகள் சிறுகதைகள் அல்ல. அளவிலே சிறியனவாக இருந்த கதைகளே' என்பது அவரது கருத்து (பக். 297) மு. வ. வின் கருத்துப்படி பாரதியாரின் கதைகளும் இப்பிரிவிலேயே அடங்கும்.

'பாரதியாரும் தமிழுக்குச் சிறுகதைச் செல்வத்தை ஆக்கித்தரவேண்டும் என்று ஆசைகொண்டார். வங்காளக் கவிஞர் ரவீந்திர



நாத் தாகூரின் சிறுகதைகள் பதினொன்றை அந்தக்காலத்தில் தமிழில் மொழிபெயர்த்துத் தந்ததோடு தாமே சில சிறுகதைகளையும் படைத்துத் தந்தார். ஆறிலொரு பங்கு, பூலோக ரம்பை முதலான கதைகளை இயற்றினார். நவதந்திரக் கதைகள், கதைக்கொத்து என்பன அவருடைய கதைகளின் தொகுப்புகள். சிறுகதையின் கலைவடிவம் அவற்றில் செறிவாக அமையவில்லை. பாரதியார் சிறுகதை இலக்கணம் பற்றிக் கவலையும் கொள்ளவில்லை.' என்பது மு. வ. வின் கருத்து (பக். 296).

**தமிழில் சிறுகதை - வரலாறும் வளர்ச்சியும்** என்னும் நூலை எழுதிய பொ. கோ. சுந்தராஜன் (சிட்டி), சோ. சிவபாதசுந்தரம் ஆகியோர் (1989) தமிழ்ச் சிறுகதை வளர்ச்சியில் பாரதிக்குச் சற்றுச் சலுகைகாட்டியிருக்கிறார்கள் என்று சொல்லலாம். பாரதியார் மொழிபெயர்த்த தாகூர் கதைகள் மட்டுமன்றி, அவருடைய சொந்தப் படைப்புகள் பலவற்றையும் கவனத்தில் கொண்டுள்ளனர். பாரதியின் கதைகள் பற்றிச் சிலவரிகள் எழுதிய ஏனையவர்கள் போலன்றி ஒன்பது பக்கங்களில் சற்று விரிவாக ஆராய்ந்துள்ளனர் (பக். 38 -47). ஆயினும், இவர்களும் கூட சிறுகதை இலக்கிய வடிவம் பற்றிய உணர்வு பாரதியிடம் இருந்ததா என்ற கேள்வியை எழுப்புகின்றனர். அதற்கு அவர்களிடம் திருப்தியான விடை இல்லை. காந்தாமணி கதைபற்றிய விபரிப்பில் ஆசிரியரின் குறுக்கீடு 'கதையின் மிகச் சிறப்பான வடிவத்தை ஒருவாறு பாதிக்கிறதுதான்' என்று கூறுவதன்மூலம் (பக்.44) உருவம் பற்றிய உணர்வு பாரதியிடம் இருக்கவில்லை என்பதையே உணர்த்துகின்றனர்.

தமிழின் மகாகவிகள் வரிசையில் பாரதிக்கு இடமில்லை என்று அடித்துச் சொல்லும் ஜெயமோகன், உரைநடை இலக்கியத்தில் பாரதியின் சாதனை மிகக் குறைவானது. அவருடைய சிறுகதைகளை தாகூரின் சிறுகதைகளுடன் ஒப்பிட்டுப்பாருங்கள். தாகூர் எழுதியவை நவீனச் சிறுகதைகள் பாரதி எழுதியவை பழைய பாணிக் கதைச் சுருக்கங்கள் என்று தீர்ப்பு வழங்குவதில் நாம் ஆச்சரியப்பட ஏதும் இல்லை (வனம், இணைய இதழ் 9).

இதுவரை நாம் பார்த்த எல்லோருமே சிறுகதையின் ஒரு ஐரோப்பிய மாதிரியை அடிப்படையாகக் கொண்டு, அதற்கென்ற ஒரு

கட்டிற்றுக்கமான இலக்கணத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டு பாரதியை அதற்குள் கொண்டுவர இயலாது தயங்குவதைக் காணலாம். ஆனால், க. நா. சு. சி. சு. செல்லப்பா, மாலன் ஆகியோர் இதில் வேறுபடுகின்றனர். **வம்ர்சனக் கலை** என்ற தனது நூலில் 'அ. மாதவையாவும், வ. வே. சு. ஐயரும், சுப்பிரமணிய பாரதியாரும் சிறுகதையை இலக்கிய உருவமாக அறிந்து எழுதினார்கள்' என்று சொல்கிறார் க. நா. சு. (பக். 56). 'சுப்பிரமணிய பாரதியாரின் சிறுகதைகளிலே ஒரு அழகிய உருவம் அநாயாசமாக அமைந்தது. மாதவையாவும் வ. வே. சு. ஐயரும் தெரிந்து செய்த சிறுகதைகள் உருவச் சிறப்புப் பெற்றன எனினும் உருவ அமைதியும் இலக்கியச் சிறப்பும் அவ்வளவாகப் பெறவில்லை' என்றும் க. நா. சு. கூறுகிறார். இதிலிருந்து இம்மூவரிலும் க. நா. சு. (அவர் சொல்லவருவதில் சற்றுத் தெளிவின்மை இருந்தாலும்) பாரதியாரை முதன்மைப் படுத்துவது தெரிகிறது.

**தமிழில் சிறுகதை பிறக்கிறது** என்ற நூல் எழுதிய சி. சு. செல்லப்பா (2007), அதன் முதல் பதிப்பில் பாரதியைக் கண்டு கொள்ளவில்லை எனினும் அதன் இரண்டாம் பதிப்பில் புதுச் சிறுகதை வடிவம் என்ற அத்தியாயத்தில் பாரதியின் கதைகள் பற்றி விரிவாக எழுதியிருக்கிறார். பாரதியின் ஆறில் ஒரு பங்கு கதையே தமிழில் பிறந்த புது உருவ நல்ல சிறுகதை என்றும், தற்கால தமிழ்ச் சிறுகதை வடிவம் அதிலிருந்துதான் பிறக்கிறது, உருவம் உள்ளடக்கம் இரண்டிலும் புதுமையானது என்றும் கூறுகிறார்.

**பாரதியின் புனைகதைகள்** என்ற தலைப்பில் முதல்முதல் ஒரு விரிவான கட்டுரை எழுதியுள்ள எழுத்தாளர் மாலன், சி.சு.செல்லப்பாவையும் தாண்டி பாரதி 1905ல் எழுதிய துளசிபாயி என்ற ராஜபுத்திர கன்னிகையின் சரித்திரம் என்பதே தமிழின் முதல் சிறுகதை என்று சொல்கிறார். வருடக்கணக்கை வைத்துப் பார்த்தாலும் சரி, இலக்கியக் கொள்கைகளை வைத்து அளவிட்டாலும் சரி தமிழின் நவீன சிறுகதை - வேறுபல சமகால இலக்கிய வடிவங்களைப் போல சுப்பிரமணிய பாரதியிடமிருந்தே துவங்குகிறது என்பது அவர் கருத்து. துளசிபாயி சரித்திரத்தை ஒரு சிறுகதையாக ஏற்றுக் கொள்ளத் தயங்கினாலும் ஆறிலொரு பங்கைத் தவிர்த்துவிட முடியாது. இதையே தமிழின் முதல் நவீன சிறுகதையாகக்

கொள்ளவேண்டும் என்று அவர் கூறுகிறார். சிறுகதைபற்றி நம்மவருக்குள் ஊறியிருந்த நவீனத்துவக் கொள்கையே பாரதியைப் புறக் கணிக்கக் காரணம் என்றும் மாலன் கருதுகிறார். இவ்வகையில் சி.சு.செல்லப்பாவுடன் மாலனும் ஒத்த கருத்துடையவர் எனினும் அவரைவிட ஒருபடி மேலே சொல்கிறார்.

பாரதியைத் தமிழ்ச் சிறிகதை முன்னோடிகளுள் ஒருவராகக் கொள்ளலாமா இல்லையா என்பது தொடர்பான கருத்து வேறுபாடுகள் ஒருபுறம் இருக்க - பாரதியை ஒரு நாவலாசிரியராகக் கொள்ளலாமா என்பதைத் தமிழ் நாவல் பற்றி எழுதிய பலரும் கருத்தில் கொண்டதாகத் தெரியவில்லை. பாரதியின் முடிவுறாத சின்னச் சங்கரன் கதை, சந்திரிகையின் கதை ஆகிய

வற்றையும் ஞானரத்தையும் நாவலாகக் கருதிப் பேசியவர்கள் மிகச் சிலரே.

நாவல், சிறுகதைபற்றி நாம் வரித்துக் கொண்ட இறுக்கமான நெகிழ்ச்சியற்ற வரை விலக்கணம் அதற்குக் காரணம் எனலாம். உண்மையில் இந்த நவீன இலக்கிய வடிவங்களுக்குக் கட்டிற்றுக்கமான இலக்கணம் என்று எதுவும் இல்லை. செய்யுள் வடிவங்கள் போன்ற இறுக்கமான யாப்பிலக்கணத்துக்குக் கட்டுண்ட இலக்கிய வடிவங்கள் அல்ல இவை. மிகவும் நெகிழ்ச்சியான வடிவ அமைப்புடைய இலக்கிய வடிவங்கள் இவை. உலக மொழிகள் எல்லாவற்றிலும் இதுதான் நிலைமை. ஒரு சிறுகதைபோல் பிறிதொரு சிறுகதை இருப்பதில்லை, ஒரு நாவல்போல் பிறிதொரு

அந்திமாலையும்  
அந்த ஓற்றையடிப் பாதையும்  
தினம்தினம் ஆயிரம்ஆயிரம்  
கதைகள் சொல்வதுண்டு.  
நின்று கேட்க நேரமின்றி  
கதிரவன் ஓடிவிடுவான்  
நானும் நடந்துவிடுவேன்.

பின்னிப் பிணைந்து  
ஓங்கி வளர்ந்து  
அடர் வனமொன்றில்  
அந்த ஓற்றையடிப்பாதை  
தன்னை ஊக்கியமாக்கிக் கொள்ளும்.

மலைப்பிள்ளை அருவி வந்து  
மண்ணிணை முத்தமிடும்  
சூயிலப் பாட்டுக் கேட்டு  
குரங்குகள் குதித்தோடும்  
தொலைபேசி அற்ற கைகள்  
பூக்களைத் தொட்டுப் பார்க்கும்..

ஆனாலும் அந்தக்குகையுள்  
ஏதோ ஓர் மர்மம்  
அடிக்கடி வந்து வந்து  
எனைத் தாலாட்டும் ஓர் இசை

சிலவேளை அது  
வீணையிசையாக  
மத்தளஓசையாக  
சலங்கை நாதமாகத்  
தினம் தினம் எனைத் தீண்டிச் செல்லும்  
ஆர்வம் மேலிட இன்று  
நான் குகைக்குள்  
எட்டிப் பார்த்து  
ஏங்கித் தான் போனேன்.  
முப்பெரும் தேவியர்  
முறைத் தெனைப் பார்த்தனர்

சட்டெனச் சரசுவதி வீணையை மூடினாள்  
மத்தளம் தன்னை மலைமகள் மறைத்தாள்  
திருமகள் என்னை முறைத்துப் பார்த்தாள்.

“கோவிலை விட்டு அன்னையரே  
குகைக்கு நீங்கள் வருவது ஏனோ”  
என்று நான் கேட்டேன்-  
“அடுப்படி வேலை அதிகமாய்ப் போச்சு  
வீட்டு வேலையே விதி என்றாச்சு  
பாட்டும் பரதமும் தடை என்றாச்சு”  
என்றவர் புலம்பினார்

“என்னை யார்?” என்றவர் வினவினார்  
“அட்சய பாத்திரம் விற்பது என் தெழில்  
அன்னபூரணி என் பெயர்” என்றேன்.  
அன்னையர் என்னைச் சுற்றி வளைத்தனர்.

**அன்னபூரணி**

**கலாநிதி ஜீவகுமாரன்**

நாவல் இருப்பதில்லை. உதாரணமாகச் சொல்வதானால் 500க்கு அதிகமான கதா பாத்திரங்களையும் 1000க்கு அதிகமான பக்கங்களையும் கொண்ட டால்ஸ்டாயின் போரும் அமைதியும் ஒரு நாவல்தான். அதுபோல் ஒரு வயதான மீனவனையும் கடலையும் அவனது தோணியையும் அவனது தூண்டில் அகப்படும் ஒரு பெரிய சுறா மீனையுமே பாத்திரங்களாகக் கொண்ட 200 பக்கங்களுக்கும் குறைவான ஹேமிங்வேயின் கிழவனும் கடலும் கூட ஒரு நாவல்தான். ஒரு நீண்ட கதை என்பதைத் தவிர இவை இரண்டுக்கும் இடையே வேறு பொதுவான புள்ளி என்று எதுவும் இல்லை. சிறுகதையிலும் நாம் இதைக் காணலாம். புதுமைப் பித்தனின் துன்பக்கேணியையும் இது மிஷின் யுகம் என்பதையும் உதாரணமாகக் கொள்ளலாம்.

இந்த இரு இலக்கிய வடிவங்களும் அவை தோன்றிய காலத்திலிருந்து இன்றுவரை பாரிய மாற்றங்களுக்கும் உள்ளாகிவந்திருக்கின்றன என்பதையும் நாம் கருத்தில் கொள்ள வேண்டும். யதார்த்தவாதத்தின் பின்தோன்றிய மீ யதார்த்தவாதம், யாந்திரீக யதார்த்தவாதம், பின்நவீனவாதம் என்பன கதைசொல்லும் பாணியின் கட்டுதிட்டங்களையெல்லாம் உடைத்து விட்டன. பாரம்பரிய பாணி, நவீன பாணி இரண்டையும் ஒன்றிணைத்துவிட்டன. எழுத்தாளுகுக்கு எண்ணற்ற சாத்தியப்பாடுகளைத் திறந்து விட்டுள்ளன. ஆனால், நாம் இவ்வடிவங்கள் பற்றிய தொடக்க கால ஐரோப்பிய பாணிச் சட்டகத்தை இறுக்கமாகப் பேணி அதன் அடிப்படையில் பாரதியின் புனைகதைகளை அணுக முயன்று அவனுடைய புனைகதைகளை ஒட்டுமொத்தமாகப் புறக்கணித்து விட்டோம். பாரதி இறந்த நூற்றாண்டிலாவது பாரதியின் புனைகதைகளை மீள்பரிசீலனைக்கு உட்படுத்த வேண்டியது அவசியம். அவற்றுக்கு உரிய இலக்கிய அந்தஸ்தை வழங்கவேண்டிய கடப்பாடு நமக்கு உண்டு.

பாரதியின் கதைகளை ஒரு குறுகிய சட்டகத்துக்குள் திணிக்காது புனைகதை என்ற பொதுச் சட்டகத்துள் வைத்து நோக்குவது அவற்றை நிராகரிக் காது அவனுடைய காலப் பின்னணியில் வைத்து அவற்றைப் புரிந்துகொள்வதற்கு நமக்கு உதவும் என்று நம்புகின்றேன்.

புனைகதை என்பது உரைநடையில் எழுதப்படும் எல்லாவகையான கதைகளையும் குறிப்பதற்குப் பயன்படும் ஒருபொதுக் கலைச்

சொல்லாகும். நாவல், சிறுகதை மட்டுமன்றி உருவகக் கதைகள், நீதிக்கதைகள், தேவதைக் கதைகள், குட்டிக்கதைகள் நடைச்சித்திரங்கள் போன்ற பல்வேறுபட்ட கதை வடிவங்களையும் இது குறிக்கும். பாரதியின் புனைகதைகளை இந்த அடிப்படையில் வகைப்படுத்தி நோக்குவதே பயனுடையது.

பாரதி அடிப்படையில் நவீன சிந்தனையாளன் எனினும் அவன் மரபிலும் காலான்றியவன். அவ்வகையில் பாரதியை மரபு - நவீனம் இரண்டின் கலவை எனலாம். உள்ளடக்கத்தைப் பொறுத்தவரை பாரதி பெரிதும் நவீனத்துவம் சார்ந்தவன் என்றும் உருவத்தைப் பொறுத்தவரை மரபு - நவீனம் இரண்டின் கலவை என்றும் நாம் கூறலாம். பாரதியின் கவிதைகளைப்போல் புனைகதைகளிலும் நாம் இதனைக் காணலாம்.

பாரதி ஐரோப்பிய நவீன புனைகதை வடிவங்களான நாவல் சிறுகதைகளை அறியாதவன் அல்ல. ஆனால், அவற்றை அப்படியே பின்பற்ற அவன் முயலவில்லை, விரும்பவும் இல்லை. சின்னச் சங்கரன் கதையில் படிப்பவர்க்கு ஒரு வார்த்தை என்று எழுதிய முன்னுரையில் பாரதி இதைத் தெளிவாகக் குறிப்பிடுகிறான்.

“நமது நாட்டுக் கதைகளிலே பெரும்பாலும் அடி தொடங்கிக் கதாநாயகனுடைய ஊர், பெயர், குலம், கோத்திரம், பிறப்பு வளர்ப்பெல்லாம் கிரமமாகச் சொல்லிக் கொண்டுபோவது வழக்கம்.

நவீன ஐரோப்பியக் கதைகளிலே பெரும்பகுதி அப்படியல்ல. அவர்கள் நாடகத்தைப் போலே கதையை நடநடுவில் தொடங்குகிறார்கள். பிறகு போகப்போகக் கதாநாயகனுடைய பூர்வ விருத்தாந்தங்கள் தெரிந்து கொண்டே போகும்.

எங்கேனும் ஒரு காட்டில், ஒரு குளக்கரையில், ஒரு தனிமேடையில் இவன் தன் காதலியுடன் இருப்பான். அப்போது கதையின் ஆரம்பங்களை எடுத்து விரிப்பான். இது அவர்களுடைய வழி.

நான் இக்கதையிலே மேற்படி இரண்டு வழிகளையும் கலந்து வேலைசெய்யப் போகிறேன்.

சின்னச் சங்கரன் - நம்முடைய கதாநாயகன் - விருத்தாந்தங்களை மாத்திரம் பூர்வீகத்திலிருந்து கிரமமாகவே சொல்லிவிட்டு, கதையில் வரும் மற்ற விஷயத்திலே கொஞ்சம் ஐரோப்பிய வழியைத் தழுவிக்கொண்டு செல்லக் கருதுகிறேன்.”



கதை சொல்வதில் பாரதி கடைப்பிடித்த கொள்கைகளை இது தெளிவுபடுத்துகின்றது. பாரதியின் பாணி பிரக்கோபூர்வமான புதுப் பாணி. முற்றிலும் மரபு சார்ந்ததும் அல்ல, முற்றிலும் நவீனம் சார்ந்ததும் அல்ல. சின்னச் சங்கரன் கதையில் மட்டுமன்றி பொதுவாகப் பாரதியின் எல்லாக் கதைகளிலும் வெவ்வேறு அளவில் நாம் இதைக் காணலாம்.

தன் காலத்தில் தமிழில் எழுதப்பட்ட கதைகள் - நாவல்கள் குறித்துப் பாரதிக்குக் கூர்மையான விமர்சனப் பார்வை இருந்தது. நூலாசிரியர் படும்பாடு என்ற தலைப்பில் அதுபற்றிச் சற்று விரிவாகவே எழுதியிருக்கிறான். அதை இங்கு தருவது பொருத்தமாக இருக்கும்.

“இக்காலத்தில் தமிழ் நூலாசிரியர் படுங்கஷ்டங்களை ஈசனை தீர்த்துவைக்க வேண்டும். உண்மையான கவிதைக்குத் தமிழ்நாட்டில் தக்க மதிப்பில்லை. இங்கிலீஷ் பாஷையிலிருந்து கதைகள் மொழிபெயர்த்துப் போட்டால் பலர் வாங்கி வாசிக்கிறார்கள். அல்லது இங்கிலீஷ் முறையைத் தழுவி மிகவும் தாழ்ந்த தரத்தில் பலர் புது நாவல்கள் எழுதுகிறார்கள். அவர்களுக்குக் கொஞ்சம் லாபமேற்படுகிறது. தமிழில் உண்மையான இலக்கியத்திறமையும் தெய்வ அருளும் பொருந்திய நூல்கள் எழுதுவோர் ஒரு சிலர் தோன்றியிருக்கிறார்கள். இவர்களுடைய தொழிலை அச்சடிப்பாரில்லை. அச்சிட்டால் வாங்குவாரில்லை. அருமை தெரியாத ஜனங்கள் புதிய வழியில் ஒரு நூலைக் காணும்போது அதில் ரஸமனுபவிக்க வழியில்லை. இங்கிலீஷ் படித்த ‘ஜனத் தலைவர்கள்’ காட்டும் வழியையே மற்றவர்கள் பிரமாணம் என்று நினைக்கும் படியான நிலைமையில் தேசம் இருக்கிறது. இந்தப் பிரமாணஸ்தர்கள் தமிழ் நூல்களிலே புதுமையும் வியப்பும்காணுவது சாத்தியமில்லை என்ற நிச்சயத்துடனிருக்கிறார்கள். ஆகவே நூலாசிரியர், தமக்குத் தெய்வம் காட்டிய தொழிலிலே மேன்மேலும் ஆவலுடன் பாடுபட வழியில்லாமல் வேறு தொழில் செய்யப் போய் விடுகிறார்கள்.

காலஞ்சென்ற ராஜமையர் புதிதாகத் தமிழ்க் கதை எழுதுவதில் உண்மையான திறமை காட்டியிருக்கிறார். அவருக்குத் தகுந்த சன்மானமில்லை. ஆதலால், அவர் அந்தத் திறமையை மேன்மேலும் வளர்த்துக் கொண்டுபோக இடமில்லாமல் ஆரம்பத் திலேயே கைவிட்டு இங்கிலீஷ் மாதப் பத்திரிகை

நடத்தப் போய்விட்டார். ஜமீன்தார்கள் மீதும் பிரபுக்கள் மீதும் காமா சோமா என்று புகழ்ச்சிப் பாட்டுக்கள் பாடினால் கொஞ்சம் ஸன்மானம் கிடைக்கிறது. உண்மையான தொழிலுக்குத் தகுந்த பயன் கிடைக்கவில்லை. மேற்படி பிரமாணஸ்தர் தமிழ் மணத்தை விருப்பாமல் இருந்ததால் இந்த நிலைமை உண்டாய்விட்டது. ஆகையால் இங்கிலீஷ் படித்த தமிழ் மக்கள் - முக்கியமாக, வக்கீல் களும், பள்ளிக்கூடத்து வாத்தியார்களும் தமது வாக்கிலும் மனத்திலும் தமிழரசியைக் கொலுவிருக்கும்படி செய்து வணங்கவேண்டுமென்றும், அதுவே இப்போதுள்ள ஸ்திதியில் தமிழ் வளர்ப்புக்கு மூலஸ்தானமாகுமென்றும் அறிக்கையிட்டுக் கொள்ளுகிறேன்”

ஆயினும், பாரதி இந்தச் சன்மானங்களை எதிர்பாராது, அது கிடைக்காததால் துவண்டு போகாது தொடர்ந்து எழுதினான். அவனுடைய ஆன்ம உந்தலும், சமூக, அரசியல் கடப்பாடும் அவனைத் தொடர்ந்தும் இயக்கின. தன்னுடைய பாணியில் கவிதைகள் மட்டுமன்றி, புனைகதை களும் ஏராளமாக எழுதினான்.

பாரதியின் புனைகதைகள் பலரகப்பட்டவை. நவீன சிறுகதை, நாவல் வடிவங்களுள் அடங்கக் கூடியவையும் உண்டு. விக்ரிமாதித்தன் கதை, பஞ்சதந்திரக் கதை போன்ற மரபில் அமைந்த வையும் உண்டு. நவதந்திரக்கதை இத்தகையது எனலாம். இவை தவிர உருவகக் கதை, நீதிக்கதை, வேடிக்கைக் கதை, குட்டிக்கதை போன்ற வகையினவும் உண்டு. இக்கட்டுரையில் நவீன சிறுகதை, நாவல் பாணியில் அமைந்த கதைகளை மட்டும் ஆய்வுக்கு எடுத்துக் கொள்கிறேன்.

2

பாரதியின் முதல் கதையான **துளசிபாய்** என்ற ராஜபுத்திர கன்னிகையின் சரித்திரம் கதையை முதலில் நோக்கலாம். ஷெல்லிதாஸ் என்ற புனைபெயரில் 1905ல் தனது 23ஆம் வயதில் தான் ஆசிரியராக இருந்த சக்கரவர்த்தினி என்ற பெண்கள் முன்னேற்றத்துக்கான சஞ்சிகையில் பாரதி இக்கதையை எழுதினான். காதல் கதை என்ற சட்டகத்துள் இந்து - முஸ்லிம் ஒற்றுமை, பெண்கள் உடன்கட்டை ஏறுவதைத் தடைசெய்தல் என்பவற்றை வலியுறுத்தும் வகையில் எழுதப்பட்ட கதை இது.

கதை அக்பர் சக்கரவர்த்தியின் ஆட்சிக் காலத்தில் நிகழ்கிறது. ராஜபுத்திரர்கள்

முஸ்லிம்கள்மீது தீராத விரோதமும் குரோதமும் கொண்டிருந்த காலப் பின்னணி. கணவனை இழந்த பெண்களை அவர்களின் விருப்பத்துக்கு எதிராக உடன்கட்டை ஏற்றுவதைத் தடைசெய்து அக்காலத்தில் அக்பர் ஆணைபிறப்பித்திருந்தார். இப்பின்னணியில்தான் கதை நிகழ்கிறது.

அக்பர் தொடுத்த ஒரு போரில் உதவுவதற்காக அப்பஸ்கான் என்ற வீரன் தன் படையுடன் பயணம் செய்கிறான். அதேவேளை, துளசி பாயியை ஒரு ராஜபுத்திரனுக்கு மணம் முடித்துக் கொடுப்பதற்காக மூடிய ஒரு பல்லக்கில் அவளைச் சுமந்துகொண்டு ஒரு கூட்டம் பயணம் செய்கிறது. காட்டுவழி. திடீரென்று ஒரு கொள்ளைக் கூட்டம் பல்லக்கை வழிமறித்துச் சுற்றி வளைக்கிறது. சுமந்துவந்தவர்கள் பல்லக்கை விட்டு விட்டு ஓடிமறைகிறார்கள். கொள்ளையர் பல்லக்கின் திரையைக் கிழித்து துளசிபாயியை வெளியே இழுத்து அவள் அணிந்திருந்த நகைகளைக் கொள்ளையிட முயல்கின்றனர். அப்போது அப்பஸ்கான் தன் படையுடன் அங்கு வருகிறான். கொள்ளையர் தப்பி ஓடுகின்றனர்.

துளசிபாயும் அப்பஸ்கானும் ஒருவரை ஒருவர் பார்க்கின்றனர். அவர்களுக்குள் காதல் ஊற்றெடுக்கின்றது. போர்க்களம் செல்வதைக் கைவிட்டு அவளை அழைத்துக் கொண்டு தன் நாடு திரும்பலாமா என்று அப்பஸ்கான் ஒருகணம் யோசிக்கிறான். அது சரியல்ல என்று தன் எண்ணத்தைக் கைவிட்டு உடனே தன் பயணத்தைத் தொடர விரும்புகிறான். துளசிபாயைக் கொள்ளையரிடம் விட்டுத் தப்பிச் சென்றவர்கள் திரும்பிவருகின்றனர். துளசிபாய் தான் அணிந்திருந்த வைரமோதிரத்தை அப்பஸ்கானுக்குக் கொடுக்கிறான். இருவரும் பிரிந்துசெல்கின்றனர்.

அடுத்த சம்பவம் இது நடந்து ஒரு வருடத்துக்குப் பின் நிகழ்கிறது. அப்பஸ்கான் வேட்டைக்குச் செல்கிறான். அதே காட்டுவழி. அவன் ஒரு மயானத்தை நெருங்கும்போது ஒரு பெண் அலறும் சத்தம் கேட்கிறது. அவன் அங்கு செல்கிறான். ஒரு இளம்பெண்ணை உடன்கட்டை ஏற்றுவதற்கான முயற்சி நடக்கிறது. அவன் அலறுகிறான். அவள் துளசிபாய்தான் என்பதை அப்பஸ்கான் அறிந்துகொள்கிறான். அதைத் தடுத்துநிறுத்த முயல்கிறான். தான் அக்பர் சக்கரவர்த்தியின் படைத்தலைவன் என்றும், பெண்ணின் சம்மதம் இல்லாமல் உடன்கட்டை ஏற்றுவதை அக்பர் தடைசெய்திருக்கிறார்

என்றும், இதை நிறுத்தாவிட்டால் தண்டனைக்கு ஆளாவீர்கள் என்றும் சொல்கிறான். இதனால் ஆத்திரம் உற்ற ராஜபுத்திர வீரர்கள் அவனுடன் சண்டையிடுகின்றனர். சிலர் கொல்லப் படுகிறார்கள். ஒருவன் அப்பஸ்கானின் பின்னால் வந்து வெட்டுவதையும் அவனுடைய கழுத்திலிருந்து இரத்தம் பீறிடுவதையும் துளசிபாய் பார்த்து அலறி மயங்கி விழுகிறான். பிறகு நடந்தது எதுவும் அவளுக்குத் தெரியாது.

முன்றாவது சம்பவம் அப்பஸ்கானின் மாளிகையில் நடக்கிறது. துளசிபாய் கண்விழித்தபோது தான் ஒரு மாடத்தில் மகமதிய சேடிப்பொண்கள் சூழ இருப்பதைக் காண்கிறான். அது அப்பஸ்கானின் மாளிகை என்பதைப் பின்னர் அறிகிறான். உடனே அவன் மீதிருந்த காதல் மறைந்து 'மகமதியனுடைய வீட்டில் சிறைப்பட்டிருக்கிறேனே' என்ற பயமும், இந்து - ராஜபுத்திர உணர்வும் மேலோங்குகின்றது. அப்பஸ்கான் அங்கு வந்ததும் கோபத்தோடு பின்வருமாறு சொல்கிறான்-

“ஏ மகமதியா நான் ராஜபுத்திர கன்னிகை என்பதை அறியக் கடவாயாக! அவமானம் அடைவதற்கு முன்பு உயிரைத் துறந்து கொள்வதில் எங்கள் ஜாதிப் பெண்கள் என்றும் பெயர் வாங்கியவர்கள். வழியிலே பார்க்கப்பட்ட கன்னிகையை மரணத்திலிருந்து சம்ரட்சிப்பவனைப் போல் பாவனை செய்து விட்டு, முறைப்படி எனது தந்தை தாயாரிடம் கொண்டு சேர்க்காமல் மகமதிய அந்த புரத்துக்குக் கொண்டு வந்துவிட்ட உனது கண்முன்பாக உயிரை விட்டு விடுகிறேன் பார்”

இதைக் கேட்டபின், அப்பஸ்கான் அளித்த விளக்கம் அனைத்தையும் கேட்டு உண்மை அறிந்து, மனம் தெளிந்து அவள் வருத்தப்படுகிறான். அவனிடம் மன்னிப்புக் கேட்டு அழுகிறான். அதைப் பார்த்து மனம் சகியாத அப்பஸ்கான், உன் மனநிலை இப்போது நேரில்லை என்று கூறி, ஒரு இந்து ஸ்திரீமூலம் உணவு அனுப்புகிறேன், உண்டு ஓய்வு எடுத்துக்கொள் என்றும் கூறிவிட்டுச் செல்கிறான்.

அதன்பின் அவன் மனநிலையில் பெரு மாற்றம் ஏற்படுகின்றது. 'அதில் முதலாவது, ராஜபுத்திர ஸ்திரீயாகிய துளசிக்கு மகமதிய குலத்தார் மீதிருந்த இயற்கை விரோதமானது நீக்கிப்போய்விட்டது' என்றும், மகமதிய வீரன்மீது

மறுபடியும் அடங்காத காதல் பெற்றவளாகி அவனை மணம்புரிந்துகொள்ளவேண்டுமென்ற எண்ணமேற்பட்டால் எத்தனை மாறுபாடுகள் தோன்றுமோ அத்தனை மாறுபாடுகளும் அவளிடத்தே தோன்றிவிட்டன' என்றும் எழுதுகிறார் ஆசிரியர்.

இத்தோடு கதையை முடிக்க அவர் விரும்பவில்லை. அவர் தொடர்ந்து எழுதுகிறார், - இந்தச் சிறுகதையைப் படிப்போர்களுக்கு இது சிறிது ஆச்சரியமாகத் தோன்றக்கூடும்.

பரம்பரையாக மகமதிய துவேஷிகளான மஹாவீரர்களின் குலத்திலே ஜனித்த துளசி தேவிக்கு அவளது ரத்தத்திலேயே மகமதிய வெறுப்பு கலந்திருந்தது. உறக்கத்திலே கூட மகமதியனொருவனைக் கொலைபுரிவதாகக் கனவுகாணக்கூடிய ஜாதியிலே பிறந்த இந்த வீர கன்னிகை மகமதியனை விவாகம் செய்து கொள்ளலாமென்று நிச்சயிப்பது அசம்பாவிதம் என்று நினைக்கக் கூடும்.

ஆனால், அப்படி நினைப்பவர்கள் காதலின் இயற்கையை அறியாதவர்கள். காதல் குலப் பகைமையை அறியமாட்டாது. காதல் மத விரோதங்களை அறியமாட்டாது. காதல் ஜாதிபேதத்தை மறந்துவிடும். காம தெய்வத்தின் உபாசகர்கள் அத்வைதிகளே அல்லாமல் துவைதிகள் அல்ல.'

'தன்னை ஒருமுறை கொள்ளைக்காரர்களிடமிருந்தும் மற்றொருமுறை கொலைகாரர்களிடமிருந்தும் காப்பாற்றி அதற்கப்பாலும் கூடத் தன்னைப் பலவந்தமாக அபகரித்துக் கொள்ளவேண்டுமென்ற நோக்கம் சிறிதேனுமற்று விளங்குபவனாகிய மகமதிய குமாரனது வாலிபத்தையும் வீரத்தையும், லாவணியத்தையும், பெருந்தன்மையையும் நினைக்க நினைக்க அவளது மனம் உருகிப்போய் விட்டது. ஜாதியாசாரம் மத துவேஷம் என்பவை எல்லாம் அழிந்துபோய்விட்டன' என்று எழுதுகிறார் ஆசிரியர்.

மறுநாள் அப்பஸ்கான் துளசியைச் சந்திக்கிறான். இருவருக்குமிடையே நாடக பாணியில் ஒரு உரையாடல் நடக்கிறது. பாரதி கதையைப் பின்வருமாறு முடிக்கிறான்.

'அதன் பின்பு தம்மை அறியாமலே ஏதோ ஒரு விதமான சக்தியின் செய்கையால் இவ்வாலிபனும் கன்யா ரத்தினமும் ஒரே மஞ்சத்தின்மீது வீற்றிருக்குமாறு நேர்ந்துவிட்டது.

துளசியமுது தலைகுனிந்து புன்னகை பூத்து நின்றனர்.'

இது பாரதியின் முதலாவது கதை. பாரதி தன் முக்கியமான கவிதைப் படைப்புகளை எழுதுவதற்கு முன் தன் 23ஆம் வயதில் எழுதிய கதை என்று நோக்கும்போது இதில் வெளிப்படும் பாரதியின் சிந்தனை முதிர்ச்சி, இலக்கிய முதிர்ச்சி என்பன எம்மை வியப்பில் ஆழ்த்துகின்றன. இந்தக் கதையில் கதையுடன் நேரடியாகத் தொடர்பில்லாத விபரங்கள் எவையும் சொல்லப்படவில்லை. அப்பஸ்கான், துளசிபாய் குடும்ப விபரங்களோ, துளசிபாயின் கணவன்பற்றிய விபரங்களோ, அவளைத் திருமணம்செய்து கொடுக்க அழைத்துச் செல்லும் போதோ அல்லது உடன்கட்டை ஏற்ற முயலும்போதோ அவளுடைய உறவுகள் யாரும் சம்பந்தப்பட்டது பற்றியோ எந்த விபரங்களும் இல்லை. தன் முதல் கதையிலேயே பாரதி கதை சொல்லலில் கடைப்பிடித்த சிக்கனமும் நுட்பமும் அவதானத்துக்குரியது. பாரதியின் முதல் கதையே பலவகையிலும் முக்கியத்துவமுடைய சிறந்த சிறுகதையாக அமைந்துவிட்டது எனலாம்.

**ஸ்வர்ணகுமாரி** பாரதியின் இரண்டாவது கதை என்று சொல்லலாம். இது 1907 பிப்ரவரியில் இந்தியா பத்திரிகையில் பிரசுரமாகியுள்ளது. இதுவும் துளிசிபாய் சரித்திரம் போல வடநாட்டுப் பின்னணியில் ஒரு காதல் கதையாகவே கட்டமைக்கப்பட்டுள்ளது. காதல் கதை என்ற வடிவத்துள் தேச விடுதலை சமூக சீர்திருத்தம் என்பவற்றை அழுத்துவதே பாரதியின் நோக்கம் எனலாம்.

இக்கதையின் முக்கிய பாத்திரங்கள் மனோரஞ்ஜனனும் ஸ்வர்ணகுமாரியும். இருவரும் ஒரே கிராமத்தைச் சேர்ந்தவர்கள். பள்ளியில் ஒன்றாகப் படித்தவர்கள். காதல் வயப்பட்டவர்கள். மனோரஞ்ஜனன் வறிய குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவன். தகப்பனில்லை. தாய் பாரம்பரிய இந்துமரபில் ஊறிப்போனவள். ஸ்வர்ணகுமாரி பணக்கார வீட்டுப்பெண். பெருஞ் செல்வந்தரான அவள் தகப்பன் ஸூர்யகாந்த பாபு பிராமணர் எனினும் அதைக் கைவிட்டுப் பிரம்ம சமாஜம் என்னும் புதிய மார்க்கத்தில் சேர்ந்துகொண்டவர். கதாசிரியரின் கூற்றுப்படி 'இந்த சமாஜத்தார் ஜாதிபேதம் இல்லை, விக்ரகாராதனை கூடாது, பெண்களும்



ஆண்களும் சமமாக ஒத்துப் பழகலாம்' என்பதுபோன்ற நவீன கோட்பாடுகள் கொண்டிருப்போர்'

வர்க்க, மத வேறுபாடு காரணமாக இருவரின் பெற்றோரும் இவர்களின் காதலை ஏற்க வில்லை. 'அந்த மிலேச்சனின் பெண்ணை மண முடிப்பதைவிட தன் மகன் செத்துப்போவதை உவப்பவள் மனோரஞ்ஜனனின் தாய். 'கையில் காசுற்றவனும், விக்ரகாராதனை செய்யும் மூட பக்திக் கூட்டத்தைச் சேர்ந்தவனுமாகிய அந்த மனோரஞ்ஜனப் பயலை மறந்துவிட்டுத் தான் பாத்திருக்கும் ஹேமச்சந்திரபாபுவை விவாகம் செய்யவேண்டும் இல்லாவிட்டால் வீட்டைவிட்டுத் தூரத்திவிடுவேன்' என்பது ஸ்வர்ணகுமாரியின் தகப்பனின் தீர்ப்பு.

இடையே ஒரு திருப்பம் ஹேமச்சந்திர பாபுவின் தவறான நடத்தையை அறிந்து மனம் மாறிய ஸூர்யகாந்த பாபு இந்து மதத்தைவிட்டுப் பிரம்ம சமாஜத்துக்கு மாறவேண்டும் என்னும் நிபந்தனையுடன் மகளை மனோரஞ்ஜனனுக்கே கொடுப்பதற்குச் சம்மதிக்கிறார். ஆனால் அது சாத்தியமில்லை என்று தெரிகிறது. அவன் மதம்மாறினால் தாய் உயிர்வாழமாட்டாள் என்று அவனுக்குத் தெரியும். தாய்ப் பாசத்துக்கும் காதலுக்குமிடையே தடுமாறிக் கொண்டு ஒன்றரை வருடம் ஓடிவிடுகின்றது.

மீண்டும் ஒரு திருப்பம். மனோரஞ்ஜனன் பிரம்ம சமாஜத்தில் சேர்ந்துவிட்டதான ஒரு செய்தியை ஸ்வர்ணகுமாரி பத்திரிகையில் படிக்கிறாள். அவளுடைய மகிழ்ச்சி அதன்கீழ் உள்ள செய்தியால் உடன் மறைகிறது. லோக மான்ய பாலகங்காதர திலகருக்கு எதிராக மனோ ரஞ்ஜனன் கூட்டம் போடுகிறான் என்ற செய்தி அது. 'ஸ்வர்ணகுமாரிக்கு மனம் பதைத்து விட்டது. குழந்தை முதலே திலகரைக் கடவுள்போல் கருதிவந்தவள் அவள். இவளுக்கு மனோரஞ்ஜனன் மீதுள்ள அன்பைக் காட்டிலும் தேசத்தினிமீதுள்ள அன்பு பதினாயிரம் மடங்கு வன்மை உடையது. சுதேச பக்தர்களின் திலகமாகிய பாலகங்காதர திலகருக்கு விரோத மாக உழைக்கிற ஸ்வஜன விரோதியிடமா நாம் இத்தனை நாள் காதல்கொண்டிருந்தோம்? என்று வருந்துவாளாயினாள். இதேவேளை மகன் இந்துமார்க்கத்தைவிட்டு நீங்கிவிட்டான் என்று கேள்வியுற்ற மனோரஞ்ஜனனின் தாய் மூர்ச்சித்து விழுந்து இறந்துபோகிறாள்.

இதைக் கேள்வியுற்று ஊருக்கு வந்த மகன் அவளுடைய ஈமக் கிரியைகளையெல்லாம் இந்து மரபுப்படி முடித்துவிட்டு ஸ்வர்ண குமாரியைப் பார்க்க அவள் வீட்டுக்குச் சொல் கிறான். அவள் வீட்டில் இல்லை. அவளது அப்பா அவனிடம் ஒரு கடிதத்தைக் கொடுக்கிறார், அதில் பின்வருமாறு எழுதியிருந்தது.

"எனது காதலனாயிருந்த மனோரஞ் ஜனனுக்கு, நெடுங்காலமாக உறங்கி நின்ற நமது தேசமாதா இப்போது கண் விழித்திருக்கிறாள். நமது நாடு மறுபடியும் பூர்வகால மஹிமைக்கு வருவதற்குரிய அரிய முயற்சிகள் செய்துவருகிறது. இந்த முயற்சிகளுக்கு விரோதமிழைக்கும் ஸ்வஜன விரோதிகளின் கூட்டத்தில் நீயும் சேர்ந்துவிட்டாயென்று கேள்வியுற்றவுடனே எனது நெஞ்சம் உடைந்து போய்விட்டது. இனி உன்னைப்பற்றி வேறு விதமான பிரஸ்தாபம் கேட்கும்வரை உன் முகத்திலே விழிக்கமாட்டேன். பெற்ற தாய்க்குச் சமனான தாய்நாட்டின்மீது அன்பு செலுத்தாத நீ என்மீது என்ன அன்பு செலுத்தப்போகிறாய்? நமது வாலிப எண்ணங்களைப்பற்றி நீ திருந்திய பிறகு யோசனை செய்துகொள்ளலாம். நான் காசியிலே எங்கள் அத்தை வீட்டிற்குச் சென்று ஒரு வருஷம் தங்கியிருக்கப் போகிறேன். அங்கே நீ என்னைவந்து பாராதிருக்கும்படி பிரார்த்தனை செய்துகொள்கிறேன்." இதுதான் கடிதம்.

பாரதி கதையை இப்படி முக்கிறாள்.

இங்ஙனம் கடிதத்தைப் பார்த்தவுடனே மனோரஞ்ஜனனின் மனம் தீயிலகப்பட்ட புழவைப் போலத் துடிக்கலாயிற்று.

இப்போது மனோரஞ்ஜனன் பூனாவிலே திலகரிடம் தேசபக்திப் பாடங்கள் படித்து வருகின்றானென்று கேள்விப்படுகிறோம்.

இந்தக் கதை பற்றி அதிகம் விளக்கிச் சொல்ல வேண்டியதில்லை. அன்றையக் கால சமூக அரசியல் சூழலை பாரதி கதைக்குள் கொண்டுவந்திருக்கிறாள். கதையின் ஊடாகத் தனது அரசியல் நிலைப்பாட்டையும் வெளிப்படுத்தியிருக்கிறாள். உருவம், உள்ளடக்கம் இரண்டிலும் கச்சிதமான ஒரு பாரதிபாணிச் சிறுகதை என்று சொல்வதில் நமக்குப் பிரச்சினை இல்லை.

மிகுதி அடுத்த இதழில்...



பாவம்...

அவள் ஒரு தமிழிச்சி



செல்வி. சிவகௌரி சச்சிதானந்தன் - செல்வன் இராஜநாயகம் வேலுப்பிள்ளை இருவரின் சாத்திரத்திற்கும்.. 9 கிரகங்களின் நிலைகளுக்கும்... 12 இராசிகளின் பார்வைகளுக்கும்... ஒரே ஊரில் வாழ்ந்தாலும் முப்பாட்டன் வழிகளில் எவர் எவர் வாய்கள் எவர் எவர் செம்புகளில் பட்டது என கொய்யகச் சேலைகளால் துல்லியமாகத் துலக்கிப் பார்த்து, ஆராய்ந்து.. பல்கலைக்கழகத்தில் ஏதாவது தொடுப்புகள் இருந்ததா என சின்ன சின்ன ஏஜென்ட் வாலுகளிடம் விசாரித்து... மேலாக அவளின் வீட்டுக்கு வந்து போகும் கட்டாடியார் சின்னையா... முடிதிருத்தும் கார்த்திகேசு... மாவிடிக்கவரும் பாக்கியம் ஆகியோரிடம் எல்லாம் அவளின் குணநலங்களை விசாரித்து நல்லநாள் பெரியநாள் பார்த்து... அவள் திருமதி. சிவகௌரி இராஜநாயகம் ஆகியது 25 ஆண்டுகளுக்கு முன்பு நடந்தேறிய ஒரு மங்கல நிகழ்வு.

இவ்வளவு ஆராய்ச்சிகளையும் பெண் வீட்டார்கள் செய்தார்களோ தெரியாது.

மாப்பிள்ளையின் மாதவருமானம்... சகோதர சகோதரிகளின் பொறுப்புகள்... மேலாக பின்னடியில் எந்தச் சகோதரம் இராஜநாயத்தின் பெற்றாரை வைத்துப் பார்க்க வேண்டிவரும் என்பதை மட்டும் பார்த்தார்கள். அவ்வகையில் சிவகௌரிக்கு அனைத்துப் பாதைகளில் பச்சை லைற்றுக்களே. சிவப்போ... மஞ்சளோ... இல்லாது மூன்று சமிக்ஞை விளக்குகளும் பச்சை விளக்குகளாக அமைந்தது அனைவருக்கும் மிக்க மகிழ்வாக இருந்தது.

இராஜநாயகம் தனது பட்டப்படிப்பைக் களனிப் பல்கலைக்கழகத்தில் நிறைவேற்றி அங்கேயே இளம் விரிவுரையாளராகக் கடமை யாற்றத் தொடங்கியிருந்தார். அவர் அதிக காலம் வாழ்ந்ததும் அங்கேயே தான். ஒன்பதாம் வகுப்பில் இருந்து பல்கலைக்கழகம் செல்லும்வரை கற்றதும் கொழும்பு நோயல் கல்லூரியில்தான்.

சிவகௌரி யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக் கழகத்தில் தமிழ் பட்டதாரியாக வெளியேறி வேலைக்காகத் காத்திருந்தார்.

“அவள் எல்லாம் வேலைபார்த்து எங்களைப் பார்க்க தேவையில்லை. போற இடத்திலை படிக்கேல்லை என்று யாரும் குத்திக்காட்டக் கூடாது என்றுதான் படிக்க விட்டனான். ஐந்து தலை முறைக்கு நான் சொத்து சேர்த்து வைத்திருக்கிறேன்” என்றார் சிவகௌரியின் அப்பா.

தந்தை சொலே மந்திரமானது.

வேலைதேடும் படலமும் கைவிடப்பட்டது.

இலங்கையில் படித்தும் வேலையில்லாத பட்டதாரிகளின் பட்டியலில் ஒரு எண்ணிக்கை கூடியது தான் மிச்சம்.

ஒன்று கூடனால் என்ன?... குறைந்தால் என்ன?? யாருக்குத்தான் கவலை இந்த நாட்டில் என தனக்குள் சொல்லி தானே சிரித்துக் கொண்டாள்.

“உந்தக் குமரி ஏன்தான் செக்கலுக்கை இருந்து சிரிக்கிறாளோ” அப்பத்தாச்சி சிவகௌரியைச் சீண்ட, “ஓம்...ஓம்.. நீ சின்னமேளக்காரிக்கு இடம் விட்டுக் கொடுத்தது போல நான் இடம் குடுப்பன் என்று நினைத்திடாதை அப்பத்தா” பதிலுக்கு அவளும் எதிர்க்கை கணையை விட்டாள்.

“அடிக்கமுதை” என அவள் மேல் படாமல் எறிந்த செம்பு உருண்டு போய் கல்யாணத்திற்குப் பலகாரம் சுட்டுக் கொண்டிருந்த ஒருத்தியின் முதுகைப் பதம் பார்த்தது.

♦♦♦♦

அவர்களின் திருமணவிழா இரு குடும்பங்களும் ஒருவருக்கொருவர் சளைத்தவர்கள் இல்லை என்பதனை நிரூபிக்கும் வகையில் அமைந்திருந்தது.



வி. ஜீவகுமாரன்

மின்சாரம் ஊருக்கு வராத காலகட்டத்தில் லைம்மிசினை ரைக்ரில் இழுத்து வந்து ஒருவாரமாக இருவீட்டாரும் அக்கம் பக்கத்தவர்கள் பார்த்து வியக்கும் வகையில் அந்த ஒரு வாரத்தையும் பெளர்ணமி ஆக்கியிருந்தார்கள்.

பஞ்சாங்கத்தின் படி அது வளர்பிறைக்காலம் மட்டுமே. அதற்காக வளர்பிறைச் சந்திரன் பூரணச் சந்திரானாகி லைம் மிசினுடன் போட்டி போட முடியுமா என்ன?

மாப்பிள்ளை பகுதி மலையகத்தில் பெரிய வியாபாரம் செய்பவர்கள்.

அங்கிருந்து கூடைகூடையாக வந்த அந்தாரியப்பூக்கள் திருமணமண்டபத்தின் அத்தனை கம்பங்களையும் அலங்கரித்திருந்தன.

பெண்கள் வேறு தங்கள் தங்கள் கொண்டைகளுக்கும் எடுத்துக் கொண்டார்கள்.

பெண்பகுதி இலங்கை முழுக்க ரைலிச் சைக்கிளினதும் மலிபன் பிஸ்கட்டினதும் மொத்த ஏஜென்ட்.

பெண் அழைப்பின் பொழுது இரு வீட்டுக்கும் இடையே இருந்த 1 கிலோ மீற்றர் ஒழுங்கைக்கும் பட்டாசுச் சுரங்களை விரித்து ஊர்வலம் நகர்ந்து செல்லும் பொழுது அதனை வெடிக்க வைத்து அனைவரையும் அதிசயிக்க வைத்ததையும்... மாப்பிள்ளை அழைப்பின் பொழுது யாழ்ப்பாணத்தில் பிரசித்தி பெற்ற நாதஸ்வரக் கோஷ்டிகளை வரவழைத்து ஒவ்வொரு ஒழுங்கை முகரியிலும் வைத்து தவில் கச்சேரி நாடாத்தி வைத்தமையையும் இன்றும் ஊர் பெருமையாகப் பேசுகிறோம்.

“பணம் விளையாடுது” என்று காற்று வாக்கில் கேட்டிருந்த வார்த்தைகளை உண்மையில் ஊரார் அனுபவித்தது அந்த ஒரு கிழமையும் தான்.

பொன்னுருக்கல் கன்னிக்கால் நடுதலில் தொடங்கி 4ம் நாள் சடங்கு வரை பணம் எவ்வாறு பாய்ந்து பாய்ந்து கொண்டிருந்தது என்பதனை ஊர் முக்கில் விரலை வைத்து ஆச்சரியப்பட்டது.

சாதாரணமாக மாப்பிள்ளை வீட்டில் நடைபெறும் இரண்டாம் சடங்கும் - பெண் வீட்டில் நடைபெறும் நாலாம்நாள் சடங்கும் என்பது ஒரு கிடாயை வெட்டியும் வீட்டின் பின்னால் உள்ள மறைவான இடத்தில் இரண்டொரு கல்லோயா சாரயத்துடனும் நடைபெறும் சடங்காக அமையும்.

இங்கேயோ கோயில்களுக்கு நேர்ந்து விட்ட பெரிய கொழுத்த கிடாய்களைக் கூட அதிக விலையில் வாங்கியும் சீமைச்சாரயங்களையும் வரவழைத்துக் கொண்டாடினார்கள்.

“அண்ணை கோயிலுக்கு நேர்ந்து விட்ட ஆடுகளை வேண்டுமது சரியா?”, தர்மம் தன் விழிகளை உயர்த்தியது.

“என்ன விசக்கதை கதைக்கிறாய். வேள்விக்கு விலைபோற விலையை விட இரண்டு மடங்கு கொடுத்து தானே வாங்கியிருக்கிறம். வைரவருக்கு இலாபம் தானே?”, பணம் பதில் பேசியது.

திருமணம் சிறப்பாக முடிந்து ஒரு வாரத்தின் பின்பு... சிவகௌரியின் உற்றம் சுற்றம் எல்லாம் யாழ்ப்பாணப் புகையிரதிலையத்தில் கூடிநின்று அழுது வழிஅனுப்பினார்கள்.

அந்த வாழ்க்கைப் பயணவண்டி டென் மாக்கில் இவர்களை இறக்கிவிட்டுப் போகக் காலம் இவர்களைத் தாலாட்டியே வளர்த்தது.

♦♦♦♦

ஹோலின் நடுவே தொங்கிக் கொண்டு இருந்த இரண்டு படங்களையும் வைத்த கண்கள் மாறாமல் பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள் சிவகௌரி.

முதலாவது கொழும்பு வந்த பின்பு அங்கே பிரபலமான ஸ்ருடியோவில் சிவகௌரி அமர்ந்திருக்கவும் கோர்ட் சூட்டுடன் இராஜநாயகம் நின்றபடியும் எடுத்த படம்.

இவ்வளவு இளமையாகவும் அழகாகவும் இருந்திருக்கின்றேனா?

தன்னைத் தான் ஆசையுடன் பார்த்துக் கொண்டாள்.

மற்றப் படம் இராஜநாயகத்தாரின் 60வது பிறந்தநாளையும்... 25வது திருமணநாளையும் கொண்டாடிய அன்று மூன்று பிள்ளைகளும் முன்னால் அமர்ந்திருக்க பெற்றாராக அவரும் இராஜநாயகமும் பின்னால் நின்றுகொண்டு எடுத்துக் கொண்டது.

ஸ்ருடியோக்காரர்கள் எடுத்த படம் என்பது துலக்கமாத் தெரிந்தது.

மூன்று பிள்ளைகளும் ஓரளவு தங்கள் கால்களில் தாங்கள் நிற்கும் நிலைய அடைந்து விட்டிருந்ததைப் பார்க்க மனம் பெருமை கொண்டது.

பிள்ளைகளை நினைத்தும் - தன்னையும் இராஜநாயகத்தாரையும் கூட நினைத்தக் கொண்டாள்.



இரண்டு படங்களும் ஒரே அளவில் பிறேம் செய்யப்பட்டிருந்தது.

தன் முகத்தை உற்றுப் பார்த்தாள்.

காலம் முகத்தில் கறுப்புக் கோடுகளையும் கன்னமயிர்கள் இடையே வெள்ளைக் கோடுகளையும் போட்டிருந்து.

♦♦♦♦

பட்டப்படிப்பு படித்தும் எவ்வாறு எந்த வேலைக்கும் அனுப்பாது வீட்டுடன் அவளை அவளின் பெற்றார்கள் எவ்வாறு வைத்திருந்தார்களோ... அவ்வாறே டென்மார்க்கில் வீட்டுடன் தன்னையும் தன் பிள்ளைகளையும் கவனிக்கும் தாயுமானவளாய் அவளை இராஜநாயகம் வைத்திருந்தார்.

ஒருவேளை அகதிகள் போல இவர்களும் டென்மார்க்கினுள் வந்திருந்தால் டென்மார்க் அரசு இவர்களையும் மொழிப்பாடசாலைக்கு செல்... வேலைக்கு செல்... என வற்புறுத்தி யிருக்கும்.

ஆனால் உயர்கல்வி கற்ற ஒருவருக்கு வாழ்க்கைப்பட்டு டென்மார்க் அரசாங்கத்திடம் எந்த ஒரு நிலையிலும் காசிற்கு கையேந்தத் தேவையில்லாத நிலைமையில் இருந்தமையால் அதுவும் இவள் பற்றி அக்கறைப்படவே இல்லை.

வழமைபோல இவர்களின் பிள்ளைகள் டென்மார்க்கில் பிறந்ததால் அவர்களின் வளர்ச்சியில் மட்டுமே டென்மார்க் அக்கறை கொண்டது.

ஆங்கில அறிவு இருவருக்குமே போதியளவு இருந்ததால் பிள்ளைகளின் பாடசாலைகளில் சரி... வேறு எந்தச் சந்தர்ப்பங்களில் சரி... இவர்களுக்கு ஒரு தமிழ் மொழிபெயர்ப்பாளரின் உதவி தேவைப்படவே இல்லை.

இராஜநாயகத்தார் மட்டும் வேலை இடத்தில்

டெனிஷ் மொழி தெரிந்திருப்பது பிரத்தியோக நன்மை என்பதனால் மாலை வகுப்புகளுக்கு சென்று தன்னை வளர்த்துக் கொண்டார்.

சிவகௌரியோ அதே மாலைப் பொழுதுகளில் விதம் விதமான சமையல்கள் செய்து பழகிய படியும் பிள்ளைகளையும் கணவனையும் பராமரித்தபடியும் தன் வாழ்க்கையை அமைத்துக் கொண்டாள்.

மொழி என்பது என்றுமே அவளுக்கு பெரிய பிரச்சனையாக இருக்கவில்லை.

“சாமான் வண்டியில் சாமான்களை எடுத்து வந்து கவுண்டரில் கொடுத்து விட்டு கிறடிக்கார்டைக் கொடுத்தால் சாமான் வேண்டியாயிற்று. பிறகு எதுக்கு அவரின் காசை வீணாக்கி டெனிஷ் படிக்க வேணும்?”

“ஆங்கிலம் என்றாலும் பரவாயில்லை. 26 எழுத்து. டெனிசில் 29 எழுத்து. அத்தனையின் உச்சரிப்பும் தொண்டைக்கை குளிசையைப் போட்டு விட்டு விழுங்க முடியாமல் தத்தளிப்பது போல. ஐயா சாமி... ஆளை விடு..

“பக்கத்தே இருக்கும் துருக்கி கடைக் காரனிடம் போதியளவு மரக்கறி வாங்கலாம். அவனுக்கே டெனிசில் பேச வராத பொழுது எனக்கேன் டெனிஷ்? கத்தரிக்காய் கொஞ்சம் முகிழ்ப் பக்கத்தால் பழுதாகிப் போயிருந்தால் மொழி தெரியாத அவனிடம் பேரம் பேசி என்னால் வாங்க முடிகின்ற பொழுது... டெனிஷ் என்ன டெனிஷ்? கத்தரிக்காய் டெனிஷ்!”

“மாதம் ஒரு முறை வரும் கொலண்ட் மீன்காரனிடம் தமிழில் பேரம் பேசி.. போனமுறை எடையில் ஏமாற்றிப் போட்டீர்கள் என்று தமிழில் சண்டை பிடிப்பதில் உள்ள சுகம் டெனிஷில் எங்கே இருக்கப் போகிறது?”



ஊரில் பொன்னாலையில் இருந்து நடந்து வரும் சின்னம்மா கிழவியையும்.. பாஷையூரில் இருந்து வரும் சைக்கிளில் வரும் சீமோன் கிழவனையும் மனம் நினைத்துப் பார்க்கும். மீனின் காதுச் செட்டையை விரித்து காதுப்பு சிவப்பாய் இருக்கா?... அல்லது வெளிறி இருக்கா எனப்பார்க்கும் பொழுது, “பிள்ளை நீயே எல்லாத் தையும் நாறப்பண்ணிப் போடுவாய்” என அவர்கள் செல்லமாய் கடிவதில் உள்ள சுகம் என்றுமே அவளைத் தாலாட்டும். தனது கல்யாணத்திற்கு

கூட பெற்றார்களுக்கு பெரிய விருப்பம் இல்லாத போதும் அவர்கள் இருவருக்கும் கலியாணக்காட் கொடுத்து வரவேற்றிருந்தாள். நாலாநாள் சடங்கிற்கு அடுத்த நாள் சீமோன் கிழவன் அறக்குமா மீனையும் சின்னம்மாக்கிழவி நீலக்கால் நண்டையும் காசு வாங்காமல் கொடுத்துச் சென்றிருந்தார்கள்.

பிள்ளைகள் மட்டும் தமக்குள் டெனிஷில் பேசிக்கொள்ளும் பொழுது அதனை விளங்கிக் கொள்வது கஷ்டமாய் இருக்கும். ஆனாலும், “எதுக்காக அதுகளின் விவகாரங்களில் நான் போய் மூக்கை நுழைக்க வேண்டும். சில விடயங்களில் காது கேட்காமல்... அல்லது காது குடுக்காமல் இருந்தால் தான் வாழ்வின் சிலதுகளை எட்டமுடியும் - தோமஸ் அல்வா எடிசின் போல”, தனக்குள் நினைத்து தானே சிலவேளை ‘கிளுக்கெனச் சிரித்துக் கொள்வாள்.

இது அவளுடன் கூடப் பிறந்தது.

அப்பத்தாச்சி செம்பால் எறிந்தது நினைவுக்கு வந்தது.

கணவனும் பிள்ளைகளும் புரியாமல் விழிப்பார்கள்.

♦♦♦♦

இந்த இருபத்தைந்து வருடத்திலும் டெனிஷ் மொழி தெரியாதது எந்த இடத்திலும் சிவகௌரிக்கு ஒரு குறைபாடாக இருக்கவே இல்லை.

நிரந்தர வசிப்பிட விசா இருந்தமையால் இலங்கைக் கடவுச்சீட்டுடன் இராஜநாயகத்தாருடன் உலகம் முழுக்கச் சுற்றி வர எந்தத் தடையும் இருக்கவில்லை.

மிகுதி அனைத்தையும் இராஜநாயகத்தாரே கவனித்துக் கொண்டார்.

வங்கி அலுவல்கள்... அது சம்மந்தமான மின்னஞ்சலில் பரிமாற்றங்கள்... அனைத்தையும் கவனித்துக் கொள்ளும் உரிமம்... இத்தியாதி இத்தியாதி.....எல்லாம் இராஜநாயகத்தின் பொறுப்புத்தான்..

ஒரு காலத்தில் முத்திரை ஒட்டி அதன் மேல் சொந்தக் கையெழுத்துக்களால் உறுதி செய்யப்பட்ட தஸ்தாவேஜ்யுகளை கையெழுத்திட்டு அனுப்பும் வழமை தற்பொழுது ஒவ்வொரு வருக்குமான இலத்திரனியல் எண்களால் உறுதி செய்யும் முறைமைக்கு உலகம் மாறியிருந்தது.

வங்கியில் கடன் பெற.. வீடு வாங்க - விற்க.. பயணச் சீட்டுகளை வாங்க.. மேலாக ஒன்லைனில்

சூதாட.. இத்தியாதி இத்தியாதிகளுக்கு இந்த இலத்திரனியல் எண்களுக்கு இந்த உலகம் மாறி விட்டிருந்தது.

அவை பற்றிய எந்தக் கவலைகளும் சிவ கௌரிக்கு இருக்கவில்லை.

தூக்கி வைத்தால் தானே பாரம்...

அனைத்தையும் இராஜநாயகத்தாரே கவனித்துக் கொண்டார்.

இராஜநாயகமும் பிள்ளைகளும் ‘ஓய்வு நேரம்.. ஓய்வு நேரச்செயற்பாடுகள்’ என்று பல விடயங்களைப் பற்றிக் கதைத்துக் கொண்டிருக்கும் பொழுது கூட சிவகௌரியின் கைகள் அடுத்த நாள் சமையலுக்காக கீரையைக் கிள்ளி சுத்தம் செய்து கொண்டிருக்கும்.

“ஏனம்மா... அப்பாவைப் போல.. எங்களைப் போல நீ ஒரு பேஸ்புக் எக்கவுண்ட் வைச்சிருக்கலாம் தானே... கொஞ்சமாவது உனக்குப் பொழுது போகும் அல்லவா”

எல்லோரும் சாப்பிட்டுக் கொண்டு இருக்கும் போது மகள் கேட்டாள்.

“போடி... நீங்களும் உங்கடை முகநூலும்...

முதுகு நூலும்... பிறந்தநாளுக்கும் திருமண நாளுக்கும் ‘லைக்’ போடுறதுக்கும்... செத்த வீட்டுக்கு ‘றிப்’ போடுறதுக்கும்.. என்றை நேரத்தை நான் ஏன் வீணடிக்க வேண்டும்?... அதுவும் நான் செத்தபிறகு எவ்வெவன் எனக்கு ‘றிப்’ போடுவான் எனத் தெரியாமல் ஏனடி என்றை நேரத்தை நான் பாழடிப்பான்.. நீங்கள் நாலு பேரும் வைச்சிருக்கிறது போதும்... ஏதாவது நல்லது கெட்டது என்றால் எனக்குச் சொல்லிவிங்கள் தானே”

அத்துடன் முகநூல் சம்பாசனை முடிவுக்கு வந்தது.

ஆனால் இராஜநாயகத்தார் தூக்கத்திற்குப் போகும் முன்பு எப்பொழுதும் முகநூல்... வாட்ஸ்வப்... வைபர்... இன்ரகைறாம் என்பவற்றுடன் வீதிவலம் வந்து நடையைச் சாற்றிய பின்பே கைத்தொலைபேசியை அணைப்பார்.

♦♦♦♦

வழமையாக வேலை சம்மந்தமாக ஐரோப்பாவுக்குள் இராஜநாயகத்தார் தனியே சென்று வருவதுண்டு.

ஒரு தடவை சிங்கப்பூருக்கும் மலேசியாவுக்கும் கூட தனியே சென்று வந்தார்.

மற்றும்படி எந்த வெளிநாட்டுப் பயணமும் சிவகௌரியிடன்தான்.

சென்ற ஞாயிறு மாலை சென்றவர்.

இந்த வெள்ளி இரவு வந்திருக்க வேண்டும்.  
ஆனால் வரவில்லை.

அவர் போகும் பொழுது ஏதோ ஒரு நாட்டின் அல்லது ஊரின் பெயரை சொன்னவர்தான் - ஆனால் சிவகௌரிக்கு அது ஞாபகத்தில் இல்லை.

வியாழன் இரவு வரை பேசிக் கொண்டுதான் இருந்தவர்.

ஆனால் வெள்ளி காலை “உங்களுக்கு என்ன சாப்பாடு செய்து வைக்க?” எனக் கேட்பதற்காக சிவகௌரி அழைத்த பொழுது தொலைபேசியில் தொடர்பு கொள்ள முடியாது இருந்தது.

சரி... அவர் மாலையே வரட்டும்... தொந்தரவு செய்ய வேண்டாம் என்று நினைத்த படி அவருக்குப் பிடித்த குழல் பிட்டும் வெந்தயக் குழம்பும்...வெவ்வேறு வகையாக மரக்கறிப் பொரியல்களும் செய்து வைத்துக் காத்திருந்தாள்.

அவர் வரவில்லை.

மீண்டும் மீண்டும் அழைத்தாள்.

பிள்ளைகளும் அழைத்துப் பார்த்தார்கள்.

“உங்கள் தொலைபேசி அழைப்பை அவரால் ஏற்க முடியவில்லை. பின்பு முயற்சிக் கவும்” லைக்காப் பெண் பதில் சொல்லிக் கொண்டு இருந்தாள்.

வேலையிடத்தை எக்காரணத்தாலும் சனி ஞாயிறுகளில் தொடர்பு கொள்ள முடியவில்லை.

ஐந்துநாள் வேலைப்பளுவையும் இரண்டு நாள் குடும்பத்தினான மகிழ்ச்சியையும் டெனிஷ் மக்கள் கலந்து கொள்ள விரும்புவதே இல்லை.

சனியும் ஞாயிறும் மெதுவாகவே நகர்ந்தன. இரண்டு நாளும் நீண்ட இரவுகள் ஆகின. திங்கள் காலை பிள்ளைகளின் உதவியுடன் அவரின் வேலையிடத்துக்கு தொடர்பு கொண்டாள்.

“60 வயதாகிய காரணத்தால் அவர் போன கிழமையுடன் தன் விருப்பத்தின் பெயரில் ஓய்வுகால விடுப்பெடுத்துக் கொண்டு எங்கள் கம்பனியில் இருந்து விலகிவிட்டாரே!”

“அப்படி எல்லாம் செய்யலாமா?”

“ஆமா... புதுச்சட்டத்தின் படி அவருக்கு தற்சமயம் வந்த வருமானத்தின் 80வீத சம்பளம் அவரின் 67 வயது வரை கிடைக்கும். இங்கு சாதாரணமாகவே நல்லாய் வாழ அந்தப் பணம் போதும். இந்தியா இலங்கை போன்ற

நாடுகளில் அவர் இலட்சாதிபதி போல வாழலாம்”

பிள்ளைகள் கல்லாய்ச்ச சமைந்தார்கள்.

சிவகௌரியால் எதுவும் பேச முடியவில்லை.

அடுத்தது என்ன?

எங்கே விசாரிப்பது??

நகரசபையிலா???

பொலிஸிலா???

முதலில் நகரசபையுடன் தொலைபேசியில் தொடர்பு கொண்டார்கள்.

“எவருக்கும் தன்னைப் பற்றிய தகவல் களைப் பரிமாற்றம் செய்ய வேண்டாம் என்று சொல்லி இருக்கிறார்”

மகனிடம் இருந்து தொலைபேசியை பிடிங்கி, “ஐ ஆம் ஹிஸ் வைவ்” என சிவ கௌரி உரத்துக் கத்தினாள்.

“நொற் மோர்... சொறி”

நகரசபை அமைதியாகப் பதில் அளித்தது. அவள் நின்றுருந்த நிலம் அதிர்ந்தது.

நேரடியாக நகரசபைக்கு சிவகௌரியும் பிள்ளைகளும் சென்றார்கள்.

ஒரு வருடத்திற்கு முன்பே சொந்த விருப்பத்தின் பெயரில் இருவருமே தனித்தனியே பிரிந்து செல்ல விண்ணப்பித்திருந்தது... சென்ற மாதம்வரை அவர்கள் தங்கள் முடிவில் மாற்றம் இல்லை எனத் தெரிவித்திருந்ததால் இருவரும் பிரிந்து செல்ல முற்று முழுதாக மாவட்ட குடும்ப நீதிமன்றம் சம்மதித்திருந்தது.. மேலாக தனது சொந்த தகவல்களை எவருக்கும் பரிமாறக்கூடாது என இராஜநாயத்தார் நகரசபை யிடம் கேட்டுக் கொண்டது.. எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக பிள்ளைகளின் மீதான பெற்றார் உரிமை எதிர்காலத்தில் சிவகௌரிக்கு மட்டும் தான் உறுதிப்படுத்தப் பட்டிருந்தது என அனைத்து விபரங்களையும் நகரசபை பொறுமையாக தாய்க்கும் பிள்ளைகளுக்கும் விளங்கப்படுத்தியது.

“நான் எதுக்கும் விண்ணப்பிக்கவும் இல்லை.. சம்மதிக்கவும் இல்லை..” சிவகௌரியின் குரல் கம்பியது.

“நல்ல காலம் அவர் ஏதாவது பெரிய வங்கிக் கடன்களை எடுத்து உங்களின் தலையில் கட்டிவிட்டுப் போய் விடவில்லை என்பதனை நினைத்து ஆறுதல் படுங்கள்”

“அம்மா! ‘அப்பா’... இல்லையில்லை...

‘அந்தப் பொறுக்கி’ உங்கடை இரகசிய எண்கள் கொண்ட காட்.. உங்கடை இமெயில் எல்லாத் தையும் வைத்து இதைச் செய்து விட்டுப் போயிருக்கிறார்.. அதையும் ஒரு வருசத்துக்கு முதலே பிளான் பண்ணிச் செய்து கொண்டிருந்திருக்கிறார்... அவர் இங்கை திரும்பி வந்தாலும் சரி... திரும்பி வரவிட்டாலும் சரி... அவர் எங்கை என்ன செய்து கொண்டிருக்கிறார்... என்று எதுவுமே இவர்கள் இனிச் சொல்ல மாட்டார்கள். காரணம் இப்போ நீங்கள் அவரின் மனைவியோ நாங்கள் பிள்ளைகள் என்பதற்கான எந்த உரிமையும் உங்களுக்கு இல்லை. எங்களுக்கு இல்லை... கவலைப்படாதையுங்கோ... நாங்கள் மூவரும் உங்களுக்கு இருக்கிறம்”

பிள்ளைகள் மூவரும் அவளை அரவணைத்துக் கொண்டார்கள்.

சிவகௌரிக்கு உடல் நடுங்கிக் கொண்டு வந்தது. உதடுகள் துடிப்பது போல இருந்தது. நடுக்கத்தைக் குறைக்க தாலியினை இருகரங்களாலும் பிடித்துக் கொண்டாள்.

அடுத்த கணமே பெருங்குரலில் கதறி அழுத்தொடங்கினாள்.

காவலுக்கு வாசலில் நின்ற இரு பாதுகாப்பு உத்தியோகஸ்தர்கள் உள்ளே ஓடி வந்தார்கள்.

நகரசபை ஊழியர்களும்... நகரசபை மண்டபத்தில் நின்றிருந்த மற்றைய மற்றைய நாட்டு மக்களும் திடுக்கிட்டு கவலையுடன் சிவகௌரியை பார்த்துக் கொண்டு நின்றார்கள்.

அவர்களின் இடையே கட்டாடி சின்னையர்... முடிதிருத்தும் கார்த்திகேசு... மாவிடக்கவரும் பாக்கியம்.. பொன்னாலையில் இருந்து நடந்து வரும் சின்னம்மா கிழவி.. பாஷையூரில் இருந்து சைக்கிளில் வரும் சீமோன் கிழவன்... வீட்டிற்கு அருகேயுள்ள டெனிஷ் மொழியே தெரியாத துருக்கிக்காரன்.... மாதம் ஒரு முறை கொலண்ட் மீன்காறன்... பாக்குரலில் வெற்றிலையை இடித்தபடி வெள்ளைச் சேலையுடன் அப்பாச்சி என அத்தனை வெள்ளாந்தி மனிதர்களும் நின்றிருப்பது போல இருந்தது சிவகௌரிக்கு.

அக்கணமே இன்னும் மேலும் மேலும் கதறிக் கதறி அழுத்தொடங்கினாள்.

அவளை அடக்க யாராலும் முடியவில்லை.

♦♦♦♦♦

வீடு அமைதியாக இருந்தது - கடலைக்குப் போனவர்கள் திரும்பிவரும் வரை நிலவும் அமைதி போல.

யாரும் யாருடனும் பேசவில்லை.

சிவகௌரி சோபாவில் குடங்கிப் படுத்துக் கொண்டு சுவரில் மாட்டியிருந்த அந்த இரண்டு படங்களையும் பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள்.

வெறுமை - அமைதி - நிசப்தம்.

பிள்ளைகளால் தாயைப் போல் அமைதியாக இருந்திட முடியவில்லை.

இராஜநாயத்தாரின் முகநூலை கிண்டத் தொடங்கினார்கள்.

இன்று காலை தொடக்கம் கடந்த சில வருடங்களுப் பின்னால் வரை.

பல பதிவுகள்... பல நண்பர்கள்... பல நண்பிகள்... இடியப்பச்சிக்கலின் நுனியை எங்கே போய்த் தேடுவது?

மூவரின் நீண்ட போராட்டத்திற்குப் பின்பு மகளின் கண்கள் விரிந்தன.

இராஜநாயத்தார் என்ன பதிவு போட்டிருந்தாலும்... எத்தனை பேர் ‘லைக்’ போட்டிருந்தாலும்... ஒரு பெண் முதலாவது ‘லைக்’ போட்டிருந்தாள்.

மலேசியத் தமிழ்ப் பெண் ஒருத்தி.

அவளின் முகநூலில் தெரிந்தோ தெரியாமலோ பிள்ளைகளும் அவளுடன் நண்பர்களாய் இருந்தார்கள்.

அவளின் பக்கத்தில் பதிவாகியிருந்த சொந்தப் புகைப்படங்களில் பலவற்றில் இராஜநாயகத்தார்.

தொழில் விடயமாக இராஜநாயகத்தார் மலேசியாவுக்கும் சிங்கப்பூருக்கும் சென்ற பொழுது எடுத்த படங்கள் - தனியாகவும் - இணைந்தும்.

மூன்று பிள்ளைகளும் சில மணிநேரம் மௌனித்து இருந்தார்கள்.

பின்பு ஹோலுக்கு வந்தார்கள்.

சிவகௌரி இப்போதும் சோபாவில் குடங்கிப் படுத்துக் கொண்டு சுவரில் மாட்டியிருந்த அந்த இரண்டு படங்களையும் பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள்.

“அம்மா...”

“பசிக்குதா...”

பிள்ளைகளுக்கு கண்கள் கலங்கின.

“அப்பா எங்களை எல்லாம் விட்டுட்டு வேறு யாரையாவது கட்டிக் கொண்டு போயிருக்கலாம் அல்லவா”

சிவகௌரி பத்திரகாளியாக எழுந்தாள்.

“உங்கள் மூண்டு பேரையும் கொல்லிப் போடுவன்.. எப்பிடி அப்பாவைப் பற்றி இப்படி



கீழ்த்தரமாக யோசிக்கிறீங்கள்.. அந்த மனுஷுக்கு ஏதோ தீராத வியாதி வந்து எங்களை எல்லாம் கஷ்டப்படுத்தக் கூடாது என்று எங்கேயோ கண் காணாத தேசத்துக்குப் போட்டுது என்று நான் கவலைப்பட்டுக் கொண்டிருக்கிறேன்... நீங்கள் இப்பிடி வந்து அம்மாவிட்டை கேக்கிறியளே... என்றை வயித்திலையா நீங்கள் வந்து பிறந்தீங்கள்”

பிள்ளைகளால் எதுவும் பேசமுடியவில்லை. மூவரும் ஒருவரை ஒருவர் பார்த்துக் கொண்டார்கள்.

இதற்கு மேல் அம்மாவை திருத்த முடியாது என்பதால் குறைந்த பட்சம் அவாவை தொந்தரவு செய்ய வேண்டாம் என தீர்மானித்துக் கொண்டார்கள்.

மூன்று பிள்ளைகளும் இராஜநாயகத் தாரையும் அந்தப் பெண்ணையும் தங்கள் நண்பர்கள் வட்டத்தில் இருந்து நீக்கி இருந்தார்கள்.

♦♦♦♦

சிவகௌரி கைப்பையுடன் துருக்கிக் கடையை நோக்கிப் போய்க் கொண்டு இருந்தாள் - வீட்டில் பிள்ளைகள் நிற்பதால் நல்ல சமையல் செய்வதற்காக.

வீதி எங்கும் தெரிந்த தெரியாத முகங்கள். இயல்பான அல்லது வலிந்திழுத்த புன்னகைகள்... தலையாட்டல்கள்..

○○○

## பாட்டி

பன்னிரண்டு பிள்ளைகளைப் பெற்றவள் பாட்டி கஞ்சிக்குள் தூவிய பயறாக மூன்று பெடியன்கள் போக மற்றதெல்லாம் பெண்கள் கடைக்குட்டி வளர்ந்து தலையெடுக்கமுன் ஏதோ தன் வாழ்வின் பணி முடிந்ததாக பாட்டி அமைதியாகக் கண்மூடினாள்

குடும்பத்தின் நாயகர் தாத்தா கொலனித்துவத்துக்கெதிராகப் போராடியவர் புகழ்பெற்ற போராளியின் பேரர் வீராதி வீரர் ஒருவரின் மகன் ஆனாலும் புருஷலட்சணமாக ஓர் அரச உத்தியோகம் வகிப்பவர்

பாட்டியின் மூத்த மகன் சுதந்திரப்போராட்ட வீரர் இந்தியாவுக்காக அல்ல, இந்தியாவுக்கெதிராக! இவற்றுக்கிடையில் அகப்பட்டாள் பாட்டி ஒரு சர்க்கார் ஊழியரின் மனைவி தீவிரவாதி ஒருவரின் தாய் ஒரு கூட்டம் பெண்களின் தாய் இவற்றிடையே பாட்டியின் கதை தொலைந்து போய்விட்டது!

Cherrie Chhange  
மீனோறாம்  
பல்கலைக்கழகத்தல்  
ஆங்கிலம் கற்பிப்பவர் .  
Fulbright  
புலமைப் பரிசில் பெற்று  
முனைவர் பட்டப்படிப்பை  
மேற் கொண்டவர் .  
மீனோ நாட்டார்  
கதைகளை அண்மையில்  
மொழிபெயர்த்து  
வெளியீடுள்ளார் .

மீசோ மூலம் :  
Dr.Cherrie Chhange

தமிழாக்கம் :  
சோ .பு

# சில சொற்களும்

# அவற்றின் பொருளும்

சொல் (Word) என்பது சொல்லப்படுவது. இச்சொல் ஓரெழுத்தாலோ அல்லது அதற்கு மேற்பட்டதாலோ அமையலாம். ஆனால் ஒவ்வொரு சொல்லுக்கும் பொருள் உண்டு. அதனால்தான் தொல்காப்பியர் 'எல்லாச் சொல்லும் பொருள் குறித்தனவே' (பெயரியல்) என்றார். இச்சொற்கள் ஒரு மொழியின் வளர்ச்சியில் கொண்டிருக்கும் 'வகிபாகம்' மிக முக்கியமானது.

தமிழ்மொழியை அறிஞர் பலரும் பல்வேறு விதமாக விபரிப்பதுண்டு. தனிநாயகம் அடிகளாரும் அதனைப் பக்தியின் மொழி என்றார். இதற்கு அதில் உள்ள பக்திப்பாடல்கள் மட்டுமன்றி அதனோடு வந்தணைந்த சொல் வளமும் ஒரு முக்கிய காரணியாகும். இவ்வளத்தைப் பல்லவர் காலத்தில் (கி.பி. 6 முதல் 9 வரை) தென்மொழி தமிழுக்கு வழங்கியதில் வட மொழி சம்ஸ்கிருதத்திற்குப் பெரும் பங்குண்டு.

தனித்துவமும் சீரிய இலக்கிய வளமும் பெற்ற தமிழ்மொழியில் வடமொழிச் சொற்கள் வந்து சேர்ந்தமையை தமிழ் அறிஞர்கள் மறைமலை அடிகள், மு.வரதராசனார் ஆகியோர் எடுத்துக் காட்டுவர். இவ்வறிஞர்களின் ஆய்வின்படி சங்க இலக்கியங்களில் இடம் பெற்றுள்ள வடமொழிச் சொற்களின் தொகை நூற்றுக்கு இரண்டு விழுக்காடாகும்.

இதுபோன்றே செந்தமிழ் சேர்ந்த பன்னிரு நிலத்திலும் பேசப்பட்ட மொழிகளின் சில சொற்களும், தமிழுக்கும் உரோமர், கிரேக்கர் என்னும் யவனருக்குமிடையே நிலவிய உறவின் அடையாளமாகத் திகழும் அம்மக்களின் ஒரு சிலச் சொற்களும் திசைச்சொற்கள் என்னும் பெயரில் தமிழ்த்தாயால் சங்ககாலத்திலேயே (மூவாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்பு) தத்தெடுக்கப்பட்டமைக்கு தொல்காப்பியமும் சங்க இலக்கியங்களும் தக்க சான்றுகளாக அமையும்.

இதன் தொடர்ச்சியாகப் பிற்காலத்தில் அராபியர், ஆந்திரர், மராட்டியர், ஆங்கிலேயர் ஆகிய அந்நிய இனத்தவர்களின் அரசியல்

ஆதிக்கத்தின் கீழ் தமிழ்நாடு முடங்கியிருந்த காலத்தில் (கி.பி. 12ம் நூற்றாண்டிற்குப் பின்பு) அவ்வந்நியரின் தாய்மொழிச் சொற்கள் சிலவும் தமிழோடு ஐக்கியமாயின.

இவ்வரலாற்றின் இன்னுமொரு வளர்ச்சியாக இன்று புதிய சொற்கள் பல கலைச்சொற்கள் என்னும் பெயரில் தமிழில் தலையெடுப்பதைக் காண்கின்றோம். இவற்றின் தோற்றம் காலத்தின் தேவையைக் காட்டுவதோடு இன்றைய அறிவியல் யுகத்தில் ஆங்கில மொழிக்கிருக்கும் அளவற்ற செல்வாக்கையும் அது காட்டுகின்றது. இனி கட்டுரையின் தலைப்புக்கமைய சில சொற்களை நமது ஆய்வுக்கெடுத்துக் கொள்ளலாம்.

பண்டைய வரலாற்று நூல்களில் பெரிதும் பேசப்பட்டவர்கள் மன்னர்களன்றி மற்றவர்கள் அல்ல. மகா அலக்சாந்தர், யூலியஸ் சீசர், முதலாம் நெப்போலியன் முதலான பேரரசர்களே வரலாற்றில் பெரிதும் வலம் வருவர். அதாவது, அது ஆண்களின் ஆளுமை ஒளிவீசிய காலம். இது காரணமாகத்தான் History (வரலாறு) என்னும் ஆங்கிலச் சொல்லும் His + Story என்னும் இரண்டு சொற்களின் கலவையால் உருவானதாகத் தெரிகின்றது. இதற்கு 'அவனுடைய வரலாறு' என்றே பொருள்.

இதுபோன்று SHE, HE எனும் இரண்டு ஆங்கிலச் சொற்களில் SHE ல் HE இருக்கும் அதேநேரம் HE எனும் சொல் தனித்திருப்பதையும் காண்கின்றோம். இதிலிருந்து பெண்ணுக்கு ஆண் துணை என்பது இயல்பான தொன்று என்ற உண்மையையும் அறிய முடிகின்றது. இதனைப் பெண் என்ற பொருள் தரும் WOMAN என்ற ஆங்கிலச் சொல்லில் உள்ள MAN என்ற சொல்லும் தெளிவாக வெளிப்படுத்தும்.



வாகரைவாணன்

கா.. கா... என்று கரைவதினாலேயே அப் பறவை 'காகம்' என்ற பெயரைப் பெற்றிருக்கலாம். அதேநேரம் ஏதோ உணவைக் கண்டு தானும் தன்னினத்தவரும் சேர்ந்து அதனை உண்பதற்காக அவற்றையும் வா...வா.. என்று அழைப்பதைப் போலவும் அவ்வொலி (கா.. கா..) கேட்பது நமக்கு ஆச்சரியத்தைத் தருகின்றது.

'நாகம்' என்ற சொல்லுக்கு மலை என்றும் பொருள். குறிஞ்சி நிலத்தை (மலையும் மலை சார்ந்தது) உணர்த்தும் இச்சொல் அந்நிலம் பாம்புகளின் இருப்பிடம் என்பதைக் காட்டும். அம்மலைக்குரிய அப்பெயரே (நாகம்) அதில் ஊர்ந்து திரியும் பாம்புக்கும் பெயரானது போல மலைப்பாம்பு என்ற மற்றொரு பெயரும் அப் பாம்புக்கு உரியதாயிற்று.

மலைக்கு மற்றொரு பெயராக 'நாகம்' என்ற சொல் இருப்பதால் அந்த மலையில் வாழ்ந்த பழந்தமிழர் 'நாகர்' என்றழைக்கப்பட்டனர். இதனை 'மணிமேகலை' என்னும் தமிழ்க் காவியமும் எடுத்துக்காட்டும். இந்தியாவின் ஒரு பிரதேசம் இன்றும் நாகலாந்து (NAGALAND) என்று அழைக்கப்படுகின்றமைக்கு அது ஒரு மலைப்பிரதேசமாகவும் அம்மக்கள் அவ்வினத்தோராக இருப்பதுவுமே ஏதுக்களாகும். இந்த நாகர் என்ற சொல்லே காலகதியில் திரிந்து 'நயினா' (நீவு) என்றும் கேரள மக்களில் ஒருசாரார் 'நாயர்' என்னும் பேர் பெறவும் காரணம் ஆயிற்று.

கௌதம புத்தர் (சித்தார்த்தர்) பிறந்து வளர்ந்த நேபாளத்தின் கபிலவஸ்துவும் ஒரு பெரும் மலைப்பிரதேசமாகும். இது காரணமாகவே வரலாற்றறிஞர் சிலர் சித்தார்த்தரை நாகர் என்று குறிப்பிட்டதுண்டு. குறிஞ்சி நிலத் தமிழரின் குணமும் (இயற்கை வழிபாடு) அவரிடமிருந்ததாலும் அவரையும் (சித்தார்த்தர்) ஒரு நாத்திகராகவே (Atheist) நானிலம் கொண்டாடியது. ஆனால் வேறு சிலர் புத்தரை Agnostic (கடவுள் இருக்கின்றார் என்றோ அல்லது இல்லை என்றோ பேசாதவர்) என்பர்.

இலங்கையின் வட பகுதியில் நாகர் வாழ்ந்த மையால் அது நாகநாடு அல்லது நாகதேசம் என்று அழைக்கப்பட்டது. இது கடற்கரை ஓரமாக வாழ்ந்த நெய்தல் நில மக்களை பிற்காலத்தில் 'கரையார்' (கரை ஓரத்தவர்) என்று அழைத்தமை போன்றதாகும். ஈழத்தின்

இந்த நாகதேசம் ஒருகாலம் தமிழ் நாட்டையும் ஊடுருவியது என்பார் பேராசிரியர் கே.கே. பிள்ளை அவர்கள். இதிலிருந்து அது ஒரு பெரிய தேசம் என்பது வெளிப்படலாம். இதனை தமிழ்நாட்டில் உள்ள 'நாகர் கோயில்' என்ற ஊர்ப் பெயர் இன்றும் நினைவுபடுத்தும்.

1941ஆம் ஆண்டில் கவிமணி தேசிக விநாயகம்பிள்ளை எழுதிய 'ஆசிய ஜோதி' என்னும் புத்தர் காவியத்தில் 'நாகர்' என்னும் சொல் பயன்படுத்தப்பட்டிருப்பதும் கபிலவஸ்து 'நாகர் பூமி' என்ற உண்மையை உணர்த்தும்.

அறிவுபூர்வமான இந்த வரலாற்றுண்மைகளை உணராதோரே 'நாகம்' என்றதும் பாம்பு என்று பதைபதைக்கின்றனர். புராணக் கதைகளையும் புரட்டுகின்றனர். இப்பெயர் (நாகம்) சாரைப்பாம்பு (சரசரவென்று ஒருவது) போல ஒரு காரணப் பெயரேயன்றி அப்பாம்புக்கு மட்டும் உரியதல்ல. ஏனெனில் நல்லபாம்பு என்று நம்மில் பலரும் நம்பும் பாம்பும் ஒரு நச்சுப் பாம்புதான். கடித்தால் ஒருவரின் கதை முடிந்துவிடும். பாம்பின் மீது மக்களுக்கிருந்த பயமே அதனை வழிபாட்டிற்குரியதாக்கியதோடு 'நாகலோகம்' என்று ஒரு கற்பனை உலகத்தையும் படைத்து நாகம்மா, நாகபூசணி, நாகலட்சுமி என்ற பெயர்களையும் சூட்டி ஆலயங்களையும் அமைத்து அதனை வழிபட்டனர். (உதாரணம் - நயினாதீவு நாகபூசணி அம்மன் ஆலயம்) இதன் மூலம் 'அகமும் புறமும்' போற்றப்பட்ட தமிழரின் சங்க காலத்திற்கு முடுவிழா நடத்தப்பட்டது.

'நல்லபாம்பு' என்றாலும் அல்லது நாகபாம்பு என்றாலும் இரண்டும் ஒன்றுதான். ஏனென்றால் 'நல்ல' என்னும் சொல் திராவிட மொழிகளில் ஒன்றான தெலுங்கு மொழிச் சொல் என்று கூறும் மொழியியல் அறிஞர்கள் இதற்குக் 'கருமை' என்ற பொருள் உண்டென்பர். இதன்படி நல்லபாம்பு என்றால் அது கரிய நிறத்தை உடைய 'கருநாகம்' என்றே பொருள். நல்லபாம்பு என்ற சொல்லுக்கு தமிழ் அகராதியும் நாகபாம்பு என்றே பொருள் தரும். இதற்கு அப்பாம்பு ஊர்ந்து திரியும் மலை 'நாகம்' என்று பெயர் பெற்றிருந்ததே காரணம் ஆகும்.

இது போன்றதே நல்லெண்ணெய் என்ற சொல்லும். கரிய நிறத்தை உடைய எள்ளில் இருந்து பெறப்படும் எண்ணெய் என்பதால் அது நல்லெண்ணெய் என்று கூறப்படலாயிற்று. இதிலிருந்து 'நல்' என்னும் தமிழ்ச் சொல்லின்

பொருள் தெலுங்கில் உள்ள அதே சொல்லின் பொருளில் இருந்து வேறுபட்டது என்பது தெளிவாகின்றது.

நாடு என்ற தமிழ்ச் சொல் (உதாரணம் - தமிழ்நாடு) நான்காயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முற்பட்டது. இதற்கு விருப்பம் என்றும் பொருள். அக்காலத்தில் குறிப்பிட்ட ஒரு இடத்தை தமிழன் நாடி (விரும்பி) அதில் இருந்ததாலேயே அது நாடு என்ற பெயரைப் பெற்றிருக்கலாம். மேலும் அம் மண்ணில் பயிர்கள் நடப்பட்ட இடம் என்பதாலும் அவ்விடம் நடு, நாடு என ஆகி அப்பெயரைக் கொண்டிருக்கலாம். ஆங்கிலத்தில் இச்சொல் (நாடு) LAND என்றும் அதன் மண் SAND என்றும் திரிந்திருக்கக்கூடும்.

‘உரு’ என்ற தமிழ்ச் சொல்லுக்கு கப்பல் என்றும் பொருள். இச்சொல் இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்பு சேர மன்னர்களின் ஆட்சியில் ‘மட்டக்களப்புத் தமிழகம்’ இருந்தபோது இங்கும் அச்சொல் வழக்கில் இருந்தமையை அதன் பயன்பாடு எடுத்துக்காட்டும். சேரர்கள் ஈழத்தை ஆண்டபோது அது ‘சேரன் தீவு’ (Seran Div) என்ற பெயர் பெற்றிருந்தமையையும் வரலாறு எடுத்துச்சொல்லும். சேர நாட்டிற்கும் (இன்றைய கேரளம்) மட்டக்களப்புத் தமிழருக்கு மிடையே இருந்த மிக நெருங்கிய உறவின் அடையாளங்களில் ஒன்றான ‘உரு’ (கப்பல்) என்ற அச்சொல் இன்றும் கேரளாவில் பெரிதும் பயன்படுத்தப்பட்டு வருகின்றமை குறிப்பிடத்தக்கது.

யாழ் வடமராட்சியில் உள்ள ஊர்ப் பெயர்களில் ‘அல்வாய்’ என்பதும் ஒன்று. இப்பெயர் ‘அலைவாய்’ என்னும் பழந்தமிழ்ச் சொல்லின் திரிபாகும். இதற்கு முகத்துவாரம் அல்லது கழிமுகம் என்றும் பொருள். இப்படித் திரிந்த தமிழ்ப் பெயர்கள் வட கிழக்கு மாகாணங்களில் மட்டுமன்றி இலங்கையின் ஏனைய பகுதிகள் சிலவற்றிலும் உண்டு. ஏன் தமிழ் நாட்டிலும் வடமொழிச் சொல்லாகத் திரிந்த தமிழ்ப் பெயர்கள் ஏராளம்.

விண்வெளி ஆய்வில் இன்று இந்தியா வெற்றிக்கொடி நாட்டியிருந்தாலும் அதன் மாநிலங்கள் பலவற்றிலும் (குறிப்பாக வட இந்தியாவில்) சமூக நீதி தாழ்ந்த நிலையில் இருப்பதை உலகம் அறியும். உதாரணத்திற்குத் தமிழ்நாட்டில் வாழும் இருளர், நரிக்குறவர்

என்னும் இரண்டு சமூகங்களும் ‘உயர் சாதியினர்’ என்போரால் அடிக்கடி மட்டம் தட்டப்படுகின்றனர். ஆனால் இவ்விரு சமூகத்தினரும் பழந்தமிழரே என்பதை அவர்களின் பெயரே அம்பலப்படுத்தும்.

இருளர் என்ற பெயர் அல்லது சொல் அவர்களின் உடல் நிறம் கருமை என்பதையே குறிக்கும். அதேநேரம் அம்மக்களின் மூதாதையர் இருண்ட மலைக் குகைகளில் வாழ்ந்த பழந்தமிழரின் வாரிசுகள் என்ற உண்மையையும் நிலை நாட்டும். எது எப்படியிருந்த போதும் கரிய நிறம் என்பது தமிழர் அனைவருக்கும் பொதுவானது.

இதுபோன்றதே குறவர் என்ற சமூகமும். குறவர் என்ற சொல் குன்றவர் (மலைவாழ் மக்கள்) என்ற சொல்லின் திரிபாகும். இதற்குக் குறிஞ்சி நிலத்தவர் என்று பொருள். இந்த வரலாறு தமிழ்நாட்டில் வாழும் வரலாற்றறிஞர்கள் அறியாததல்ல. ஆனால் தன்னலம் அவர்களைத் தானாக அடக்கி வைத்திருக்கின்றது. இது காரணமாகவே தமிழர்களில் குறிப்பிட்ட அளவு மக்கள் காலமெல்லாம் ‘உயர் சாதியினர்’ என்போரால் ஒடுக்கப்படுவதைக் காண்கின்றோம். சாதி மறுப்புத் திருமணமும் சந்தி சிரிக்க வைக்கின்றது.

இவ்விழிவு நிலையில் இருந்து இம்மக்கள் எப்போது மீளப்போகின்றார்கள்? இன்னும் பல ‘பெரியார்கள்’ பிறந்தாலும் இருளர், குறவர் என்னும் பழந்தமிழரின் சந்ததியினர் இருட்டில்தான் இருக்கப் போகின்றார்கள். ‘ஒன்றே குலம் ஒருவனே தேவன்’ என்ற திருமுலரின் வாசகத்தை அறிஞர் அண்ணா அவர்கள் சமூக ஒற்றுமை கருதி பெரிதும் பயன்படுத்தியிருந்தாலும் அது ஏட்டில்தான் ஒளிந்திருக்கப்போகின்றது. ‘காலம் ஒருநாள் மாறும் நம் கவலைகள் யாவும் தீரும்’ என்ற கண்ணதாசனின் பாடல் வரிகளும் (பாசமலர்) காற்றில் கலந்து நீண்டகாலமாகிவிட்டது. இதனை அனைவரும் எப்போது உணர்ந்து கொள்ளப் போகின்றார்கள்? உண்மை பெரும் பான்மையினரால் ஓரம் கட்டப்பட்டுவிட்டதா? சிந்தித்துச் செயல்படுபவர்கள் மிகச் சிலர் தானா? அதனால்தான் அவர்களும் ‘சிறை’ வைக்கப் படுகின்றார்களா? யார் பதில் சொல்லப் போகின்றார்கள்?





# தீர்மானம்

பேச்சர்ஸ் நான்கு இலட்சம் ரூபாய் விலை போகும் ஊரில் இரண்டு காணித் துண்டுகள், பரம்பரைக் காணியில் இரட்டை மாடி வீடு, மொரட்டுவையில் ஒரு சிறிய கடைத் துண்டு, பாணதறு - பிடகொடுவ ஓடும் பஸ்ஸொன்று .... எல்லாம் நஸீரின் சொந்த உழைப்பில் அவன் பெயரில் உள்ளவை.

சவுதியில் கம்பனியொன்றில் வேலை பார்க்கின்றான். படிப்படியாக முன்னேறி நல்ல உத்தியோகம் நல்ல சம்பளம்.

இந்தப் பன்னிரண்டு ஆண்டுகளில் எல்லாமாக ஐந்து முறைதான் நாட்டுக்கு வந்திருக்கிறான். கொவிட் தொற்று காரணமாக இம்முறை வந்திருப்பது மூன்று வருடங்களுக்கு பின்னரே.

வந்து மூன்று நாட்கள். வீடே கல்யாண வீடு மாதிரிதான். வருவோர் போவோர், தீன் பண்டங்கள், அது இதுவென ஒரே அமர்க்களம். “எக்ஸிட்டாகியோ வந்த? .....”

“வெளிநாட்டுக்கு போனது போதும். ஊரில் நிண்டு ஊட்டு வேலைகளை பாத்துக்கீத்து செய்யோனுமே.....”

“சும்ம கெழவனாகியதான் மிச்சம். கலியணமொண்ட முடிச்சி இங்கிருந்து கொண்டு தொழிலொண்ட செய்ததானே!..... ”

இப்படியாக ஹிண்ட் அடிப்போருக்கும் விசாரிப்போருக்கும் அவனது பதில் ஒன்றுதான்.

“பைத்தியமோ! மறுக இங்கெங்கேன் தொழில் தேடிய? மண்ணதான் தின்னவாகும் .....”

அப்படிச் சொல்வதோடு இன்னொரு விடயத்தையும் சொல்லத் தவறுவதில்லை.

“ரிடன் டிகட்டோடதான் வந்தது. ஒரு மாசம்தான் லீவு”

அவனது அந்த நாள் நண்பர்கள் எல்லோரும்போல் திருமணம் முடித்து விட்டனர். சப்ருக்கு இரண்டு பிள்ளைகள், ரிஸானுக்கு ஒன்று இன்னொன்று வயிற்றில். ரம்ஸின்

பிள்ளை இந்த வருடம் மொண்டிசோரியில் சேரப் போகிறது.

கல்யாணம் கட்ட வேண்டும் என்ற முடிவோடு தான் இந்த முறை வந்திருக்கிறான். ஆனால், மீண்டும் சவுதி போகும் முடிவை யாருக்காகவும் அவன் மாற்றிக் கொள்ளத் தயாராக இல்லை.

௨௦௨௨

ம.ரிபை ஜமாஅத்தோடு தொழுதுவிட்டு வந்த ரபீக், வழமையாக ஒதுபவற்றை ஓதிய பின் கதிரையை எடுத்துப் போட்டு டீவீயின் முன்னால் உட்கார்ந்தார். ஏழு மணி செய்தி பார்ப்பது அவரது நீண்ட கால வழக்கம்.

அப்போது அவரது ஒரே தாத்தா வீட்டுக்கு வருகிறார்.

“அஸ்ஸலாமு அலைக்கும். மிச்ச நாளே பொறகு.....”

“வ அலைக்கும் ஸலாம். வரவே கெடச்சில்லதான். நஸ்ரூம் வந்திருச்சிய வெளிநாட்டிலிருந்து. ஆயிரம் வேலக .....”

இப்படியே நீண்டது உரையாடல்.

எங்கோ ஓரிடத்தில் கேஸ் வெடித்த சம்பவம் டீவீயில் காண்பிக்கப்படுகிறது. அதைத் தொடர்ந்து ஜனாதிபதி செயலகத்துக்கு முன்னால் இடம்பெற்ற ஆர்ப்பாட்டம்..... சீமேந்துக்காக கடையொன்றில் ஏற்பட்ட இழுபறி..... இலங்கை - பாகிஸ்தான் இருபதுக்கு இருபது போட்டியின் முக்கிய கட்டங்கள் ....

உரையாடிக் கொண்டிருந்தவரின் கவனம் இப்படியாக வேறு திசையில் சென்றபோது தாத்தா தான் மீண்டும் பேச்சை ஆரம்பித்தார்.

“ஆ தம்பி, எப்படியன் கலியண செய்திக.....?”



கஸ்ஸால் அஷ்ஷம்ஸ்

“ஆ ... அதோ?” என இழுத்தார்.

“ஓண்டக்குள்ளொண்டு செஞ்சி கொண்டா நல்லம் தானே? .....”

தாத்தா மகன் நளீருக்கும் அவரது இளைய மகள் ரம்ஸியாவுக்குமிடையிலான திருமணத்தைப் பற்றியதுதான் அதுவென்பது அவருக்குப் புரிந்தது.

நீண்ட காலமாகவே தாத்தாவும் மச்சானும் சொல்லி வந்ததே தவிர, ரபீக்கோ மனைவியோ இதுவரை இது விடயத்தில் விருப்பமோ மறுப்போ எதுவுமே சொன்ன தில்லை.

ஓழுங்கான பதில் கிடைக்காததனால் வந்த தாத்தாவும் போய்விட்டார்.

௨௨௨௨

ரபீக்குக்கு எல்லாம் ஐந்து பிள்ளைகள். மூத்தவர்கள் மூவரும் ஆண்கள். திருமணம் செய்து பக்கத்து ஊர்களில் தனிக் குடித்தனம் நடத்துகின்றனர். ரம்ஸியாவுக்கு மூத்தவளை ஊரில் அன்றாடக் கூலிவேலை செய்யும் ஒருவருக்குக் கட்டிக் கொடுத்து அவர்கள் நிம்மதியாக வாழ்கின்றனர்.

பிள்ளைகளில் ரம்ஸியா மட்டுமே அவர்களோடு வீட்டில். நல்ல அழகி. வயதும் பத்தொன்பது. ஏ.எல். எழுதியதும் இந்த வருடந்தான். பெரிதாக பாஸ் பண்ணுவாளென்ற நம்பிக்கையுமில்லை.

ஊரில் மதிப்பான குடும்பங்களில் இருந்தெல்லாம் பெண் கேட்டு வந்தார்கள். குறிப்பாகச் சொன்னால், ஹாரிஸ் ஹாஜியார், நளீர் மாஸ்டர் வீடுகளிலிருந்தெல்லாம் வந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். ஓஎல் முடிந்தவுடனே கல்யாணம் செய்து வைக்க வேண்டுமென்ற எண்ணம்தான் அவருக்கு. “புள்ளய மட்டும் சரி படிச்ச வெச்சொணுமே” என்ற மனைவியின் நச்சரிப்பு காரணமாகவே படிக்க வைக்க விருப்பப்பட்டார்.

தாத்தா மகனுக்கு மகளைக் கட்டி வைப்பதா இல்லையா என்ற நீண்ட கால மனப் போராட்டம் அவருள்.

நளீரைப் பொறுத்தவரை பொதுவாக மற்ற இளைஞர்களிடம் காணப்படும் கெட்ட பழக்கவழக்கங்கள் இல்லாதவன் ஐந்து நேரமும் தொழக் கூடியவன். ஆனாலும், ரபீக்கைப் பொறுத்தவரை அவனிடமுள்ள இரண்டு விடயங்கள் அவருக்கு ஒத்து வராது.

நெருங்கிய உறவில் திருமணம் செய்வதனால் குறைபாடுள்ள பிள்ளைகள் பிறக்கும் வாய்ப்பு அதிகமென்பதை பலரின் வாழ்க்கை மூலம் அறிந்து வைத்திருப்பவர் அவர். நோனா தாத்தாவும் ரமீஸ் நானாவும் சொந்த மச்சான் மதினி. அவர்களுக்கு கண் பார்வை மங்கலான ஒரு பிள்ளையும் காலில் சிறிது ஊன

முடைய இன்னொரு பிள்ளையும். பெரிய மாமாவுக்கும் மாமிக்கும் இப்படியான உறவே. அவர்களின் பிள்ளைகளில் ஒருவர் மந்த புத்தியுடையவர். இப்படியாக கண் முன்னே பல உதாரணங்கள் அவரைப் பயமுறுத்திக் கொண்டிருந்தன.

யூடியும் பேஸ் புக்கில் வரும் இது விடயமான

பதிவுகளைப் பார்த்த பின்பு தனது மகளுக்கும் இப்படியானதொரு நிலைமை வந்துவிடுமோ எனப் பயப்படுகிறார். இது அவரை முடிவெடுக்க விடாமல் மண்டையைப் போட்டுக் குழப்பிக் கொண்டிருந்தது.

சிறுவயதிலிருந்தே உம்மாவுக்குப் பின் உம்மாவாக அவரை வளர்த்தவர் தாத்தா. காரணத்தைச் சொல்லி முகத்திலடித்தாற்போல் மறுத்து விடவும் முடியாத தர்மசங்கடம். அதைப் புரிந்து கொள்ளும் நிலையில் தாத்தாவோ மச்சானோ இல்லையென்பதும் அவரறிந்ததே.

ஓழுக்கமான, அழகான, குடும்பப் பாங்கான பெண்ணென்பதே அவர்கள் ரம்ஸியாவை விரும்புவதற்கு காரணமே.

இங்கே வாப்பாவின் விருப்பமே மகளின் விருப்பமும். அவர் ஓகே என்றால் மகனும் ஓகே. மனைவியும், “நான் என செல்லவன்? எங்கட தாத்தட மகன் நீங்களே பாத்து முடிவு செய்ங்கோ” என ஏற்கனவே சொல்லி

விட்டார். நஸீரின் சொத்துக்களில் ஒரு கண்தான் ஆனாலும் அதை வெளிப்படையாகச் சொல்லும் தைரியம் அவளுக்கில்லை.

உறவுமுறைத் திருமணம் போலவே ரபீக்கின் மனதில் இன்னொரு விடயம் ஆழமாகவே பதிந்துள்ளது. அதுதான், வெளிநாட்டுக்குத் தொழிலுக்குப் போவதும் இரண்டு வருடத்தில் ஒரு மாத லீவில் வந்து மீண்டும் பறந்துவிடும் எவருக்கும் தன் மகளைத் திருமணம் செய்து வைப்பதில்லையென்ற வைராக்கியம். யாருக்காகவும் இதை விட்டுக் கொடுக்கவும் அவர் தயாரில்லை.

இப்படித்தான், மூத்தவளைப் பெண் கேட்டு ஊரிலேயே தங்கமான பொடியனாகக் கருதப்படும் நாஸிக் வந்தபோதும் மறுத்து விட்டார். கோடிகோடியாகச் சம்பாதித்துக் கொட்டியுள்ள அவன் அமெரிக்காவில் இருந்து லீவில் வந்திருக்கிறான்.

நஸீரின் நம்பரையும் ரபீக் நன்றாகவே அறிந்து வைத்திருக்கிறார். ஜொலி டைப்பான பிடிவாதக்காரன்.

கட்டப்போகும் மனைவியையும் அங்கு அழைத்துச் சென்று குடும்பமாக வாழும் மனைவிலை கொஞ்சமும் இல்லாதவன்.

“பொம்புளங்களைக் கூட்டிக்கொண்டு இங்க வந்தா எங்கட சுதந்திரமெல்லம் இல்லாம போன மாதிரிதான்...”

“அங்க தொழில் செய்ததே பெரிய கரச்சல். அதுக்குள்ள இன்னொரு கரச்சலோ...”

நஸீரின் நண்பர்கள் மூலம் அவன் தொடர்பாக ரபீக்குக்கு ஏற்கனவே கிடைத்த தகவல்கள் இவை.

பிள்ளை குட்டிகளுடன் ஜித்தாவில் இருக்கும் அடுத்த வீட்டு நிஸ்மியை நினைத்துப் பார்த்தார். நஸீர் அப்படியான ஒருவனாக இருந்திருந்தால் சிலவேளை அவரது முடிவு வேறுவிதமாக அமைந்திருக்கலாம்.

இப்பாகீம் வீதி மொகமட் ஹாஜியாரின் மருமகன், மெம்பர் மஸாஹிரின் மருமகன் ..... இவர்களெல்லாம் நெகடிவ் கேஸ்கள். இரண்டு வருடம் அங்கே ஒரு மாதம் இங்கே குருப்பைச் சேர்ந்தவர்கள். இப்படியானவர்களை மனதுக்குள் லிஸ்ட் போட்டுப் பார்த்தால் இருபத்தைந்து பேருக்கு மேல். அந்தக் குடும்பங்களைச் சேர்ந்த உறவுகளின் மன வேதனைகளை அவரும் ஓரளவாக அறிந்துதான் வைத்திருக்கிறார்.

கணவன் வெளிநாட்டிலிருக்கும் ரலீன் நானாவின் மகள் சொந்த தாத்தாவின் மாப்பிள்ளை யுடன் தொடர்பென ஊரில் பரப்பப்பட்டு வரும் கட்டுக்கதை பேய்க்கதையாக அவரைப் பயம் காட்டியது. கட்டுக்கதையாக இருந்தாலும் அதன் சமூக விளைவுகளை எண்ணிப் பார்த்தபோது அவர் உடம்பு நடுங்கியது.

“கொரியாக்கோ யுரோப்புக்கோ போக வேணுமெண்டு கல்பால முடிவெடுத்துக் கொண்டிருச்சியவன் தான் நஸீர். தப்பித்தவறி ரம்ஸியாவ முடிச்சி குடுத்ததுக்கு பொறகு அபிடி ஒரு சான்ஸ் கெடச்சி பெய்த்திட்டா.... சிட்டிசன் கெடச்சோணும் எண்டு செல்லிச் செல்லி

அப்பிடியே நிண்டிட்டா என செய்யவன்...!”  
இப்படியான சிந்தனை அவரை மேலும் பயமுறுத்தியது.

தாத்தா மகனுக்கு தனது மகளைத் திருமணம் செய்து கொடுப்பதில்லை என்ற உறுதியான தீர்மானம் அவருக்குள் முடிவாகவே பதிந்து விட்டது.

௩௩௪௪

“.... அல்லாஹ் அல்லாஹ்.....”  
“அன்ன ஓங்கட தாத்த மாதிரிதான் வெளங்கய ....”

மனைவி போனைக் கொண்டு வந்து ஒப்படைக்கிறார்.

வழமையாக ஸலாம் சொல்லிப் பேச்சைத் தொடங்கும் தாத்தாவின் தொனியில் ஒரு மாறுதல்.

“செல்லு ரெண்டிலொண்டு. நாங்களும் பாக்கிய ஓறவு எல்லா காலமும் நெலநிச்சோணு மெண்டு தான்..... ”

மகளை நினைத்ததும் அழுகை வந்தது. தாத்தாவிடம் என்ன சொல்வது, எப்படிச் சொல்வது!

அல்லாஹ்விடம் தவக்கல் வைத்து உறவுக்குள் மகளைக் கட்டி வைக்க அவர் தயாராகி விட்டார். தனது முடிவையும் அறிவித்தார்.

“தாத்தா, கலியணம் புடிச்சி புள்ளயேம் சவுதிக்கு கூட்டிக்கொண்டு போரதெண்டா நான் விருப்பம். இல்லாட்டி செய்ய வழில்ல. ....”

இப்படியானதொரு முடிவை தாத்தா எதிர்பார்த்திருக்க மாட்டாரென்பதை அவரது பதில் காட்டியது.

“ஆ நான் கேட்டு செல்லியனே”  
பதிலுடனே தொடர்பும் துண்டிக்கப்படுகிறது.

௩௩௪௪

“ அல்லாஹ் அல்லாஹ்.....”

ஊர் வழமைப்படி பைத் முழக்கத்துடன் மாப்பிள்ளை போகிறான் நஸீர். அது ரபீக் வீட்டையும் தாண்டி முயின் மாஸ்டர் வீட்டுக்கு.

மாஸ்டர் வீட்டிலிருந்து ரபீக்குக்கு சாப்பாட்டுக்கான அழைப்பு வந்திருக்கிறது. தாத்தா வீட்டிலிருந்து ஓர் அழைப்பில்லை.

மகனிடம் தாத்தா கேட்டுப் பார்த்தது, நிபந்தனைக்கு அவன் மறுத்தது ..... எல்லாமே அவருக்கு கேள்விப்படத்தான் செய்தது.

அதைப் பற்றியெல்லாம் அவர் வருந்தவில்லை ஆச்சரியப்படவில்லை. காரணம், நஸீரின் நம்பர் ஏற்கனவே அவர் அறிந்ததே.

தாத்தாவுக்காக, உறவு கெடாமல் இருப்பதற்காக ஒன்றைத் தியாகம் செய்ய அவர் தயார் எனினும் இரண்டாவதைத் தியாகம் செய்யத் தயாரில்லை.

மருமகனை ஜித்தாவுக்கு அனுப்பி விட்டு மகனை இங்கே இத்தாவில் போல் வைத்திருப்பது மனித உரிமை மீறலோடு மார்க்கத்தையும் மீறுவதாகும் என்பதை உணர்ந்திருந்தார்.

இதுவரை ஸ்கூலிலேயோ சமூகத்திலோ எந்தப் பேச்சும் கேட்காத தனது மகளுக்கு அல்லாஹ் நிச்சயம் ஒரு மாப்பிள்ளையை வைத்திருப்பான் என்ற நம்பிக்கையுடன் வுளு செய்யப் போனார்.



### பட்டம் படிப்பு

பல்கலையின் கழகத்தில் பட்டம் பெறுவதென்ப தெளிதில்லை கஷ்டம் நல்குணப் பேறாக நாடுவோருக்குத் தராதிருப்பின் விலையில்லா கல்விபெரும் நஷ்டம்

### ஞானவான்

பற்பலநூல் கற்றறிந்த ஞானர் பரந்தமனம் அற்றிருந்தால் ஊனர் கற்றகல்வி சுயத்தளவில் குறுகிவிடின் என்னபயன் மற்றவர்க்கும் தராதிருந்தால் வீணர்!

### பட்டம்

பெயருக்குப் பின்னாலே பட்டம் போடுகிறார் அதுஅவரின் இட்டம் நயமாகும் பிறர்க்குமது நன்மைசெயின் அன்றிலையேல் பயனென்ன கொண்டகல்வி வட்டம்!

### தலைமை

கற்றறிந்தோன் சபைமுதன்மை ஏற்பான் கல்லாதோன் முதன்மைபெறான் தோற்பான் சந்தர்ப்ப வசத்தாலே தலைமைகொளின் கல்லாதான் துற்செயலால் வெற்றிபெறப் பார்ப்பான்!

### நலையாமை

ஆட்சியதி காரமெலாம் பொய்யே அணுபிசகின் அடுத்தவனின் கையே மாட்சிமைகை இருக்கும்வரை மற்றோர்க்கும் உதவிடுங்கால் மீட்சிவரும் என்பதொன்றே மெய்யே

### பதவிய் பொருத்தம்

யாரெதர்க்காம் என்றையினங் கண்டு ஏற்றபொறுப் பளித்திடுதல் கொண்டு சீரான ஆட்சிதனைச் செய்திடலாம் அன்னவரால் வேருன்றும் வெற்றிகைமே லுண்டு

### தக்கபதவ்

படித்தவனுக் கேயன்றிப் பட்டம் பதவிகளும் அவ்வாறே கிட்டும் கொடையதுகாண் கைக்கொள்ளக் கற்றறிந்தே தகுதிபெறு அடுத்தடுத்தே அமைவறுமுன் இட்டம்!

### புகழ்தேடி அலைதல்

புகழ்தேடி அலையாதே நாடும் புகழ்தானாய் வாராமுன் ஓடும் வகைசெய்நீ வேற்றுபுரி வேண்டாதே பாடுபடு புகழுன்றைன் முயல்வால்கை கூடும்!

### வஞ்சப்புக்கழ்ச்ச்

வஞ்சகஞ்சேர் புகழ்ச்சியொரு நாளுந் வளஞ்சேர்க்கா வித்தகர்முன் தாமும் வெற்றிக்கென்று ஏற்றபடி வாழ்த்திடுங்கால் நிலைபெறுமே விஞ்சிடாதே புகழ்ந்திடுக வாழும்!

### பொய்யுரை புகலல்

வஞ்சப்பு கழ்ச்சிதனைச் செய்தல் வேண்டாவே யதுபொய்யை வேய்தல் விஞ்சிவிடும் போற்றுதலால் விழைவதுவோ தீதாகும் நெஞ்சுறையின் வளர்ச்சியின் தோய்தல்

ஜின்னாவின் குழப்பங்கள்



# இலங்கை வரலாறும் சூட்சுமங்களும்

இலங்கைத் தமிழ் - சிங்கள வரலாறுகளில் மூடிமறைப்புகளுடன் வரலாற்றுச்சிரியர்கள் இன மொழி மதம் சார்ந்து சார்பு நிலையில் எழுதியுள்ளார்களா என்ற சந்தேகம் பலராலும் பேசப்பட்ட போதும் அதனை வெளிப்படையாகச் சொல்வதற்கு தயங்கி வருகின்றனரா என்ற கேள்வி தொக்கி நிற்கின்றது.

ஞானம் பெப்பரவரி ( 261) இதழில் பக்கம் 13 - 16வரை, நல்லூர் ஞானப்பிரகாச சுவாமிகள் ஆற்றிய இன, மொழி, மதம் சார்ந்த தொண்டுகள் தொட்டும் அவைசார்ந்த வரலாறுகள் பற்றிய தாற்பரியத்தை பேராயர்.எஸ்.ஜெபநேசன் அவர்கள் எழுதியிருந்தார்.

சுவாமி ஞானப்பிரகாச சுவாமிகள் பக்கச் சார்பில்லாமல் வரலாறு சம்பந்தப்பட்ட உண்மைகளை எழுதியவர் எனக் குறிப்பிட்ட பேராயர். எஸ்.ஜெபநேசன், சுவாமி ஞானப்பிரகாச சுவாமிகள் எழுதியதாகக் கூறப்பட்ட நாராந்தெனியா என்ற சிங்களப் பெயர்தான் நாராந்தனை என்ற இடத்துக்கு வைக்கப்பட்டதென்றும், பேரதெனியா என்ற பெயரே யாழ்ப்பாணத்தில் உள்ள கொய்யாத்தோட்டம் என்ற குறிச்சிக்கு இடப்பட்டதாகவும் தெரிவித்துள்ளார்.

இலங்கையின் வடக்கு மாகாணத்தில் உள்ள சுளிபுரத்தில் சுளிபேத என்ற விகாரையும் தொல்புரத்தில் தொல்பேத என்ற விகாரையும் இருந்துள்ளதாகவும் நல்லூர் ஞானப்பிரகாச சுவாமிகள் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

அத்துடன் யாழ்ப்பாணம் என்ற பெயர் வரக்காரணமான யாழ்பாடி என்ற வரலாற்றுத் தரவினையும், மாவிட்டபுரம் என்ற பெயரையும் நிராகரித்த அவர் மாவிட்டபுரத்தின் உண்மையான பெயர் அங்கு பெரிய ஆலமர விகாரை இருந்த காரணத்தால் மகாவட்டபேர என்ற சிங்களப் பெயர் கொண்டு அவ்வாறே அழைக்கப்பட்டது எனவும் தான் எழுதிய வரலாற்று நூலில் குறிப்பிட்டிருக்கின்றார் எனக் கட்டுரை ஆசிரியர் அக்கட்டுரையில் பதிவு செய்திருக்கின்றார்.

யாழ் வாசித்த ஒருவருக்கு யாழ்ப்பாணத்தின் ஒரு பகுதியை அன்று அப்பகுதியை ஆட்சிபுரிந்த அரசன் அன்பளிப்பாக வழங்கியதன் காரணத்

தால் அப்பகுதி முழுவதையும் யாழ்ப்பாணம் என்றழைக்கப்பட்டதாகவும் பழைய பாடப் புத்தகங்களில் இடம் பெற்றிருந்தன. (இலங்கையை ஏழ்பனை நாடு ஈழம் அழைக்கப்பட்ட காலங்களில், இலங்கையின் வடபுலத்தில் யாழிசையில் வல்ல பாணர்கள் வாழ்ந்ததால், அப்பகுதியை யாழ்ப்பாணம் என்று அழைக்கப்பட்டது.(ஆதாரம்:இலங்கையில் தமிழ்ப் பண்பாடு,பக்கம்:31)

இன்னும் வடக்கில் உள்ள கிராமங்கள் சில வில, சிட்டி, ஆல என இறுதியில் வரும் சொற்கள் சிங்களச் சொற்களாக இருப்பதைச் சுட்டிக்காட்டியுள்ளார். கிராமங்களை சிங்களத்தில் கம என்று குறிப்பிடப்படுவதால் சுண்ணாகம், மல்லாகம், கொடிகாமம், பண்ணாகம் என்பவை சிங்களப் பெயர்களே எனவும் நல்லூர் ஞானப்பிரகாச சுவாமிகள் குறிப்பிட்டிருப்பதாக கட்டுரை ஆசிரியர் பதிவு செய்திருக்கின்றார்.

இதுவரை காலமும் மாவிட்டபுரத்துக்கு, மாவிட்டபுரம் என்ற பெயர்வரக் காரணமாக இருந்த, மாருதப்புவல்லி என்ற உக்கிரசோழனின் மகள் குன்மநோய் காரணமாக குதிரை முகம் பெற்றபோது அவர் இலங்கையின் வடபுலத்தில் பாக்குநீரிணைக் கரையோடிருந்த கீரிமலையில் நீராடி மாவிட்டபுரத்தில் உள்ள கந்தசுவாமி கோவிலில் வழிபட்டு தனது குதிரைமுக நோயிலிருந்து குணமடைந்தார் என்று காலம் காலமாக பாடப்படுத்தகங்களிலும், மாவிட்டபுரம் என்ற பெயர் வந்ததற்கான காரணத்தைக் கூறி வந்த நூல்களிலும் காணப்பட்ட வரலாற்றுப் படிமங்கள் முற்றுமுழுதாக நிராகரிக்கப்பட்டதன் மூலம், மாருதப்புவல்லி கீரிமலையில் நீராடி மாவிட்டபுரத்தில் உள்ள கந்தசுவாமி கோவிலில் வழிபட்டமை புனை கதையா என்ற கேள்வி எழுகின்றது.

ஆனால் மாருதப் புரவல்லி பற்றிய



ஏலையா க.முருகதாசன்

வரலாற்றுடன் இன்னும் புதிய வரலாற்றுத் தகவல்களைக் கொண்ட வரலாற்று நூலான வரலாற்றுத்துறைப் பேராசிரியரான திரு.க.த. திருநாவுக்கரசு அவர்கள் எழுதிய, 'இலங்கையில் தமிழ்ப்பண்பாடு' என்ற நூலில் உக்கிர சிங்களின் மனைவியான சோழ இளவரசி மாருதப்புவல்லி தனது நோய் நீங்கியதால் கந்தசுவாமி கோவிலை புதுப்பித்துக் கட்டினார் (பக்கம் 122) என்றும், விக்கி பீடியாவில் உக்கிரசோழனின் மகள் மாருதப்புவல்லி யென்றும், 2010 யூன் 25 ஆந்திகதி 16.29 மணிக்கு பதிவிட்ட தினமலர் இணையத்தளத்தில் வெளிவந்த, மாவிட்டபுரம் கந்தசுவாமி கோவில் இலங்கை' என்று தலைப்பிட்ட கட்டுரையில் மாருதப்புவல்லிக்கும் இலங்கையின் வட புலத்துக்குமான தொடர்புபற்றி கீழ்வருமாறு கூறப்பட்டுள்ளது.

'இந்தியாவின் தமிழகத்தில் மதுரை நகரை ஆட்சிபுரிந்த மன்னர், உக்கிரப்பெருமுகி. இம்மன்னனின் மகள் மாருதப்புவல்லி. இவ்வரசி குதிரை முகத்துடன் காணப்பட்டதுடன் குன்ம நோயினாலும் வருந்தினாள். எல்லா வகையான வைத்தியர்களும் வைத்தியம் செய்தும் இவளுடைய நோய் தீரவில்லை. சாந்தலிங்க முனிவருடைய வழிகாட்டலின் கீழ் அரசி தென்னிந்தியாவில் இருந்து கீரிமலை வந்து நீராடி கந்தசாமி ஆலயத்தையும் வழிபட்டு வந்தார். இந்நிலையில் இவருடைய நோய் நீக்கியதுடன் குதிரை முகமும் நீங்கி மகா பேரமுகு பெற்றுக் காணப்பட்டாள். இதன் பயனாக மதுரையில் இருந்து ஆலயத்தை நிர்மாணிப்பதற்காக சிற்பாசிரியர்களையும் பொருட்களையும் கொண்டுவந்து இங்கு மாவிட்டபுரம் கந்தசுவாமி ஆலயத்தை நிர்மாணித்தனர்'

மாருதப்புவல்லி பற்றிய தகவலில் உக்கிர சிங்களின் மனைவிதான் மாருதப் புவல்லி யென்றும், இன்னொரு தகவலில், உக்கிர சோழனின் மகள் மாருதப்புவல்லியென்று விக்கி பீடியாவிலும், மதுரை நகரை ஆட்சி புரிந்து உக்கிரப்பெருமுகி என்ற மன்னரின் மகள் மாருதப்புவல்லி என்றும் குறிப்பிடப்பட்டிருக்கின்றது.

மாருதப்புவல்லி பற்றி பொதுவாக குறிப்பிடுகையில் அவள் சோழ வம்சத்தைச் சேர்ந்தவள் என்பதும், சோழருக்கும் பாண்டியருக்குமிடையில் அடிக்கடி நடந்த போரில் மாருதப்புவல்லி இலங்கையின் வடபுலத்தை நோக்கி வந்த

கால கட்டமானது சோழர் மதுரையை ஆண்ட காலகட்டமாகும் எனத் துணிவு கொள்ளலாம். (ஆதாரம்:இலங்கையில் தமிழ்ப்பண்பாடு என்ற வரலாற்று நூல், விக்கிபீடியா, முக்குல மன்னர்கள் என்ற இணையத்தளம்,தமிழ் இந்து இணையத்தளத்தின் கட்டுரையாளர் நீர்வை தி.மயூரகிரி சர்மா, தினமலர் இணையத்தளம்). மாருதப்புவல்லி பற்றிய மாவிட்டபுரத்தோடு தொடர்புடைய வரலாற்றை மாவிட்டபுரம் கந்தசுவாமி கோவிலின் கோபுரத்தில் சிலைகளாக வடித்திருக்கின்றனர்.

மாவிட்டபுரம் பற்றிய அத்தனை வரலாற்றுத் தகவல்களையும் நல்லூர் ஞானப்பிரகாச சுவாமிகள் முற்றுமுழுதாக நிராகரித்துள்ளார்.

எனவே எது உண்மை எது பொய் என்பதை வரலாற்றாசிரியர்கள் உண்மை வழியினையும் நடுநிலையினையும் பேணி வெளிக்கொணர வேண்டியது அவர்களின் கடமையாகும்.

அதே வேளை நல்லூர் ஞானப்பிரகாச சுவாமிகள் கூறிய சிங்களப் பெயர்கள் தமிழ்க் குறிச்சிகளைக் கொண்டிருந்தன என்பதை முற்றுமுழுதாக நிராகரிக்கவும் இயலாது.

இலங்கை தமிழகம் தொடர்பான வரலாற்றில் தமிழக மன்னர்கள் அடிக்கடி இலங்கைத் தமிழ் அரசர்களுக்கு ஆதரவாக சிங்கள அரசர்களை எதிர்த்துப் போரிட்ட போதும், சிங்கள அரசர்கள் தமக்குள் ஒருவரையொருவர் எதிர்த்துப் போரிட்ட போதும் கணிசமான சிங்கள மக்கள் புலம்பெயர்ந்து வடக்கில் உள்ள கிராமங்களில் பலநூறு வருடங்களாக வாழ்ந்து அவர்கள் இப்பொழுது தமிழர்களாக மாறிவிட்டார்கள் என்பதையும் மறுக்க முடியாது.

அதற்குச் சான்றாக தமிழகத்தில் நிலவி வருகின்ற சமூகப் பிரிவுகளையும் இலங்கையிலுள்ள (இச்சான்றினை குறிப்பிடுவதற்கு பிரிவுகளை முன்னிறுத்தி அதனை ஊக்கப்படுத்துவதான நோக்கத்தில் குறிப்பிடப்படவில்லை) சமூகப் பிரிவுகளையும் ஒப்பிடுகையில், தமிழகத்தில் உள்ள பிரிவுகளில் பெரும்பாலானவை இலங்கைத் தமிழ்ச் சமூகத்தில் காணப்படுகின்ற போதும் தமிழகத்தில் இல்லாத ஒரு சமூகப் பிரிவு இலங்கையில் குறிப்பாக வடபுலத்தில் அதிகமாக காணப்படுகின்றது.

இப்பிரிவு சிங்களச் சமூகப் பிரிவுக்கு ஒத்ததாக காணப்படுவதுடன் அப்பிரிவு மக்களிடம் காணப்படும் உடனடி நிகழ்வு நிலைக்குணாம்சங்களும் இவர்களிடம் காணப்படுகின்றன.

நல்லூர் ஞானப்பிரகாச சுவாமிகள் குறிப்பிட்ட சிங்களப் புத்தவிகாரைகள் இருந்ததெனக் கூறப்பட்ட தொல்பேத என்றழைக்கப்பட்ட தொல் புரத்திலும் சுளிபேத என்றழைக்கப்பட்ட சுளிபுரத்திலும் அதற்கண்மையில் உள்ள வடலியடைப் பிலும், கொடிகாமம் அதற் கண்மையில் உள்ள சாவகச்சேரியிலும், சுண்ணாகம், மல்லாகம், பண்ணாகம், சங்கானை, அச்சவேலி, அல்வாய், உடுப்பிட்டி, மீசாலை, கரணவாய், கரவெட்டி, ஈச்சமட்டை, கொய்யாத்தோட்டம், மறவன்புலவு ஆகிய இடங்களில் தமிழகத்தில் இல்லாத தமிழ்ச்சமூகப் பிரிவு கூட்டமாகவும், ஆங்காங்கே யும் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறார்கள்.

அத்துடன் தெல்லிப்பழை கொல்லங்கலட்டி என்ற பொதுப்பெயரின் ஒரு குறிச்சியாக விழிசிட்டி என்ற குறிச்சியும் உண்டு. இங்கே நல்லூர் ஞானப்பிரகாச சுவாமிகள் குறிப்பிட்ட ஊர்களின் இறுதிச் சொல்லாக வரும் 'சிட்டி' என்பதைக் கவனிக்கையில் விழிசிட்டி அதற்கமை வாகவே இருக்கின்றது. அங்கும் சிங்கள மக்களோடு தொடர்புடைய தமிழ்ச் சமூகப் பிரிவினர் இருக்கின்றனர்.

நல்லூர் ஞானப்பிரகாச சுவாமிகளும் தமிழ்ச் சமூகப் பிரிவினை நோக்கியுந்தான் வரலாற்றினை எழுதியிருந்தாரோ என எண்ணத் தோன்றுகின்றது.

இன்னும் சிங்களத்தில் தோட்டத்தை வத்தை என அழைக்கப்படுவதால் அப்பெயரைக் கொண்ட இடங்களாக தெல்லிப்பழையில் நீலாவத்தை என்ற குறிச்சியும், பத்தாவத்தை என்ற குடியி ருப்பு வளவும் உண்டு. சுண்ணாகத்தில் சூராவத்தை, கொத்தியாவத்தை என்ற குறிச்சி களில் மேற்குறிப்பிட்ட சமூகப் பிரிவினர் வாழ்கின்றனர். தெல்லிப்பழைப் பத்தாவத்தையில் அச்சமூகப் பிரிவு இப்பொழுது இல்லை.

நீலாவத்தை என்ற குறிச்சி தெல்லிப்பழைச் சந்தியிலிருந்து மேற்காக பண்டத்தரிப்பு வீதியில் அம்பனைச் சந்தியிலிருந்து வடக்குப் பக்கமான கொல்லங்கலட்டி வீதியில், அம்பனைச் சந்தியிலிருந்து கிட்டத்தட்ட 800 மீற்றர் தூரத் தில் மேற்குப் பக்கமாகச் செல்லும் ஓழுங்கை யில் கொத்தர் கிணத்தடி என்ற பகுதி இருக்கின்றது. அங்கு சிங்களச் சமூகத்தைப் பிரதிபலிக்கும் சமூகப்பிரிவு குடும்பங்கள் வாழ்கின்றன. அது போன்றதே சுண்ணாகத்திலும் கொத்தியாவத்தையிலும், சூராவத்தையிலும், கந்தரோடையிலும் சிங்களச் சமூகத்தைப் பிரதிபலிக்கும் சமூகம்

வாழ்கின்றனர். இன்னும் ஒரு ஆய்வாக கந்த ரோடையில் காணப்படுகின்ற புத்தசமய தொல் பொருள்கள் புலம்பெயர்ந்த சிங்கள மக்களின் வழிபாட்டுக்குரியவைகளாகக்கூட இருந்திருக் கலாம் என்பதாகும்.

இதுபற்றி தெளிவு கொள்கையில் தமிழர் களும் புத்தசமயத்தை தழுவிருந்தார்கள் என்ற துணிதலில் பல நூறாண்டுகளுக்கு முன்னர் சிங்கள மக்கள் வடபுலத்தை நோக்கிப் புலம்பெயர்ந்து அவர்கள் தமிழர்களாக மாற்றம் பெற்றமையால் தமிழர்கள் புத்தசமயத்தை தழுவிருந்தார்கள் என்றும் சொல்லப்படும் நிலையுள்ளது.

கந்தரோடையில் காணப்படுகின்ற புத்தமத தொல்பொருள் சின்னங்கள் தொடர்பாக இதுபற்றி ஆய்ந்த கலாநிதி. இந்திரபாலாவின் கூற்றை அது சிங்கள மக்களுக்குச் சார்பானதாக இருக்கின்றது என்று அவரிடம் அதிருப்தி கொண்டு எதிர்த்து சர்ச்சையாக்கிய விடயம் நாமனைவரும் அறிந்ததே.

அது போல தென்னிலங்கையில் பல இடங்களிலும் குறிப்பாக வடமாகாணம் தொட்டு மேற்குக் கரையோரமாக புத்தளம், உடப்பு, முந்தல் எனத் தொடர்ச்சியாக நீர்கொழும்பு வரையும், அதேபோல காங்கேசன்துறையை ஆரம்பிக்கும் தொடக்கப்புள்ளியாக வைத்துக் கொண்டு கிழக்கு நோக்கி அம்பாந்தோட்டை வரை பார்க்கும் போது அவை தமிழர்களின் குடிப்பரம்பல் இருந்த இடங்கள் தமிழர்கள் பெருந்தொகையாக பன்னெடுங்காலமாக வாழ்ந்தமையும் அவர்களும் சிங்கள மக்களுடன் கலந்து காலப்போக்கில் சிங்களவர்களாக மாறிவருகின்றமையைக் காணக்கூடியதாக இருக்கின்றது. (கிழக்கு மகாகாணத்தில் உகந்தைக்கு அப்பால் தமிழ்க் கிராமங்கள் சிங்களக் கிராமங்களாக மாறிவிட்டன)

இப்பகுதிகளில் தமிழர் என்ற அடையாளம் மிக மெதுவாக அருகி வருகின்றது. குறிப்பாக சிலாபத்தில் தமிழர்கள் பரவலாக வாழ்ந்திருந்த போதும் அவர்கள் சிங்களவர்களாக மாறி வருகின்றனர். சிலாபத்தில் அம்பங்கண்டவில பகுதி முற்றுமுழுதாக சிங்கள கிராமமாக மாறியுள்ளது. (இங்கு மீன்பிடித் தொழிலோடு தொடர்புடைய தமிழர்கள் வாழ்கின்றனர். ஆனால் அவர்களின் தலைமுறையினர் சிங்களவர்களாக மாற்றமடைந்து வருகின்றனர்)

வாழும் மக்கள் எவரோ அந்த இடம் அவர்களின் பெயர் கொண்டழைப்பதற்குச் சான்றாக தமிழகத்திலிருந்து வணிக நோக்கில் இலங்கை வந்து தொழில் செய்த செட்டிமார்களை விளித்து அவர்களின் வணிக நிறுவனங்கள் உட்பட அவர்களின் வீடுகள் இருந்த வீதி செட்டியார் வீதி என அழைக்கப்படுகின்றது.

செட்டியார் வீதி என்ற பெயர் காலப் போக்கில் மாற்றப்பட்டாலும் செட்டிமார் வாழ்ந்த கால சான்றாக தடமாக இவ்வீதி வரலாற்றுச் சான்றாவது மட்டுமல்ல தமிழகத்திலிருந்து வணிக நோக்கத்திற்காக செட்டிமார்கள் புலம் பெயர்ந்த வரலாறும் பேசப்படும்.

சிங்கப்பூரில் பிள்ளையார் கோவில் இருக்கும் வீதிக்கு சிலோன் றோட் என்ற பெயருண்டு. அதற்குக் காரணம் இலங்கைத் தமிழர்கள் இலங்கையிலிருந்து தொழில் நிமித்தமாக புலம்பெயர்ந்து சிங்கப்பூருக்கு வந்து சிலோன் றோட் என்ற வீதியில் வாழ்ந்தமையே காரணமாகும்.(நான் சிங்கப்பூரில் 1981லிருந்து 1983 வரை வேலை செய்த போது சிலோன் றோட்டில் அமைந்திருந்த பிள்ளையார் கோவிலுக்குப் போயிருந்தேன்).

சிங்கப்பூரின் வரலாற்றில் சிலோன் றோட் பற்றிக் குறிப்பிடுகையில் இலங்கையிலிருந்து வந்த தமிழர்களில் அதிகளவானவர்கள் ஆரம்ப காலங்களில் இவ்வீதியில் வாழ்ந்தார்கள் என்பதும் குறிப்பிடப்படும்

இலங்கையுடன் தமிழக வரலாற்றையும் இணைத்துப் பார்க்கும்போது இலங்கை மீது தமிழக மன்னர்கள் அடிக்கடி படையெடுப்பதும் பின்பு நட்புறவாடுவதுமாகவே இருந்தனர். அதுபோல சிங்கள மன்னர்களும் ஒருவருக் கொருவர் போரிட்டுக் கொண்டு மிருந்தனர். இலங்கையைத் தமது ஆட்சிக்குட்படுத்திய காலங்களில், சோழரின் படையெடுப்பின் போது புத்த விகாரைகள் அழிக்கப்பட்ட வரலாறுகளும் உண்டு. (ஆதாரம்: இலங்கையில் தமிழ்ப் பண்பாடு, பக்கம்:87).

புலம்பெயர்தல் என்பது மனித குலம் தோன்றிய காலத்திலிருந்தே தொடர்ச்சியாக நடைபெற்று வருகின்றது. காட்டு மனிதர்கள் வேட்டையாடுதலை விட்டு விவாசாயம் செய்யக் கூடிய நிலங்களை நோக்கி புலம்பெயர்ந்தார்கள். பின்னர் நீர்நிலைகளை நோக்கிப் புலம் பெயர்ந்தார்கள்.

வறுமை நிலை காரணமாகவும், தொழில்

நிமித்தம் காரணமாகவும், போர்ச்சூழ்நிலை காரணமாகவும் புலம்பெயர்தல் தொடர்ச்சியாக இடம்பெற்று வருகின்றன. இலங்கையில் தமிழர்கள் மட்டுமல்ல சிங்களவர்களும் இலங்கையின் வடபுலம் நோக்கி கணிசமான தொகையினரும் தமிழகம் நோக்கி குறைந்தளவினரும் புலம் பெயர்ந்திருக்கின்றனர்.

இலங்கையுடனான தமிழக மன்னர்களின் போரின் போது தமிழக அரசர்களின் படையணிகளுடன் சிங்களப் படையணிகளில் உள்ளவர்களும், பொதுமக்களான சிங்கள மக்களும் சென்றிருக்கிறார்கள். அவர்கள் காலப் போக்கில் தமிழர்களாக மாறி வாழ்ந்து கொண்டு மிருக்கிறார்கள்.

வட மாகாணத்தில் உள்ள காரைநகரின் சில ஊர்களுக்கு தமிழக ஊர்களின் பெயர்கள் இருக்கின்றன. கோவளம் என்ற ஊரைச் சேர்ந்த என்னுடன் வேலை செய்த நண்பர் தான் தமிழகத் தமிழ் வம்சாவழியைச் சேர்ந்தவர் எனக் கூறியதுடன் குறிப்பாக தமிழக வேதாரண்ய பகுதியிலிருந்து குடியேறிய பலர் இலங்கைத் தமிழர்களாக மாறி வாழ்கின்றனர் எனக் கூறினார். அதேபோல தமிழகம் வல்லிபுரத்திலிருந்தும் நாகர் கோவிலிலிருந்தும் இலங்கையின் வடபுலத்திற்கு புலம்பெயர்ந்த மக்களால் அவ்வூர்கள் வல்லிபுரம் என்றும் நாகர்கோவில் என்றும் அழைக்கப்படுகின்றன. (ஆதாரம்: 'இலங்கையில் தமிழ்ப் பண்பாடு' நூல், இவ்வூர்கள் வடமராட்சி கிழக்கினைச் சேர்ந்தவை. (வல்வெட்டித்துறைக்கும் இவ்வூர்களுக்கு மிடையில் பத்து கிலோமீற்றர் தூர வித்தியாசம்)

இலங்கையின் ஆதிக்குடிகள் தமிழர்கள் என வரலாற்றின் ஒரு பகுதி சொல்லிய போதும் தமிழ்நாட்டிலிருந்து தமிழ் மக்கள் புலம்பெயர்ந்து இலங்கையில் வந்து குடியேறியவர்கள் என்பதையும் நிராகரிக்க முடியாது.(மலையகத் தமிழர்களைத் தவிர்த்து 37 இலட்சம் தமிழர்கள் என்பது ஆதிக்குடித் தமிழர்களின் பரம்பரையினர் என்பது சாத்தியமற்றதாகும்)தமிழகத் தமிழர்களுடன் கேரளத்தைச் சேர்ந்த மலையாளிகளும் இலங்கைக்குப் புலம்பெயர்ந்துள்ளார்கள். (ஆதாரம்: இலங்கையில் தமிழ்ப் பண்பாடு, பக்கம்119, இயல்:9)

அவர்கள் இலங்கையின் வடபகுதியில் அதிகளவில் வாழ்ந்திருப்பதையும் அவர்களுடைய வாழ்க்கை முறை, உணவுப் பழக்க வழக்கங்கள், வேலிகள் அடைக்குமுறைகள்,



வேலி அடைப்பதற்கு தென்னோலைகளை அதிகம் பயன்படுத்துதல் போன்றவை யாழ் குடாநாட்டுத் தமிழரிடம் அதிகளவு காணக் கூடியதாகவிருக்கின்றது. தீவுப் பகுதிகளுக்கு தமிழகத்திலிருந்தும் தெலுங்கு நாட்டிலிருந்தும் அங்கு கிளர்ச்சிகள் ஏற்பட்டபோதும், தொழில் நிமித்தமாக புலம்பெயர்தல் ஏற்பட்டிருக்கின்றன.

இலங்கையில் புலம்பெயர்தல் என்பது இன்றுவரை தொடர்கிறது. நடைபெற்ற உள்நாட்டு யுத்தத்தின் போதும், பின்னரும் யாழ் குடாநாட்டுக்குள்ளேயே தாம் வாழ்ந்து வந்த அவரவர் ஊரைவிட்டு புலம்பெயர்ந்து வேறு வேறு ஊர்களில் நிரந்தரமாக வாழத் தொடங்கியது போல, யாழ் குடாநாட்டை விட்டு கிளிநொச்சி வவுனியா போன்ற இடங்களுக்குப் புலம்பெயர்ந்து வீடுகள் கட்டி தொழில்கள் தேடி அந்த இடங்களிலேயே வாழத் தொடங்கி விட்டனர்.

இன்னும் பலர் தென்னிலங்கை நோக்கி புலம்பெயர்ந்து அங்கு நிரந்தரமாக வாழ்ந்து கொண்டு இருக்கின்றனர். புலம்பெயர்தலில் மலையகத் தமிழர்களும் விதிவிலக்கல்ல. அவர்களிலும் கிளிநொச்சி சார்ந்த ஊர்களுக்கு தோட்ட வேலைக்காக புலம்பெயர்ந்தவர்களும் உண்டு.

வட மாகாண மக்களில் ஒரு தொகையினர் நீண்ட பல ஆண்டுகளுக்கு முன்பிருந்தே தொடர்ச்சியாக தொழில் நிமித்தமாக வட மாகாணத்துக்கு வெளியே தென்னிலங்கை உட்பட பல இடங்களுக்குப் புலம்பெயர்ந்து அங்கேயே நிரந்தரமாக வாழ்ந்து கொண்டிருப்பது போல கிளிநொச்சி வவுனியா என்ற இடங்களிலும் நிரந்தரமாக வாழ்ந்து கொண்டிருக்கின்றனர்.

நல்லூர் ஞானப்பிரகாச சுவாமிகள் தனது வரலாற்றாய்வில் இலங்கையின் வடபுலத்திற்கு புலம்பெயர்ந்து சிங்களவர்கள் வாழ்ந்தார்கள் என்பதற்கான சான்றுகளை முன் வைத்தமையை நிராகரிக்க இயலாது.

மேலே குறிப்பிட்ட ஊர்களில் வாழும் அப்பிரிவு மக்கள் அதற்கு உதாரணமாகின்றனர்.

முதல் மகாவம்ச நூலில் தமிழர்கள் சார்ந்து எழுதப்பட்ட உண்மைகளை ஏற்றுக் கொள்ள முடியாத நிலையில் சிங்கள வரலாற்றாசிரியர்கள் தம் சார்பு நிலையில், தென்னிலங்கையில் தமிழர்கள் தொடர்ச்சியாக வாழ்ந்தார்கள் என்பதை வெளிப்படையாக கூறத் தயங்குவது போலவே தமிழ் வரலாற்றாசிரியர்களும் சிங்கள மக்கள் வடபுலம் நோக்கி புலம்பெயர்ந்து

தொடர்ச்சியான பல ஆண்டு வாழ்க்கையினால் அவர்கள் தமிழர்களாக மாறியுள்ளார்கள் எனச் சொல்லத் தயங்குகிறார்கள்.

சுமார் மூன்று ஆண்டுகளுக்கு முன் இலண்டனில் ஒரு தொலைக்காட்சி நிறுவன மொன்றின் இயக்குநராகவிருக்கின்ற அனுபவ மிக்க ஊடகவியலாளரிடம் கதைத்துக் கொண்டிருந்த போது 'இலங்கை வரலாற்றை எழுதும் தமிழ் வரலாற்றாசிரியர்கள் எது உண்மையோ அதைத்தானே எழுத வேண்டும், தமிழர்களுக்குப் பாதகமான விடயங்களை தவிர்ந்து விட்டு, தமிழினம் சார்ந்த மேன்மை நிலைகளை எழுதலாமா இது தவறல்லவா' என்று கேட்ட போது, "தமிழர்கள் சார்பு நிலையில்தான் எழுத வேண்டும், தமிழர்களுக்குப் பாதகமான உண்மைகளை எழுத முடியாது, பெரும்பாலான வரலாற்றாசிரியர்கள் சார்புநிலை கொண்டதான் எழுதுகிறார்கள்" என்று அவர் சொன்ன போது, எனக்கு அதிர்ச்சி ஏற்பட்டது.

அப்படியானால் தமிழர்கள் பற்றிய வரலாறுகளோ அவர்கள் நிலம் சார்ந்த வரலாறுகளோ தெளிவற்றையா என்ற கேள்வி எழுகின்றது.

எனவே சிங்கள தமிழ் வரலாற்றாய்வாளர்களும் வரலாற்றாசிரியர்களும் முடிமறைப்பு களைக் கொண்டிருக்கின்றனரா என்ற சந்தேகம் வலுக்கின்றது.

ஆரம்ப காலங்களில் பள்ளிக்கூட பாடப் புத்தகங்களாக இருந்த சரித்திரப் புத்தகங்களில் ஒன்றான நம்முன்னோர் அளித்த அருஞ்செல்வம் என்ற சரித்திரப் புத்தகத்தில் பல விபரமான விடயங்கள் இருந்திருக்கின்றன. அப்புத்தகம் பள்ளிக்கூடங்களில் இன்னும் இருக்கின்றதா என்பது தெரியவில்லை.

நல்லூர் ஞானப்பிரகாச சுவாமிகள் நிராகரித்த மாவிட்டபுரம் என்ற பெயர் வரக் காரணமாக விருந்த சரித்திரம் உண்மையா பொய்யா என்பதை வரலாற்றாசிரியர்கள் தெளிவுபடுத்துவார்கள் என நம்புகின்றேன். அதேவேளை யாழ்ப்பாணத்தின் இராசதானியாகவிருந்த நல்லூர் பகுதியில் சுவாமி ஞானப்பிரகாச சுவாமிகள் தொண்டாற்றுவதற்காக அப்பகுதியை ஏன் தேர்ந்தெடுத்தார் என்ற கேள்வி எழுகின்றது.

வரலாறுகள் உண்மையானவையாக இருக்க வேண்டுமே தவிர சார்புநிலையை முன்னிலைப்படுத்தும் வரலாறுகளாக அவை இருப்பின், அவற்றை எவ்வாறு வரலாறாக ஏற்றுக் கொள்ள முடியும்?.



சிறுகதை



# 'ராஸ்கலிஸ்'

மட்டக்களப்பு நகரில் திருமலை வீதியில் சின்ன ஆஸ்பத்திரி என அழைக்கப்படும் 'பஸ்' தரிப்பிடத்தில் நின்றுருந்தேன் நான். இந்த இடத்தை 'பொலீஸ் ஸ்டேஷன் ரவுண்ட்பவுட்' என்றும் கூறுவர்.

திருமலையிலிருந்து மட்டக்களப்புக்கு பஸ்ஸில் பயணித்துக் கொண்டிருக்கும் எனது நண்பனை அழைத்துச் செல்வதற்காகவே நான் வந்திருந்தேன். மட்டக்களப்பு சின்ன ஆஸ்பத்திரிச் சந்தித் தரிப்பிடத்தில் இறங்குமாறுதான் எனது நண்பனுக்குக் கூறியிருந்தேன்.

நான் பஸ்தரிப்பை வந்தடையும் போது ஓர் இளம்பெண்ணும் - சுடிதார் அணிந்திருந்தாள் - வயது முப்பத்தைந்துக்கு மேற்படாமல் இருக்கும் -சற்றுச் சோகம் அப்பிய முகத்திலும் அவளது இயல்பான இளமை அழகு எட்டிப்பார்த்தது -நின்றுருந்தாள்.

சுமார் முக்கால் மணித்தியாலம் நான் காத்திருந்திருப்பேன். அவள் எந்தப் பஸ்ஸிலும் ஏறாமல் வருகிற பஸ் எல்லாம் போக விட்டுப் பார்த்திருந்தாள். அடிக்கடி என் பக்கம் அவள் பார்வை படர்ந்தது. அது தற்செயலானதுதான் என எடுத்துக் கொண்டு வருகிற 'பஸ்'ஸை யெல்லாம் என் நண்பன் வந்து இறங்குகிறானா என நோட்டமிடுவதிலேயே என் கவனம் குவிந்திருந்தது.

சடுதியாக எனக்குக் கிட்டே வந்து அவள் என்னைப் பார்த்து "இங்க மட்டக்களப்புப் பெரியாஸ்பத்திரிக்குப் போறதுக்குப் பஸ் வருமா?" என்றாள்.

"இல்ல. பெரியாஸ்பத்திரிக்குப் போற தெண்டா 'பஸ் ஸ்டாண்டு'க்குப் போய்த்தான் பஸ் எடுக்கவேணும்" என்று பதிலிறுத்தேன்.

தொடர்ந்து "எங்கிருந்து வாறீங்க?" என்று பவ்வியமாகக் கேட்டேன்.

"வாகரயிலிருந்து வந்தனான். அம்மா பெரியாஸ்பத்திரியில் 'வாட்'டில் இரிக்கா. அவ்வப் பாத்திட்டு வெருகலுக்குப் போற

கடசிப் பஸ் ஆறு மணிக்கு. அதில நான் திரும்ப வேணும் புள்ளையள் தனிய" என்றாள்.

கைக்கடிகாரத்தைப் பார்த்தேன். மணி மாலை ஐந்தை அண்மித்துக்கொண்டிருந்தது.

நேர அவகாசத்தின் போதாமையைப் புரிந்து கொண்ட நான்,

"இஞ்சரிந்து பஸ் ஸ்டாண்டுக்குப் போனாலும் உடன ஆஸ்பத்திரிக்குப் போற பஸ் இரிக்காது. காத்திருக்கத்தான் வேண்டிவரும். அப்படியெண்டா அம்மாவப் பாத்தித்து நீங்க சொல்லற வெருகல் பஸ்ஸப் புடிக்க ஆறு மணிக்கிடயில் 'பஸ் ஸ்டாண்டு'க்குத் திரும்புறது கஷ்டம். இஞ்சரிந்து 'ஓட்டோ' ஓண்டப் புடிச்சி நேரா ஆஸ்பத்திரிக்குப் போனாத்தான் அம்மாவப் பாத்தித்து ஆறு மணிக்குள்ள 'பஸ்டாண்டு'க்குத் திரும்பலாம்" என ஆலோசனை வழங்கினேன்.

தனது நெற்றியை நிமிர்த்தி ஒரு கணம் சிந்தித்தவள் "இஞ்சரிந்து ஆஸ்பத்திரிக்குப் போக ஓட்டோவுக்கு எவ்வளவு எடுப்பாங்க?" என்றாள்.

"ஒரு நூறு அல்லது நூற்றைம்பது ரூபா வரும்" என்றேன்.

"அப்படியா" என்றவள் பேசாமல் திரும்பி நின்றாள்.

பஸ் தரிப்பிடத்திற்குப் பக்கத்திலேயே 'ஓட்டோ ஸ்டாண்டு' இருந்தது. நாலைந்து ஓட்டோக்கள் சவாரியை எதிர்பார்த்து வரிசையாக நின்றுருந்தன.

அவள் பேசாமல் நிற்பதைப் பார்த்துவிட்டு அருகே சென்று "ஓட்டோ புடிக்கக் காசில்லயா?"

என்றேன்.

என்னை நிமிர்ந்து பார்த்த அவள் ஒருவித சங்கோஜத்துடன் "ஆம்" என்று அர்த்தப்படத் தலையை மெதுவாக அசைத்தாள்.



செங்கதீரோன்



நிலைமையைப் புரிந்து கொண்ட நான் எனது 'சேட் பொக்கற்றுக்' குள் கைவிட்டு இரண்டு நூறு ரூபாய்த் தாள்களை எடுத்து வலது கையால் கொடுப்பது இடது கைக்குத் தெரியக்கூடாது என்பார்களே, அதனால்- பஸ் தரிப்பிடத்தில் நின்றுருந்த மற்ற ஆட்கள் பார்க்காதபடி மெல்ல மடித்து அவளிடம் நெருங்கி நீட்டினேன்.

“வேண்டாம்!” என்பது போல் தலையை அசைத்தாள்.

என்னிடம் இருந்த காசைக் கை நீட்டிப் பெற்றுக் கொள்ள மனம் சங்கடப்படுகிறாள் என்பதைத் தெரிந்து கொண்டேன்.

நான் முன்பின் தெரியாத ஓர் ஆண்மகன். அவளோ அழகிய தோற்றமுடைய இளம்பெண். என்ன நோக்கத்துடன் நான் பணம் கொடுக்கிறேன் என்றும் அவளுக்குத் தெரிய வாய்ப்பில்லை.

அவளது பெண் மனதையும் தற்காப்பு உணர்ச்சியையும் புரிந்துகொண்ட நான்,

“என்ன தங்கச்சி நேரம் போகுது. சுணங்காம ஓட்டோவப் புடிச்சித்து ஆஸ்பத்திரிக்குப் போங்க. ஒண்டும் யோசிக்க வேணாம். அங்க புள்ளயள் தனியெண்டு வேற சொல்றயள்” என்று கூறி கூடியவரை மற்றவர்கள் எவரும் பார்க்காதபடி மடித்த தாள்களை அவளது கையில் திணித்து விட்டு விலகி நின்று வேறு பக்கம் என் கவனத்தை வேண்டுமென்று திருப்பினேன்.

அவள் 'ஓட்டோ'வொன்றை வாடகை பேசி அமர்த்திக் கொண்டு புறப்பட்டுப் போவதை ஓரக்கண்ணால் அவதானித்தேன்.

அவள் புறப்பட்டுச் சென்று சில நிமிடங்கள் ஓடியிருக்கும். பக்கத்தில் நின்றுருந்த நடுத்தர வயதுப் பயணி ஒருவன்- கச்சிதமாக உடை அணிந்திருந்தான்-என்னை அணுகி மெல்லிய குரலில் நமட்டுச் சிரிப்புடன் “எந்த ஊராம் ஐயா?” என்றான்.

அவன் எல்லாவற்றையும் இவ்வளவு நேரமும் கவனித்துக் கொண்டிருந்திருக்கிறான் என எனக்குப்பட்டது.

அவனுடைய கேள்விக்கு வாய் திறந்து பதில் சொல்ல விரும்பாமல் உடல்மொழியால் “ஏன்?” என்றேன்.

“நல்ல சரக்கையா கெட்டித் தனமாக அமத்திப்போட்டிங்க. பின்னால் போகோணுமென்டா ஏறுங்க!” என்று கூறிச் சற்றுத் தூரத்தில் 'பார்க்' பண்ணியிருந்த அவனது அழகான காரைக் காட்டினான்.

அவன் சொல்லி முடித்துத் தனது காரைக் காட்டிய அதே வேகத்திலேயே அவனது கன்னத்தில் 'பளார்' என்று அறைந்தேன்.

பக்கத்தில் நின்றுருந்த பயணிகள் பதற்றத்துடன் விலகினர். அங்கு நின்றுருந்த நான் கைந்து பேர்- அறை வாங்கியவனது அடியாட்களாக இருக்க வேண்டும்- தனது சகபாடி சடுதியாகத் தாக்கப்பட்ட ஆத்திரத்தில் கைகளை ஓங்கிக்கொண்டு என்னைச் சூழ்ந்தனர். அதே வேளை, பக்கத்தில் நின்றுருந்த என்னைத் தெரிந்தவர்கள் என்னமோ? ஏதோ! என்று தெரியாமல் என்னைப் பாதுகாக்கத் தடுப்பு வேலியாக அவர்களும் கூடிவிட்டனர்.

ஆத்திரத்தோடு என்னைச் சூழ்ந்தவனுகள் சற்றுப் பின்வாங்கி அமைதியாகினர். அதில் ஒருவன் என்னைப் பார்த்து சற்றுக் குரலை உயர்த்தி “ஏனய்யா அவன் அறஞ்சநீங்க?” என்று ஆத்திரத்துடன் கேட்டான்.

“அதப்போய் அவனிட்டயே கேளு?” எனப் பதிலளித்துவிட்டு “ராஸ்கல்ஸ்” என்று கூறி உதட்டை மடித்து நான் பல்லைக்கடிப்பதற்கும் திருகோணமலையிலிருந்து மட்டக்களப்புக்குப் பயணித்த-நான் காத்திருந்த-எனது நண்பன் 'பஸ்' ஸொன்றில் வந்து என்னைக் கண்டு கையசைத்துக் கொண்டே 'பஸ்' தரிப்பில் இறங்குவதற்கும் நேர இடைவெளி இருக்கவில்லை.





கிறிஸ்ம நல்லரெத்தினம்

“இதை கொஞ்சம் பாருங்க..... எப்படி இருக்கு?”

“ச்சா! சோக்கா இருக்கு..... ஆச்சிய இன்னும் கொஞ்சம் வயசானவராக கீற முடியுமோ?”

“ஓ! அதுக்கென்ன..... ஏலும்.”

சில கிறுக்கல்களில் பின்

“இப்ப இதை பாருங்க..... சரிதானே?”

“அட, இதுதான் என்ர ஆச்சி!”

“ஆச்சி பயணம் போகிறாள்” கதைக்கான கேலிச்சித்திரம் வரைவது பற்றி ஈழத்தின் முன்னணி எழுத்தாளர்களில் ஒருவரான செங்கை ஆழியானுக்கும் ஓவியர் “சௌ” என அழைக்கப்படும் கருணாகரன் செளந்தர ராஜாவிற்கும் இடையே நடந்த உரையாடல் இது!

இந்தப் புள்ளிதான் இரு படைப்பாளிகளின் எண்ணங்களும் சங்கமிக்கும் இடம்.

எழுத்தும் ஓவியமும் இலக்கியத்தின் இரு கண்கள். அவை ஒரு காட்சியை ஒருமித்து காணும் போது ஒரு தேடல் அங்கே நிறை வடைகிறது.

ஒரு காட்சியைப் பற்றி படித்ததும் ஓவியன் மனதில் பதியும் சுவடுகளே அவன் வரைய இருக்கும் ஓவியத்தின் ஊற்றுப்புள்ளி. அருவம் உருவமாகும் உருமாற்றத்தின் முதல் படி இது.

இங்கு எவரும் தம் படைப்புகளின் மேல் பீடமிட்டு அமர்வதில்லை. இரு கலைகளும் சமதரையில் சந்திக்கும் ஒரு ஞானநிலை அது!

இது ஒன்றும் புதிதல்ல. ஒரு கவிஞனும் இசையமைப்பாளனும் இந்தப் புள்ளியில் சந்திக்கும் போது ஒரு கானம் பிறக்கிறது. கவிஞனின் கருத்துள்ள பாடல் வரிகள். அவ்வரி களுக்கு வழிவிடும் இன்னிசை. மமதைகள் விடைபெறும் இடம் இது! கர்வம் இங்கு கடை விரிப்பதில்லை!

செங்கை ஆழியான் அமர்ந்திருந்த அந்த கதிரையில் அமர்ந்து ஒரு பூரணத்துவத்தை ஓவியர் “சௌ” உடன் பகிர்ந்து கொண்ட

பல ஈழத்து உன்னத படைப்பாளிகளை கண்ட பாக்கியவான் நான். எஸ். பொ, மகாகவி, செம்பியன் செல்வன், மௌனகுரு, நு..மான் என இவர்கள் பட்டியல் நீழும்.

ஒரு எழுத்தாளனின் எண்ணப் பூங்காவில் மலர்களை தூவிச் செல்வபனே ஓவியன்.

வார்த்தைகள் ஓவியனின் கைகளில் வரிகளாய் மாறி மாயம் செய்யும்! வளையும் கோடுகள் அந்த வார்த்தைகளுக்கு வடிவம் அமைத்து வாசகனுடன் இணைக்கும் சங்கிலியாய் மாறி விந்தை புரியும்!

கற்பனைச் சோம்பலுக்கு ஒரு அலுப்பு மருந்தே இந்த ஓவியம்.

கருத்தொருமித்து கண்டெடுத்த பென்சில் கிறுக்கல்களை “சௌ” இனி “இந்தியன் மை” (Indian ink) கொண்டு மீழ் வரைவார். இது 1966 அல்லவா? இப்போதுள்ள digital art கருவறைக் குள்ளும் நுழையாத காலங்கள் அவை.

மை குப்பிக்குள் விசேட பேனா முனையை நனைத்து மிக அவதானமாக பென்சில் கேடு களுக்கு மைச் சட்டை அணிவிற்கும் படலம் ஆரம்பமாகும். நுணுக்கம் முன் வரிசையில் வந்தமரும் தருணம் இது. பேனா முனையில் மை அளவோடு இல்லாவிட்டால் சட்டை சால்வையாகி கறைபட்ட கனவாகிவிடும். தும்மலில் தொலைந்த பல ஓவியங்களும் உண்டு.

மை காய்ந்ததும் பாதை மாறிய பென்சில் கோடுகள் அழி இரப்பருக்கு இரையாகி மறையும்.

நிறைவடைந்த ஓவியத்தை இரண்டடி தள்ளி நின்று, தொட்டிலில் துயிலும் மழலை பார்த்து பூரிக்கும் தாயின் பெருமையுடன், பார்த்து புன்னகைப்பார் “சௌ”.

ஒரு படைப்பாளி இந்தப் புள்ளியை அடைய அனுபவிக்கும் பிரவசவேதனை அந்தரங்கமானது..... ஆனந்தமானது!





மட்டுநகர் திருகோணமலை வீதியில் அமைந்துள்ள இல்லத்தில்தான் பள்ளிப் பருவத்தில் நான் குடியிருந்தோன். அப்போது “சௌ” தம் மனைவி திருமதி ரஞ்சனி சகிதம் இவ் வீட்டில் 1966ல் குடிபுகுந்தார். இங்கு தான் மேற்சொன்ன இலக்கிய உறவாடல்கள் நிகழும். இது போன்ற நேர சம்பாஷணைகளை இன்று நாம் தொலைபேசியில் தொலைத்துவிட்டோம்!

ஓவியங்கள் பற்றி அவரிடம் நான் “அரிவரி” கற்றது இக் காலங்களிலேயே. எனது கிறுக்கல்களை சீர்படுத்தி தட்டி நிமிர்த்தியதோடு மட்டுமல்லாமல் ஓவிய சாஸ்திர உண்மைகளை என்னுடன் பகிர்ந்து கொள்வார்.

அவரின் நாட்டம் ஓவியம் கடந்து இலக்கிய நயமுள்ள ஈழத்து தமிழ் சஞ்சிகைகளை தொட்டது மட்டுமல்லாமல் என்னையும் அவற்றை படிக்கும்படி ஊக்குவிப்பார். மல்லிகை, விவேகி. இளம்பிறை என பட்டியல் நீண்டாலும் சிரித்திரனுக்கும் அங்கு இடமுண்டு. இவர் எழுதிய சில சிறுகதைகள் இளம்பிறை சஞ்சிகையில் வெளிவந்தன. தூரிகையினால் அவர் தீட்டிய வண்ண ஓவியங்களும் அவர் படைப்புகளில் அடங்கும்.

புதுமைப்பித்தனும் பாரதியும் பதியம் போட்ட நவீன இலக்கியம் எனும் விதை பெருவிருட்சமாய் வளர்ந்து 1930களில் மணிக்கொடியாய் வளர்ந்து மணம்பரப்பிற்று. ஆனால் அந்த விருட்சத்தில் ஓவியம் எனும் பறவை தங்காத நாட்கள் அவை. தமிழ் நூல்கள் சொற்குவியல்கள் துயிலும் கதைப் பலகைகளாகவே இருந்த காலங்கள். கிறுக்கல்கள் இல்லாத குழந்தைகள் இலக்கியங்கள் அச்சேறிய அந்நாட்களில் வளர்ந்தோர் நூல்களில் ஓவியங்களை யார் எதிர்பார்த்தார்?

ஆதி மனிதன் வரைந்த குகை ஓவியங்கள் கோவில் களை தரிசித்துவிட்டு ஓலைச் சுவடியில் ஏறி பின் நம் வீட்டு சுவர்களில் தெய்வப்படங்களாய் உருமாறி சாமி அறைகளை நிரப்பின.

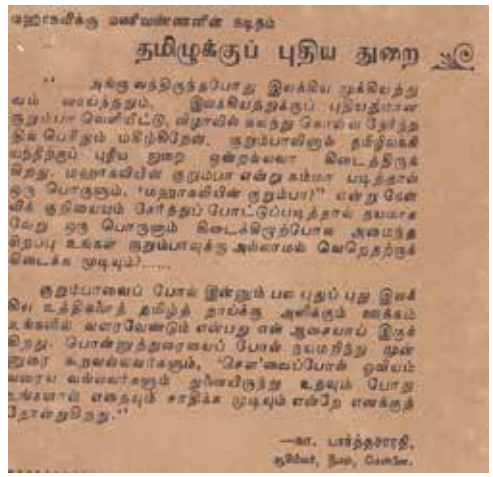
காலப்போக்கில் அச்சுக்கலையின் முன்னேற்றத்தால் சுவர் ஓவியங்கள் கோட்டு ஓவியங்களாயும் உருமாறி காகிதங்களை நனைத்த நாட்கள் வரத்தான் செய்தன.

1950களில் படிப்படியாக கோட்டோவியங்கள் தமிழ் நூல்களிலும் சஞ்சிகைகளிலும் தலைகாட்டத்தொடங்கின.

கல்கியின் வந்தியத்தேவனுக்கு உரு கொடுத்த ஓவியர் மணியமும் ஜெயகாந்தனின் ஹென்றிக்கு முகமமைத்த ஓவியர் கோபுலுவும் பார்த்தசாரதியின் சத்தியமூர்த்திக்கு சதை சேர்ந்த ஓவியர் லதாவும் நிச்சயம் அந்நாவல்களுக்கு மெருகேற்றினார்கள் என்பது மறுக்க முடியாத உண்மையே.

இலங்கையில் கோட்டோவியங்களின் ரிஷிமூலம் தேடுவது இலகுவானதொன்றல்ல. ஆனால் சரித்திரம் இப்படி எழுதிச் செல்கிறது:

சித்திர ஆசிரியர்களுக்கு முறையான ஓவியப் பயிற்சியைத் தருவதை இலக்காகக் கொண்டு 1938ல் “வின்லர் ஆட் கிளப்” எனும் ஓவியர் கழகம் யாழில் ஸ்தாபிக்கப்பட்டது. 1920ம் ஆண்டில் இலங்கைக்கு வந்த சி.எவ். வின்சர் எனும் ஓவியர் இலங்கை கல்வித்திணைக் கழகத்தில் பிரதம வித்தியாதிக்காரியாக பதவியேற்று கடமையாற்றிய காலங்களில் யாழ் ஓவியக் கலைஞர்களை உத்வேகத்துடன் செயல்பட வைத்தார். இராசையா, கனகசபாபதி



உட்பட புகழ்பெற்ற யாழ் மூத்த ஓவியர்கள் அனைவருமே ஏதோ ஒரு வகையில் வின்ஸர் ஆட்கிளப்படன் தொடர்புடையவர்களாகவே இருந்தனர். இக் கிளப்பின் ஸ்தாபகர் எஸ்.ஆர். கனகசபை (எஸ். ஆர். கே) தான் தற்கால யாழ் ஓவியக் கலையின் முன்னோடி எனலாம். வின்சர் ஆட் கிளப்பின் தோற்றத்துடன் யாழ் ஓவியக்கலை ஒரு புதிய பரிமாணத்தை பெற்றது எனலாம். அறிவார்ந்த அடிப்படையில் அழகியலுணர்வுடன் ஓவியம் வரைதல் முதன்மைப் படுத்தப்பட்டது. ஓவியத்தை வெறுமனே ஒரு வினைத்திறனாகவோ அல்லது புகைப்படக்கருவி செய்வது போன்ற படப்பிடிப்பு வரைதலாகவோ இல்லாது ஓவியத்தை ஒரு "கலையாக", ஆக்கத்திறன் கொண்டதாக வளர்ப்பதில் எஸ். ஆர்.கே மிகுந்த ஆர்வம் கொண்டிருந்தார்.

1955ல் எஸ்.ஆர்.கே நோய்வாய்ப்பட்டதைத் தொடர்ந்து இக் கிளப் செயலற்றுப் போனது. அத்துடன் இவருடன் இணைந்து செயல்பட்ட ஓவியர்களும் ஆசிரிய நியமனம் பெற்றும், மாற்றலாகியும் தென்னிலங்கைக்குச் சென்ற மையும் வின்சர் ஆட் கிளப் செயலற்றுப் போக காரணமானது.

இதை தொடர்ந்து 1959ல் "விடுமுறைக்கால ஓவியக்கழகம்" உருவாகிற்று. மாற்கு, எம்.எஸ். கந்தையா, சி.பொன்னம்பலம், செல்வநாதன் போன்ற ஓவியர்களின் முயற்சியினால் இக் கழகம் சிறப்பாக செயற்பட்டு வந்தது.

கொழும்பிலும் பல வேறு நாடுகளிலும் நடைபெற்ற ஓவியக் கண்காட்சிகளில் இக் கழக அங்கத்தினர்களின் பல ஓவியங்கள் காட்சிக்கு வைக்கப்பட்டு பரிசுகளையும் தட்டிச்சென்றது.

ஓவிய ஆசிரியர்களான இவர்கள் தூரிகையை வெறுமனே "உழைக்கும் கருவி" என்ற எல்லைக்கும் அப்பால் கலை என்ற உயர்தளத்தில் பரவசப்படுத்தும் வெளிப்பாட்டுச் சாதனமாகக் கண்டு அதை அதற்குரிய புனிதத் தோடு பேணியவர்கள்.

1943 காலப் பகுதியில் கொழும்பில் ஓவிய



ஈடுபாடுடையவர்கள் இணைந்து "43 குழுவினர்" என்ற ஓவிய இயக்கத்தை ஆரம்பித்து நடத்தினர். இலங்கையின் ஓவிய வரலாற்றில் இக்குழுவினர் முக்கிய இடம் பெறுகின்றனர். புகழ் பெற்ற காட்டுனிஸ்ட்டான ஏ.சி.கொலேட், றிச்சாட் கிபிரியேல், சீ- ஏப்பிரகாம், ஜோர்ச் கீட், மஞ்சரிநீ என்பவர்களுடன் யாழ் ஓவியர்களான எஸ்.ஆர்.கே, கந்தர்மடம் கனகசபாபதியும் "43 குழுவில்" அங்கம் வகித்தனர்.

இலங்கையில் நவீன ஓவிய மரபை இவர்கள் துணிச்சலுடன் புகுத்தி வெற்றி கண்டனர். கொழும்பில் லயனல் வென்ற (Lionel Wendt), கலாபவனம் (Art Gallery) முதலான இடங்களில் பல ஓவியக் கண்காட்சிகளை வெற்றிகரமாக நடத்தி நவீன ஓவிய மரபை இலங்கையில் அறிமுகப்படுத்திய பெருமை இவர்களையே சாரும்.

(மூலம் : "தற்கால யாழ்ப்பாணத்து ஓவியர்கள்" 1997 - பேராசிரியர் சோ. கிருஷ்ணராஜா, யாழ் பல்கலைக்கழகம்).

ஈழத்து நாழிதல்களில் அதிலும் விசேடமாக ஞாயிறு சஞ்சிகை இணைப்புகளில் கோட்டோ வியங்கள் சிறுகதைகளுக்கும் தொடர்கதை களுக்கும் 70களில் தலைகாட்டத் தொடங்கின. அச்சுக்கலையில் ஏற்பட்ட நவீன மாற்றங்கள் ஈழத்து சஞ்சிகைகளிலும் கோட்டாவியங்களுக்கு வாசலை திறந்து விட்டன.

நாளிதழ்களில் கோட்டோவியங்கள் வரைந்தவர்களின் பட்டியலோ அவர்களின் பின்னணியோ ஆவணப்படுத்தப்பட்டதாக தெரியவில்லை. எனினும் மொறாயஸ், ரமணி, வி.கே, சிரித்திரன் கந்தர், மூர்த்தி போன்றோரின் பெயர்கள் ஓவியர் "செள" உடன் கூட்டாக சமகாலத்தில் பயணித்தன என்பது உண்மை.

தனது ஆரம்பக் கல்வியை மட்டுநகர் மெதடிஸ் மத்திய கல்லூரியில் கற்று பின் ஒரு விஞ்ஞானப் பட்டதாரியாக பல்கலைக்கழகத்தில் இருந்து வெளியேறினார். இலங்கையின் பல பாகங்களில் விஞ்ஞான ஆசிரியராக கடமையாற்றியது மட்டுமல்லாமல் 80 களில் கொழும்பு கல்வித் திணைக்களத்தில் இணைந்து கணிதம், விஞ்ஞான, சமய நெறிமுறை களுக்கு பாடநூல்களும் எழுதி வெளியிட்டார். இந்நூல்களிலும் இவரது விளக்க ஓவியங்கள் அலங்கரிக்க தவற



வில்லை. இன்றும் “சௌ” வரைந்த விளக்க ஓவியங்களுடன் கல்வித் திணைக்கள பாடப் புத்தகங்கள் அச்சிடப்படுவதாய் அறிகிறேன்.

இக்காலங்களில் ரூபவாகினி தொலைக் காட்சியின் கல்வி ஒளிபரப்பான E.T.V. இல் தோன்றி கணிதம் கற்பித்த நாட்களும் உண்டு.

80களில் நைஜீரியாவிற்கு விஞ்ஞான ஆசிரியராக சென்று ஐந்து வருடங்கள் கடமையாற்றி பின் அங்கிருந்து அமெரிக்காவிற்கு தன் முதுநிலை பட்டப் படிப்பை தொடர குடியேறினார். படிப்பை முடித்ததும் இவரது ஆழ்ந்த கிறிஸ்தவ மத ஈடுபாடு இவரை முழு நேர தேவனின் ஊழியராக மாற்றியது. இத் துறையையும் முறையாக கற்று மேற்கு வேர்ஜீனியா மானிலத்தில் ஒரு ஆலயத்தின் குருவாக (பாஸ்டர்) ஆறு வருடங்கள் பணியாற்றினார். “சௌ” இன் மனைவியும் இரு செல்வங்களும் இவருடன் மகிழ்ந்திருந்த இன்பமான நாட்கள் இவை.

“சௌ” இன் தூரிகை தொட்ட கைகள் இங்கும் ஓயவில்லை. பல ஓவியங்களை தீட்டியது மட்டுமல்லாமல் தமது சபையோருக்கு கோட்டோவியங்களாலேயே வேதாகமத்தை விளக்கினார்.

தமது 52வது வயதிலேயே நோயுற்றவரை இறைவன் “எனக்கும் கொஞ்சம் வரைந்து தா” என நவம்பர் 1992ல் அழைத்துக் கொண்டான்.



எப்போதும் மலர்ந்த முகத்துடனும் தொடரால் ஓட்டிக் கொள்ளும் தோழமையுடனும் வாழ்ந்த “சௌ” இன் இழப்பு ஓவிய உலகின் இழப்பு என்றே கூறலாம்.

60 பதுகளில் வெளிவந்த சுதந்திரன் பத்திரிகையிலும் மற்றும் விவேகி, இளம்பிறை போன்ற இலக்கிய சஞ்சிகைகளிலும் வெளிவந்த இவரது ஓவியங்கள் காலத்தால் அழியாதவை.

இந்நாட்களில் எழுத்தாளர் எஸ்.பொ சுதந்திரனில் எழுதிய “சடங்கு” தொடர் கதைக்கு வரைந்த கோட்டோவியங்கள் கதை நகர்த்த உதவிற்று.

செங்கை ஆழியானின் கேலித்தொடரான “ஆச்சி பயணம் போகிறாள்” கதைக்கு வரைந்த ஓவியங்களின் நளினம் கதாபாத்திரங்களை வாசகனின் கண் முன்னே கொண்டு வந்து நிறுத்திற்று. கதை நாயகன் சிவராசாவிற்கும் காதலி செல்விக்கும் இடையிலான ஊடலை விரசமின்றி தம் கோடுகளால் உயிர்ப்பித்தார் “சௌ”.

மகாகவியின் “குறும்பா” நூலில் வந்து குந்திக்கொண்ட “சௌ” வின் ஐம்பது கேலிச்சித்திரங்கள் பாக்களுக்கு ஒரு புதிய பரிமாணத்தை சேர்த்தன.

இந்நூலுக்கு விமர்சனம் எழுதிய தமிழகத்தின் மூத்த எழுத்தாளர் நா.பார்த்தசாரதி இப்படி சொல்லிப் போனார்: “குறும்பாவைப் போல் இன்னும் பல புதுப்புது இலக்கிய உத்திகளைத் தமிழ்த்தாய்க்கு அளிக்கும் ஊக்கம் உங்களில் வளர வேண்டும் என்பது என் ஆசையாய் இருக்கிறது. பொன்னுத்துரையைப் போல் நயமறிந்து முன்னுரை கூறவல்லவர்களும், “சௌ” வைப்போல் ஓவியம் வரைய வல்லவர்களும் துணையிருந்து உதவும் போது உங்களால் எதையும் சாதிக்க முடியும் என்றே எனக்கு தோன்றுகிறது.”

இதைவிட நான் சொல்ல ஒன்றுமில்லையே!

(முற்றும்)





# உலகப் புகழ்பெற்ற நாவல்கள் : Jhon Grisham எழுதிய THE BROKER நாவல்



மிக அதிகமாக விற்பனையாகும் சட்டத் துறை சார்ந்த மர்ம நாவல்களை எழுதுபவர் இந்நூலாசிரியர். இவரது நூல்கள் உலகப் பிரசித்தி வாய்ந்தவை. மில்லியன் கணக்கில் விற்பனையாகி உள்ளன.

இந்த நாவலில் அமெரிக்காவில் ஜோல் பத்மன் என்பவர் இராணுவ ஆவணங்களை சட்ட விரோதமாக வைத்திருந்தமைக்காக சிறைக்கு அனுப்பப்படுகின்றார். இவருடைய வாடிக்கை யாளர்களுக்காக அமெரிக்க அரசாங்கத்துடன் தொடர்பு கொள்ளும் தரகராக இவர் பணியாற்றுகின்றார். மூன்று பாகிஸ்தானியர்கள் ஒன்பது இரகசிய உயர் தொழில்நுட்ப செயற்கைக் கிரகங்களை கண்டுபிடிக்கிறார்கள். இவற்றைக் கட்டுப்படுத்தும் ஒரு வழிமுறையை அவர்கள் உருவாக்குகின்றார்கள். அமெரிக்க உளவுத் தாபனம் (C.T.A) இந்த கிரகங்களுடைய உரிமையாளர் யார் எனக் கண்டுபிடிக்க முயற்சிக்கின்றது. இந்த பாகிஸ்தானியரின் கண்டு பிடிப்பின் காரணமாகவே பத்மன் தனது தொழிலில் வீழ்ச்சி அடைகின்றார்.

பத்மன் ஆறு ஆண்டுகள் சிறைவாசம் அனுபவிக்கின்றார். உளவுத்துறை தலைவர் மெய்னார்ட் பத்மனிடமிருந்து உண்மையைக் கண்டுபிடிக்க ஒரு வழியைக் கண்டறிகிறார். அமெரிக்க ஜனாதிபதி பத்மனுக்குப் பொது மன்னிப்பு வழங்க வேண்டும். பத்மனை ஒரு வெளிநாட்டுக்கு இரகசியமாகக் கொண்டுசெல்ல வேண்டும். செயற்கைக் கிரக உரிமையாளர்கள் (இஸ்ரேல் சீனா, ரஷ்யா) எவராவது அவனைக் கொல்ல முயலுவார்கள் அப்போது உரிமையாளரைக் கண்டறியலாம் என அவர் நினைக்கிறார். இதற்கு உளவுத் துறையே பத்மனின்

இருப்பிடத்தை இரகசியமாக அந்நாடுகளுக்குத் தெரிவித்து விடும். இவ்வகையில் உளவுத்துறைத் தலைவர் பத்மனின் ஆற்றலைக் குறைத்து மதிப்பிட்டு விடுகின்றார்.

அமெரிக்க ஜனாதிபதி ஆர்தரின் பதவிக் காலம் முடிவடையும் போது அவர் பலருக்குப் பொது மன்னிப்பு வழங்குகிறார். இவ்வாறு பொது மன்னிப்பு வழங்கிப் பெயர் எடுக்க அவர் முடிவு செய்கிறார்.

உளவுத்துறை தலைவர் தமது நோக்கத் துக்காக பத்மனுக்கு பொதுமன்னிப்பு வழங்கு மாறு கோரிக்கை விடுகின்றார். செயற்கைக் கிரக உண்மைகளை பத்மனிடமிருந்து பெற்றுக் கொள்ள இதுவே வழி என்கிறார்.

பத்மன் சிறையில் மிகச் சிரமத்துடன் வாழ்பவர். தனக்குக் கிடைத்த பொதுமன்னிப்பு குறித்து ஆச்சரியம் அடைகின்றார். ஆனால் அவர் வெளிநாடு ஒன்றில் அமெரிக்க பாது காப்புடன் வாழ ஒத்துக்கொள்ள வேண்டும். பொதுமன்னிப்புக்கான நிபந்தனை இதுவாகும்.

பொது மன்னிப்பைப் பெறும் பத்மன் இரகசியமாக இத்தாலிக்கு கொண்டு செல்லப் படுகின்றார்.

அவர் மார்கோ என்ற பெயரில் கனேடிய பிரஜை ஆக்கப்படுகின்றார். உளவுத்துறை அவருக்கு இத்தாலியில் உதவ லூகி என்பவரை நியமிக்கின்றது. இத்தாலிய வாழ்க்கை முறை பற்றி அவள் பயிற்சி வழங்குகின்றாள். எம்மானோ என்ற ஆசிரியரிடம் பத்மன் இத்தாலிய மொழியைக் கற்கின்றான். விடுதலை பெற்ற மகிழ்ச்சியில் கடுமையாக புதிய மொழியைக் கற்கின்றான்.

இப்போது பத்மன் சிறிய நகரத்திலிருந்து பொலொக்னா என்ற பெரிய நகரத்துக்கு மாற்றப்படுகிறான். அங்கு இத்தாலிய மொழி





கற்பிக்க நியமித்த பெண் ஒரு நல்ல துணையாக அமைகிறாள்.

பத்மனுக்கு ஒரு பேராசிரியருடன் பழக்கம் ஏற்பட்டு இருவரும் நண்பர்கள் ஆகின்றனர். அவருடைய உதவியுடன் பத்மன் அமெரிக்காவில் வாழும் தனது மகனிடமிருந்து பணம், ஒரு நல்ல செல்போன் என்பவற்றை பெறுகின்றான்.

பத்மனை அமெரிக்கப் போலீஸ் (உளவுத் துறை அல்ல, F. B. I) தேடி வருகின்றது. இதனால் அச்சமுற்ற பத்மன் வெளிநாட்டுக்கு தப்பி ஓட முயற்சிக்கின்றான். ஆனால் அவனிடம் கடவுச்சீட்டு இல்லை. அவனது சினேகிதி (இத்தாலிய ஆசிரியர்) தனது உடல் நலக் குறைவான கணவரின் கடவுச்சீட்டை தந்து உதவுகின்றாள். அதனைப் பயன் படுத்தி அவன் கவிட்சர்லாந்து சென்று வங்கியிலிருந்து பணத்தைப் பெறுகின்றான். அங்கிருந்து தனது பாகிஸ்தானிய வாடிக்கையாளர்களின் நான்கு கணினி இறுவட்டுக்களை எடுத்துக்கொள்கிறான். அவை ஒன்பது விண் கலங்களைக் கட்டுப் படுத்தக்கூடியன.

அவற்றைக் கொண்டு அவன் வாஷிங்டன் திரும்புகிறான் அங்கு சீன, அராபிய உளவுத் துறையினர் அவனைப் பின்தொடர்கின்றனர். இதனால் அச்சமுற்ற பத்மன் அமெரிக்க உயர் அதிகாரிகளிடம் இறுவெட்டுக்களை ஒப்படைக்க சம்மதிக்கிறான். பதிலுக்கு அவர்கள் அவனை வெளிநாட்டுக் கொலையாளிகள் இடமிருந்து காப்பாற்ற வேண்டும்.

பத்மன் மீண்டும் வாஷிங்டனில் தனது புதிய கம்பெனியைத் தொடங்க யோசிக்கின்றான். தனது இத்தாலிய ஆசிரியை பிரான்சிஸ்கா செய்த உதவிகளைப் பற்றி சிந்திக்கின்றான். அவளைச் சந்திக்க இத்தாலி திரும்புகின்றான்.

இந்நாவலில் இத்தாலிய கலாசாரம், நாடு, நகரம், வரலாறு, கட்டிடக்கலை அரும் பொருள் காட்சியகம். பற்றிய நூலாசிரியரின் ஆராய்ச்சிகள் புலப்படுகின்றன. அத்துடன், அமெரிக்கா, சீனா, இஸ்ரவேல் ஆகிய நாடுகளின் உளவுத்துறைகளின் இரகசிய செயற்பாடுகள் துல்லியமாக விபரிக்கப் படுகின்றன.



## எல்லை தாண்டாதீர்

எதற்கும் வாழ்வில் எல்லை ஒன்றுண்டு என்றோ எவரோ சொல்லியதுண்டு இன்றோ அதனை எண்ணிப் பார்க்கையில் எத்தனை அர்த்தம் அதனுள் உண்டு.

உண்ணும் உணவை எடுத்துக்கொண்டால் எண்ணெய் உப்பு சீனி உறைப்பு மாப்பொருள் முட்டை மாமிசக் கொழுப்பு என்னும் இவைக்கோர் எல்லை உண்டு. எல்லை தாண்டினால் வியாதித் தொல்லை.

வீதியில் வாகனம் செலுத்தும்போது வேகத்தின் எல்லை தாண்டிச்சென்று வளைவினில் கட்டுப் பாட்டை இழந்து வீதியின் எல்லையைத் தாண்டிச் சரிந்து விழுந்து கரணம் அடித்து விபத்தில் உடைந்து கால் கை உயிரும் பிரிந்து அடையும் துன்பம் அனுதினம் சகஜம்

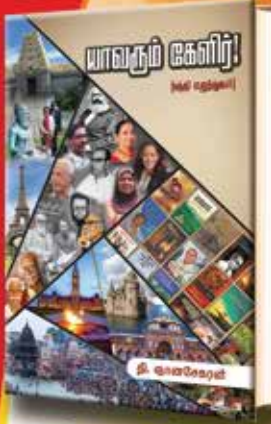
ஆழ்கடல் மீன்பிடித் தொழில் செய்வோரும் ஆசைப்பாட்டில் அகலச் செலுத்தித் தமது நாட்டுக் கடலெல்லை தாண்டிக் கடற்படையினரால் சிறைபிடிப்பட்டு படகும் பறிமுதல் ஆக்கப்பட்டுப் பட்டிடும் துன்பம் மட்டிடல் அரிதாம்.

பெற்ற பிள்ளைக்குச் செல்லம் கொடுங்கள் எல்லை தாண்டலில் கவனம் எடுங்கள் பிள்ளை வளர்ப்பில் கண்டிப்பு வேண்டும் கண்டிப்பில் எல்லை தாண்டினாற் கலகம்.

அயலவன் காணியில் அரையடியேனும் எல்லை தாண்டி வேலி போடாதீர் மண்ணாசை நீதி மன்றுக்கழைத்துப் பொன்னோடு பணமும் புகழும் போக்கும்.

எங்கும் எதிலும் எல்லை தாண்டினால் சொல்லொணாத தொல்லை சேருமே.

நிலவூர்ச் சித்திரவேல்  
திருகோணமலை



**பத்தி எழுத்தில்  
ஒரு புதிய பாய்ச்சல் பாரீர்  
வைத்தியர்  
தி. ஞானசேகரனின்  
யாவும் கேளிர்!**



**புலோல்யூர்  
ஆ. இரத்தினவேலோன்**

ஞானசேகரன் நவீன இலக்கியத்திற்கும் இதழியலிற்கும் ஆற்றிய அளப்பரிய பங்களிப்பினை பதிவு செய்யாத எந்தவொரு தமிழ் இலக்கிய ஆய்வோ அல்லது வரலாறோ ஒருபோதும் முழுமையுறாது. அந்த அளவிற்கு இவ்விரு பெரும் துறைகளிலும் அவர் ஆழத் தடம் பதித்துள்ளார். 'குருதிமலை' நாவலும் ஞானம் இதழும் வைத்தியர் ஞானசேகரனின் இலக்கிய உச்சங்கள் எனலாம். அத்துடன் தனது ஞானம் இலக்கியப் பண்ணையில் உருவாக்கி இன்று இலங்கையிலும் மற்றும் உலகெங்கும் அவர்களை உணர்திறன் மிகு எழுத்தாளர்களாக ஜொலிக்க வைத்த வகையிலும் தமிழ் இலக்கியப் பரப்பில் ஞானசேகரனின் வகிபாகம் விதந்துரைக்கற்பாலது.

மருத் துவராக பணி நிலை கொண்டிருந்தும் பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத்தில் வெளிவாரி மாணவனாகத் தன்னைப் பதிவு செய்து கல்வியை மேற்கொண்டு இளங்கலைமாணிப் பட்டத்தையும் தனதாக்கிக் கொண்ட ஞானசேகரன் 1964இல் சிற்பியால் சிறுகதை ஆசிரியராக செதுக்கப்பட்டவர். இதுவரை இவர் எழுதிய கதைகள் 'கால தரிசனம்', 'அல்சேஷனும் ஒரு பூனைக்குட்டியும்', 'தி.ஞானசேகரன் சிறுகதைகள்' எனும் நூல் தொகுதிகளில் ஆவணப்படுத்தப்பட்டுள்ளன. இவற்றுள் அல்சேஷனும் ஒரு பூனைக்குட்டியும் என்னும் பனுவல் கடந்த இரண்டு தசாப்தங்களுக்கும் மேலாக இலங்கை சப்ரகமுவ பல்கலைக்கழகத்தில் கலைமாணிப்பட்ட நெறிக்கான பாட நூலாக விளங்குவது சிறுகதையில் இவர் எய்திய உன்னதத்தின் இலக்கு எனலாம்.

இதுகாலவரையில் ஈழத்தில் வெளியான நாவல்களை தரத்தின் அடிப்படையில் பட்டியலிடுகையில் முதல் சிலவற்றுள் வரத்தக்கதான 'குருதிமலை' மற்றும் 'புதிய கவடுகள்', 'எரிமலை', 'லயத்துச் சிறைகள்', 'கவ்வாத்து' போன்ற ஞானசேகரனின் 5 நாவல்களில் முன்னிரண்டும் தேசிய சாஹித்திய விருதினையும் பின் இரண்டும் மாகாண சாஹித்திய விருதினையும் எரிமலை கரிகாற்சோழன் விருதினையும் தமதாக்கிக் கொண்டமை நாவல் இலக்கியத்தில் ஞானசேகரன் பதித்த ஆழமான தடத்திற்கான அடையாளம் எனலாம். புனைவுகளில் மட்டுமன்றி ஞானசேகரன் அல் புனைவுகளிலும் அர்ப்பணிப்புடன் ஈடுபட்டு வந்தார். இவரது 'அவுஸ்திரேலியப் பயணக்கதை', 'வட இந்திய பயண அனுபவம்', 'லண்டன் பயண அனுபவங்கள்', 'ஐரோப்பிய பயண அனுபவங்கள்' கனடா பயண அனுபவங்கள்' போன்ற நூல்கள் வாசகரை வெவ்வேறு தளங்களுக்கும் முடிவற்று இழுத்துச் செல்வதாய் அமைந்திருந்தன.

உன்னதம் மிக்க தன் பனுவல்களால் வாசகர்களை ஆகர்ஷித்த ஞானசேகரன் பகிர்தலின் மூலமும் ஆழ்ந்த தரிசனத்தை தருவதற்காய் புத்தாயிரமாம் ஆண்டுடன் ஞானம் சஞ்சிகையினை ஆரம்பித்தார். 2000ஆம் ஆண்டு

ஆனி மாதம் முதல் வெளிவரும் ஞானம் இற்றைவரை மாதம் தவறாது வெளியாகிறது என்பது மிக முக்கியமானது. 2022 மார்ச், இம்மாதம் வரையில் ஞானத்தில் 262 இதழ்கள் வெளியாகி உள்ளன. இந்த வகையில் ஞானம் சிற்றிதழ் தனது 100வது இதழினை ஈழத்து நவீன இலக்கியச் சிறப்பிதழாகவும், 150ஆவது இதழினை ஈழத்துப் போர் இலக்கியச் சிறப்பிதழாகவும் 175 இதழினை புலம்பெயர் இலக்கியச் சிறப்பிதழாகவும் 200ஆவது இதழை 60 நேர்காணல்களின் ஒரு தொகுப்பாகவும் 250வது இதழினை 60 பரிசுச் சிறுகதைகளின் தொகுப்பாகவும் வெளிக் கொணர்ந்து இதழியல் துறையில் இனி எவருமே இலகுவில் எட்ட முடியாத சாதனையை நிகழ்த்திக் காட்டியது. இச்சிறப்பிதழ்கள் யாவும் ஈழத்து இலக்கியச் செல்நெறியை முழுமையாக அறியத்தக்க பொக்கிஷங்களாகத் திகழ வல்லன என்றால் அது மிகையாகாது.

ஞானம் பதிப்பகத்தின் ஊடான ஞான சேகரனின் நூல் வெளியீட்டு முயற்சிகள் மேலும் ஒரு பரிமாணமாக நோக்கத்தக்கது. தமிழ் நூல்களுக்கான விநியோக வலையமைப்பு என்பது அறவே இல்லாத நமது நாட்டில் 78 நூல்களை இற்றைவரை வெளிக்கொணர்ந்து மேலும் அத்துறையில் சளைக்காது பயணிக்க எத்தனிப்பது வியத்தகு சாதனையாக கொள்ளப்பட வேண்டியது. அச்சுத்தாள்களின் விலையேற்றம் மட்டுப்படுத்தப்பட்ட மின்சாரம் இவற்றின் மத்தியிலும் நூல்களை வெளிக் கொணர்வு என்பது உண்மையில் அசுர சாதனை தான்!

தனது நோயாளர்களுக்கான மருத்துவ சேவை, ஞானம் இதழின் பிரதம ஆசிரியருக்கான பணிகள், இலக்கியச் செயற்பாடுகள் முதலான மிகுந்த வேலைப் பழுகள் மத்தியிலும் அவ்வப்போது தேசியப் பத்திரிகைகளில் பத்திகள் எழுதுவதையும் டாக்டர் ஞானசேகரன் வழக்கத்தில் கொண்டிருந்தார். இந்த வகையில் தினக்குரல் பத்திரிகையில் இவர் தொடர்ச்சியாக எழுதி வந்த 'சரித்திரம் பேசும் 'சாஹித்திய ரத்தினா', 'அந்த நாள் ஞாபகம்' போன்ற பத்திகள் மிகவும் பிரசித்தமானவை. தன்னுடன் நெருங்கிப் பழகியவர்கள் உயிர்நீத்த வேளைகளில் அவ் ஆளுமைகளுடனான தனது இலக்கிய

நினைவுகளை மீட்டி டாக்டர் ஞானசேகரன் எழுதி வந்து 'அந்த நாள் ஞாபகம்' தொடர் இன்றளவும் மனதில் நீக்கமற நிறைந்துள்ளது. நூலுருப் பெற்ற சரித்திரம் பேசும் சாஹித்திய ரத்தினா என்னும் பத்தி இலக்கிய ஆர்வலர்களுக்கும் ஆய்வாளர்களுக்கும் பல்கலைக்கழக மாணவர்களுக்கும் பத்தி எழுத்தாளர்களுக்கும் நல்லதோர் உசாத்துணையாக அமைந்திருந்தது.

பத்தி எழுத்துக்களின் தொடர்ச்சியாக அண்மைக் காலங்களாக தினகரன் பத்திரிகையில் வாரந்தவறாது டாக்டர் தி. ஞானசேகரன் எழுதி வந்த 'யாவரும் கேளிர்' தொடர் வாசகர்களை வெகுவாக ஆக்ரமித்து வந்ததெனலாம். கோவிட் 19 பெருந்தொற்று இடர் காலப்பகுதியிலும் இப்பத்தியை இடைவிடாது இவர் எழுதி வந்தமை இங்கு பிரதானமாக குறிப்பிடத்தக்கது. இத்தொடர் பத்திரிகையில் வெளிவந்ததும் முகநூல் மற்றும் இணைய இதழ்களில் மீள்பிரசுரிக்கப்பட்ட தருணங்களில் பதிவு செய்யப்பட்ட பின்னூட்டல் களிலிருந்து இப்பத்திக்கு வாசகர் மத்தியில் இருந்த வரவேற்பினை அறிந்துகொள்ள முடிந்தது. இத்தகு சிறப்பு மிக்க பத்தியை 'யாவரும் கேளிர்' எனும் அதே மகுடத்தில் தற்போது ஞானம் பதிப்பகம் பெரிய நூலாக்கி தனது 78ஆவது பதிப்பாக வெளிக் கொணர்ந்துள்ளது. கண்ணைக் கவரும் அட்டைப்படத்துடன் நானூறு பக்கங்களில் அறுவடையாகி இருக்கும் இப்பனுவலுக்கு தினகரன் பிரதம ஆசிரியர் தே. செந்தில்வேலவர் அளித்திருக்கும் முன்னுரை மேலும் அணி சேர்ப்பதாய் அமைந்துள்ளது.

வாசகரின் அறிவுப்பரப்புக் குறித்த தெளிவுடனும் அவனுக்குப் புரிகின்ற மொழி நடையில் புரியத்தக்க விடயங்களைப் பற்றி மட்டும் பேசுவதே உண்மையான பத்தி எழுத்தாகும். பத்தி எழுத்துக்களில் நோக்கமும் அதுவாகவே அமைகிறது. அந்த வகையில் கூறப்படும் விடயங்களை பத்தி எழுத்துக்கள் மிகத் தெளிவாக முன் வைத்தல் வேண்டும். பொருத்தமான சொற்களைத் தேர்ந்தெடுத்து தனித் தன்மையான வாக்கிய அமைப்புகளை உருவாக்கி எழுதப்படும் பத்தி எழுத்துக்களை தனித்தன்மை கொண்டு விளங்கவல்லன. தன்னிலை வாக்கியங்கள் குறைவாக அமைதல் பத்திக்கு எப்போதும் அவசியமானதொன்றாகும்.

டாக்டர் தி.ஞானசேகரனின் பத்திகள் இத்தகு தன்மைகளைக் கொண்டு அமைவதாலேயே அவை வாசகர்களால் பெரிதும் விரும்பி வாசிக்கப்படுகின்றன. பொதுஜனங்களிடையே பெரிதும் பிரபலமாகின்றன. சுய அனுபவங்களையும் ஆங்காங்கே பெய்து தனது பத்திகளை ஞானசேகரன் வடிவமைப்பதாலேயே அவை சுவாரசியம் மிக்கவையாக அமைகின்றன.

கலைஞர்கள் எழுத்தாளர்கள் மற்றும் ஊடக வியலாளர்கள் பற்றிய அவசியமான குறிப்புகளையும் நூல் அறிமுகங்களையும் உலக நடப்புகளையும் நாட்டில் நடைபெறுகின்ற கலை கலாசாரம் பாரம்பரிய பண்பாடு சார்ந்த விடயங்களையும் உள்வாங்கியதாக யாவரும் கேளிர் பத்தியை மிகவும் செம்மையாக வாராவாரமும் ஞானசேகரன் வடித்திருப்பார். வார முற்பகுதியில் நிகழ்ந்த விடயங்கள் அவ்வாறு ஞாயிறு பதிப்பில் வெளிவரும் பத்தியில் நிச்சயம் இடம்பெறும் வகையில் தனது பத்தியை அவர் ஒருங்கமைத்திருப்பார்.

இந்தவகையில் யாவரும் கேளிர் பத்தியில் பத்மா சோமகாந்தன், கோவை ஞானி ஓவியர் ஆசை இராசையா, பின்னணிப் பாடகர் எஸ். பி. பாலசுப்ரமணியம், க்ரியா ராமகிருஷ்ணன், கிராஜநாராயணன், மாத்தளை கார்த்திகேசு, கவிஞர் த.துரைசிங்கம், நந்தினி சேவியர் போன்ற கலைஞர்களின் மறைவின்போது அவர்களுக்கு அஞ்சலி செலுத்தும் முகமாக ஞானசேகரன் வரைந்து குறிப்புகள் யாவும் மனதை நெகிழ வைத்த அற்புதமான பதிவுகள் எனலாம். அக்கலைஞர்களின் தோற்றம் முதல் மறைவு வரையிலான தகவல்களுடன் வாழ்நாள் சாதனைகளையும் ஆசிரியர் மனதை விட்டகலா முறையில் எடுத்துக் கூறியிருந்தார்.

மறைந்த எழுத்தாளர்கள், பேராசிரியர்கள், கலைஞர்கள், ஊடகவியலாளர்களை அவர்களது நினைவு நாளன்றோ அல்லது பிறந்த தினத் தன்றோ நினைவு கூர்ந்து எழுதிய பத்திகள் ஆளுமைகள் பற்றிய அறியாத பல தகவல்களைத் தருவதாக அமைந்திருந்தன. இந்த வகையில் டொமினிக் ஜீவா, தேசபந்து சிறுசுமன கொடகே, சிற்பி சிவ சரவணபவன், இரசிகமணிகனக செந்திநாதன், அகஸ்தியர், அன்புமணி, வரதர், செங்கை ஆழியான், கே. கணேஷ், பேராசிரியர் கா சிவத்தம்பி, பேராசிரியர் கைலாசபதி, தேவன் யாழ்ப்பாணம், வ.அ.

இராசரத்தினம், பேராசிரியர் நந்தி, துரைவி, நீர்வை பொன்னையன் கி.லட்சுமண ஐயர், டாக்டர் புலோலியூர் சதாசிவம், கே விஜயன், எஸ்.டி சிவநாயகம், ராஜ ஸ்ரீகாந்தன், பேராசிரியர் அருணாசலம், செம்பியன் செல்வன், சக்தீ பால ஐயா, ஏ. இக்பால், உபாலி லீலாரத்ன, திருச் செந்தூரன், நா. சோமகாந்தன், சொக்கன், ஜுனைதா ஷெரீப், சைவப்புலவர் சு. செல்லத்துரை, தங்கம்மா அப்பாக்குட்டி முதலானோர் பற்றி ஞானசேகரன் தந்த தகவல்கள் அவரது அர்ப்பணிப்பு மிக்க தேடலை உணர்த்தி நிற்கிறது. இக்கட்டுரைகளில் எல்லாம் அவ் ஆளுமைகள் பற்றிய தரவுகளை சுருக்கமாக ஆசிரியர் கூறினின்றாலும் அவர்களை முழுமையாக உணரவைக்க முடிந்தமை அவரின் நுண்ணறிவின் வெளிப்பாடெனலாம்.

உலகத் தமிழ்ச் சங்கத்தின் இலக்கண விருதினை பேராசிரியர் சண்முகதாஸ் பெற்றமை, 2021க்கான சாகித்திய ரத்னா விருதினை மு.சிவலிங்கம் தனதாக்கியமை, யாழ். விருதுக்கு கவிஞர் சோ.ப. உரித்தானமை, சர்வதேச திரைப்பட விழாவில் வாழ்நாள் சாதனையாளராக கே. எஸ். சிவகுமாரன் கௌரவிக்கப்பட்டமை, கொடகே தேசிய சாகித்திய விழாவில் முத்து மீரானுக்கு வாழ்நாள் சாதனையாளர் விருது வழங்கப்பட்டமை போன்ற நிகழ்வுகளை எல்லாம் கண்முன் கொணரும் கட்டுரையாளர் பயன்மிகு பல தகவல்களையும் அந் நிகழ்வினூடு முன்னிறுத்தியுள்ளார் எனலாம். இந்நூலில் சமரபாகு சீனா உதயகுமார், மல்லியப்ப சந்தி திலகர், பாலமுனை பாருக், என ஆரம்பித்து 30க்கும் மேற்பட்ட எழுத்தாளர்களின் நூல்கள் பற்றிய குறிப்புகள் உண்டு. விரிவஞ்சி அந்நூலாசிரியர்கள் பற்றியோ அந்நூல்கள் பற்றியோ ஈண்டு குறிப்பிடுவதை தவிர்த்துள்ளேன்.

இலக்கிய ஆளுமைகள் பெயரிற்கு முன்னால் பிரயோகிக்கப்பட்ட அடைமொழிகளும் அவ் ஆளுமைகளுக்கு மேலும் அணி சேர்ப்பதாய் அமைந்துள்ளமை நோக்கற்பாலது. பத்திரிகை உலகில் ஒப்பாரும் மிக்காரும்ற்றவராகத் திகழ்ந்த எஸ். டி. சிவநாயகம், தமிழிலின் தலைமைப் பேராசிரியராக விளங்கிய பேராசான் கா. சிவத்தம்பி, மலையக நவீன இலக்கிய வளர்ச்சியின் முதல்வர் எனப் போற்றப்படும் திருச்செந்தூரன், கொண்ட



கொள்கையில் பற்றுறுதியுடன் கடைசி வரை வாழ்ந்த முற்போக்கு எழுத்தாளர் நீர்வை பொன்னையன், ஈழத்து எழுத்தாளர்களில் அதிக படைப்புகளைத் தந்த செங்கை ஆழியான் போன்ற மகுடங்களை இவ்வகையில் நயந்து கூறலாம்.

வெகுஜனங்களை வெகுவாகக் கவர வல்ல உலக தரிசனங்கள் பலவற்றை இந் நூலில் ஆசிரியர் திரட்டித் தந்திருப்பது வரவேற்கத்தக்கது. சர்வாதிகாரி ஹிட்லரின் மற்றுமொருமுகம், பிரித்தானிய அருங்காட்சியகத்தில் நமது நாட்டின் தொல்பொருள், நவீன உலகில் பொறியியல் அற்புதங்களில் ஒன்றான ஈபிள் கோபுரம், இலண்டனில் இயற்கை வரலாற்று அருங்காட்சியகம் போன்ற பல உலக தரிசனங்களும் தகவல்களும் வாசகர்களுக்கு இலகு வாசிப்புக்குரியவனாக அமைந்திருப்பதோடு சுவாரசியம் மிக்க புதிய பல செய்திகளையும் சொல்வனவாக உள்ளன.

இலக்கியத்தையும் உலக நடப்புக்களையும் ஒருசேர தரிசிக்க வைத்ததற்கும் அப்பால் சுவாரசியமிக்க இலகு வாசிப்பு ஒன்றிற்கான அத்திபாரத்தை அமைத்த வகையில் யாவரும் கேளிர் ஈழத்து இலக்கிய வெளியில் ஒரு முக்கிய மைல்கல் ஆகிறது. இது போன்ற முயற்சிகளை வைத்தியர் ஞானசேகரன் முன்னெடுத்துச் செல்ல வேண்டும்! தினக் குரலில் தொடராய் அவர் எழுதி வந்த 'அந்த நாள் ஞாபகம்' எனும் ஆரோக்கியமான பத்தியினையும் பனுவலாக்க அவர் ஆவன செய்ய வேண்டும்!

யாவரும் கேளிர் என்னும் இந்நூலின் வெளியீட்டு விழாவும் தனது அமுத விழாவையொட்டி வைத்தியர் ஞானசேகரன் நடத்திய மாபெரும் இலக்கியப் போட்டி பரிசளிப்பு விழாவும் ஒருசேர கொழும்பு தமிழ்ச்சங்க சங்கரப்பிள்ளை மண்டபத்தில் 19-03-2022 காலை 9 மணிக்கு நிகழ்கிறது என்பதும் ஈண்டு பதிவு செய்யத் தக்கது. வைத்தியர் ஞானசேகரன் அவர்களது இலக்கிய மற்றும் இதழியல் சேவைகள் தொடரவும் அவர் நீடுழி வாழவும் மனதார வாழ்த்துவோமாக!.

நன்றி ஞாழியு தினக்குரல் 20-03-2022



## வந்திடுவேன் உன் கல்லறைக்கு

கல்லறைகள் அதிகம்  
எம்மண்ணில்  
கல்லால் கட்டிடாத புதை  
குழிகளும் அதிகம்  
உதவாப்போர் மக்களை  
ஊரூராக இனம்பாராது  
தள்ளியது புதை குழிக்குள்  
மண்ணை பாட்டன்  
தோண்டினான்...  
மண்புழு வந்தது  
மண்ணை என்னப்பன்  
தோண்டினான்...  
வெடிபொருள் வந்தது  
மண்ணை நான்  
தோண்டினேன்...  
மனித எச்சங்கள் வந்தன  
மகனே, உன் கல்லறையில்  
தினம் தினம் கண்ணீரோடு  
காத்திருக்கிறேன்!  
என் தள்ளாத வயதில்  
என்னால் தனிமையில்  
வாழ முடியவில்லை...  
என்னையும் விரைவில்  
அழைத்திடு மகனே...  
மரணித்த உன்னுடன்  
அம்மாவும் வந்திட்டால்!  
உனக்கு உண்ண  
உணவு தருவேனடா  
உன்முகம் முகர்ந்து...  
முகம் மலர்ந்து...  
குதூகலிப்பேன் உன்னுடன்  
தனிமையெனை வாட்டுது  
உதவிடுவோர் எவருமில்லை  
உதவா மனிதர் மத்தியில்  
உயிர்வாழ பிடிக்கவில்லை  
நானும் வந்திடுவேன்...  
உன் கல்லறைக்கு.

சுவீஸ்லர்ந்து வபால்சை ஜெயா

# எழுதத் துண்டும் எண்ணங்கள்



பேராசிரியர் துரை மனோகரன்



## நாவலர் பற்றி இருவேறு அறிஞர்கள்

தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றைப் பொறுத்த வரையில், பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டு என்பது, இலங்கை அறிஞர்களின் நூற்றாண்டாகவே விளங்குகிறது. சிறப்பாக, ஆறுமுகநாவலரின் யுகமாகவே அந்நூற்றாண்டு கொள்ளப்படத்தக்கதாக உள்ளது. பல பாரதிகள் இருந்தாலும், பாரதி என்றவுடன் சுப்பிரமணிய பாரதியே நமது நினைவுக்கு வருவது போல், எத்தனையோ நாவலர்கள் இருந்தாலும், நாவலர் என்றவுடன் ஆறுமுகநாவலரே ஞாபகத்துக்கு வருவார். அவரது நினைவு நூற்றாண்டில் அவர் பற்றி நாலு வார்த்தைகளாவது எழுதாவிட்டால், என் மனம் என்னைத் தண்டிக்கப் பார்க்கும்.

நல்லைநகர் நாவலர் பற்றி வே. கனகரத்தின உபாத்தியாயர் முதல், பேராசிரியர் கனகரத்தினம் வரை பலரும் எழுதியுள்ளனர். நாவலர் பற்றிய முதல் நூலை எழுதிய பெருமை, நாவலரோடு நன்கு பழகிய வே. கனகரத்தின உபாத்தியாயரைச் சாரும். இலங்கைப் பல்கலைக்கழகங்களைப் பொறுத்தவரை, பேராசிரியர்கள் ச. தனஞ்சயராசசிங்கம், பொ. பூலோகசிங்கம், க. கைலாசபதி, இரா. வை. கனகரத்தினம் முதலானோரின் முயற்சிகள் சிறப்பாகக் குறிப்பிடத்தக்கவை. பல்கலைக்கழகங்களுக்கு வெளியே ஈழத்து, தமிழ் நாட்டு அறிஞர் சிலரின் முயற்சிகளும் வரவேற்கத்தக்கன.

நாமே நம்மவரைப் புகழ்ந்துகொள்வதை விட, தமிழ்நாட்டைச் சேர்ந்த இரு பெரும் அறிஞர்களின் கருத்துகள், நாவலரை நாம் புரிந்துகொள்வதற்கு வாய்ப்பாக அமைந்துள்ளன. ஒருவர் நாவலர் எஸ். சோமசுந்தர பாரதியார் (பாரதியின் பள்ளித்தோழர்) மற்றவர் சென்னை நகர உயர் நீதிமன்ற நீதிபதி தி. சதாசிவ ஐயர். இருவருமே நாவலரைச் சரியான முறையில் எடைபோட்டு வைத்துள்ளனர்.

நாவலர் சோமசுந்தர பாரதியார் ஆறுமுக நாவலர் பற்றி இவ்வாறு குறிப்பிடுகிறார்: “யாழ்ப்பாண நல்லூர் ஆறுமுக நாவலர்வர்கள் ஓர்

அவதார புருஷர். இடையிருட் கடைக்காலத்தில் விடியுமுன் விசும்பில் விளங்கும் வெள்ளி போலத் தமிழகத்தில் தளருஞ் சைவமுந் தமிழுந் தழைய, அவ்விரண்டிற்கும் புத்துயிர் வழங்கப் பிறந்த வள்ளலாவார். முன்னே பல காலங்களிலுந் தமிழகத்திலிருந்து தான் பெற்ற சிறு நன்மைகளை வட்டியுடன் பெருக்கி, ஒருகாலத்து ஒருமுகமாகப் பழங்கடனைத் தீர்த்து என்றுந் தீர்க்கொணாவாறு தமிழகத்தை ஈழநாட்டுக்குக் கடமைப்படுத்திய பேருபகாரி நாவலர் என்றால், அது மிகையாகாது.”

நாவலர் பற்றிச் சென்னை உயர்நீதிமன்ற நீதிபதி தி. சதாசிவ ஐயரின் உயர்வான கருத்து இது: “நாவலரைப் போல முன்னும் இப்பொழுதும் தமிழ் வித்துவான்கள் இல்லை. இருவேளை இருந்தாலும் அவரைப் போலத் தமிழ்ப் பாஷையையும் நல்லொழுக்கத்தையும் சைவசமயத்தையும் வளர்த்து நல்ல தமிழ் வசனநடையில் நூல்களை எழுதி அச்சிட்டு வெளிப்படுத்தித் தமிழ்நாட்டாருக்கு உபகாரஞ் செய்தவர் வேறொருவருமில்லை. பொருள் வரும்படிக்காகப் பிறரை வணங்காதவர்களும் அவரைப் போல் ஒருவருமில்லை.”

தமிழ்நாட்டைச் சேர்ந்த இவ்விருவரதும் கருத்துகள், ஆறுமுகநாவலர் பற்றிய ஒரு சிறப்பான படிமத்தை நமக்கு வழங்குகின்றன. பல்வேறு எதிர்ப்புகளுக்கு மத்தியிலும் தம்மை உறுதியாக நிலைநிறுத்திக் கொண்டவர், அவர். யாருமே எண்ணிப்பார்க்க முடியாத உயரத்தில், தமது அறிவாற்றலாலும், ஆளுமையாலும் பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் சிறந்து விளங்கியவர், ஆறுமுகநாவலர்.

## இன்றுபோல் என்றும் வாழ்க!

ஓரிரு மாதங்களுக்கு முன்னர் கண்டியில் ஒரு நிகழ்ச்சி முடிவடைந்த பின்னர், கண்டியில் பிரபலமான இரா. அ. இராமனுடனும், சில நண்பர்களுடனும் பேசிக்கொண்டிருந்தேன். அப்போது, ஊடகவியலாளரும், கவிஞருமான இக்பால் அலி, “சேர், இராமனுக்கு என்பது வயதா

கிறது” என்று சொன்னார். நான் உடனடியாக, “நான் இதை நம்பமாட்டேன்” என்று சொன்னேன். சொல்லிவிட்டு, இராமனிடம் “இது உண்மையா?” என்று கேட்டேன். இராமன் சிரித்துக் கொண்டே “உண்மை தான்” என்று சொன்னார். அப்போதும் என் உள்ளம் அவரது வயதை நம்ப மறுத்தது. “உண்மையில் இராமனுக்குப் பத்து வயதாவது குறைத்துத் தான் பார்க்கவேண்டும்” என்று நான் சொன்னேன். “ஒருவருடைய வயதைச் சொல்ல முடியாமல் இருப்பது ஒரு பெரும் கொடை, பெரும் வரப்பிரசாதம்” என்றும் நான் சொன்னேன்.

என்னைப் பொறுத்தவரையில், 1986ஆம் ஆண்டில் இடம்பெற்ற மத்திய மாகாணச் சாகித்திய விழாவின்போது இராமனை முதன் முதலாகச் சந்தித்ததாக ஞாபகம். அவராக வந்து தம்மை அறிமுகப்படுத்திக்கொண்டார். அன்றில் இருந்து இன்றுவரை அவருடனான நட்பு தொடர்கிறது. அவரைப் பற்றிச் சுருக்கமாகச் சொல்வதானால், அவர் ஒரு நல்லவரும் வல்லவரும் ஆவார். அவரது மெல்லிய தேகத்துக்குள்ளே ஒரு வலிமை பொருந்திய ஆளுமை வியாபித்திருக்கிறது. இராமன் கண்டியின் ஒரு சிறந்த அடையாளச் சின்னம். கண்டியின் எந்த நிகழ்வுகளிலும் பெரும்பாலும் இராமனைக் காணாது இருக்கமுடியாது. நான் கலந்து கொள்ளும் சகல விழாக்களிலும் இராமனைப் பற்றிக் குறிப்பிடும்பொழுது, “கையில் வில்லும் பூட்டிய இராமனை இராமாயணத்தில் பார்க்கலாம். காலில் சில்லும் பூட்டிய இராமனைக் கண்டியில் பார்க்கலாம்” என்று குறிப்பிடுவது வழக்கம். அந்த அளவுக்கு இராமன் சுறுசுறுப்பானவர். அவரது செய்நேர்த்தி எல்லோராலும் வியக்கப்படுவது.

ஒரு காலத்தில் கண்டியின் சிற்றிமிஷன் மண்டபத்தையும், இராமனையும் பிரித்துப்பார்க்க முடியாத நிலை இருந்தது. அவரால் சிற்றிமிஷன் மண்டபம் உலகப் புகழ் பெற்றது. அவரது ஆளுமையின் முழுப் பரிமாணத்தையும் அது வெளிப்படுத்தியது. அம்மண்டபத்தில் இராமன் நடத்திய பல்வேறு நிகழ்ச்சிகளில் தலைமை தாங்கியோ அல்லது பேச்சாளராகவோ நான் கலந்துகொண்டிருக்கிறேன். எனது நூல்கள் சிலவற்றின் வெளியீட்டு விழாக்களை அம்மண்டபத்தில் இராமன் சிறப்பாக நடத்தியிருக்கிறார். வேறு பல எழுத்தாளர்களது நூல்களையும் அம்மண்டபத்தில் இராமன் வெளியீடு செய்து சிறப்பித்திருக்கிறார்.

இராமன் பத்திரிகைத்துறையில் கொண்ட ஈடுபாட்டினால், சில முயற்சிகளை மேற்கொண்டு, தமது கையை நன்றாகச் சுட்டுக்கொண்டிருக்கிறார். அவற்றுள் ஒன்று, கண்டி இலக்கியச் செய்தி மடல். சிலகாலம் மாதந்தோறும் வெளிவந்த அச்சிறுசஞ்சிகையில் நான் ‘காற்று வெளியினிலே...’ என்ற பத்தியை எழுதிவந்திருக்கிறேன். அச்சஞ்சிகையின் வாழ்நாள் குறுகியதாக இருந்தாலும், அதன் பிரபல்யம் குறிப்பிடத்தக்கதாக இருந்தது.

கலை இலக்கிய உலகில் என்றும் இயங்கிக் கொண்டிருக்கும் இராமனைக் கௌரவிக்கவேண்டும் என்று நானும், அமரர் பேராசிரியர் அம்பலவாணர் சிவராஜாவும் தீர்மானித்தோம். அதன்படி, செயலிலும் இறங்கினோம். வெறும் மேடைக் கௌரவிப்பாக மாத்திரம் இல்லாமல், அவரது வாழ்க்கை வளத்துக்கும் பயன்படத்தக்கதாகப் பொற்கிழி ஒன்றையும் வழங்கவேண்டும் என்றும் தீர்மானித்தோம். அதற்கேற்ப, இராமனைத் தெரிந்த பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத்தினரதும், கண்டி வர்த்தகப் பிரமுகர்களதும் நிதி உதவியுடன் ஒரு கணிசமான தொகையைச் சேகரித்தோம். அவருக்குப் பொருத்தமான ஒரு பட்டத்தை வழங்க வேண்டும் என்றும் தீர்மானித்தோம். அவ்வகையில், ‘மக்கள் கலைமணி’ என்ற பட்டத்தை அவருக்கு வழங்கலாம், அது அவருக்குப் பொருத்தமாக இருக்கும் என நான் விழாக் குழுவில் தெரிவித்தேன். சகலரும் அதனை ஏற்றுக் கொண்டனர். 1996இல் எனது தலைமையில் கண்டி சிற்றிமிஷன் மண்டபத்தில் நடந்த விழாவில் இராமனுக்குப் பொன்னாடை போர்த்தி, பொற்கிழி வழங்கி, ‘மக்கள் கலைமணி’ என்ற பட்டத்தையும் வழங்கி, அவரைக் கௌரவித்தோம். அந்த நிகழ்வு, எனது நெஞ்சுக்கு நிறைவைத் தந்தது.

இராமன் எல்லோராலும் மதிக்கப்படுகின்ற, பேசப்படுகின்ற ஒரு கலை இலக்கிய ரசிகர். பலரை அறிமுகப்படுத்திய, மேடையேற்றிய பெருமைக்குரியவர். உயர்ந்த, நல்ல எண்ணம் படைத்த ஒருவர். அவரது எண்பதாவது அகவையை முன்னிட்டு ஞானமும் அவரைச் சிறப்பாகக் கௌரவித்திருக்கிறது. பலரையும் தமது அன்பாலும், பண்பாலும், செயலாலும் கவர்கின்ற இராமனை, “இன்றுபோல் என்றும் வாழ்க!” என மனதார வாழ்த்துவோம்.



# சம கால இலக்கிய கலைஞர்கள்



## இலங்கை அரசின் வாழ்நாள் சாதனையாளர் விருதுபெற்ற எஸ். நடராஜ ஐயர்

எஸ்.நடராஜ ஐயர் அவர்களுக்கு இலங்கை அரசாங்கம் அவரது சேவைகளைப் பாராட்டி 'பிரதிபா பிரணாம' என்ற 'வாழ்நாள் சாதனையாளர்' விருது வழங்கிப் பெருமைப் படுத்திக் கௌரவித்திருக்கிறது. இவர், யாழ். மாவட்டத்தில் உள்ள புன்னாலைக்கட்டுவன் கிராமத்தில் அஞ்சல் நிலையப் பொறுப்பதிகாரியாக விளங்கிய சோமசுந்தர ஐயர் - மனோம்ணி தம்பதிகளின் புதல்வராவார். ஆயாக்கடவை வழித்தோன்றலாகிய இவர், 1951இல் உள்நாட்டு இறைவரித்திணைக்களத்தில் உத்தியோகத்தராகப் பணிபுரிந்தவர். 1960இல் இலங்கை வானொலியில் பகுதிநேர அறிவிப்பாளராகச் சேர்ந்தவர். முப்பது வருடங்களுக்கு மேலாக ஒலிபரப்புத் துறையிலும் இருபது வருடங்களுக்கு மேலாக ஒளிபரப்புத் துறையிலும் பணியாற்றிய இவர், இலங்கை வானொலியில் அறிவிப்பாளராக, செய்தி வாசிப்பவராக, நிகழ்ச்சித் தயாரிப்பாளராக, வானொலி மாமாவாக, ஆலயத்திருவிழாக்கள் தேர்த்திருவிழாக்கள் என்பவற்றின் நேர்முக வர்ணனையாளராக அரும்பணியாற்றியவர். ரூபவாஹினி 'ஜ' அலைவரிசையில் செய்தி வாசிப்பவராகவும் சைவந்தி நிகழ்ச்சிக்கு பங்களிப்பவராகவும் விளங்கியவர். இத்தகைய நண்டகால அனுபவம் மிக்க ஊடகவியலாளராக விளங்கும் திரு. எஸ். நடராஜ ஐயர் தனது ஒலிபரப்புத்துறை அனுபவங்களை "திரைமறைவுக் கலைஞர்கள்" என்ற நூலாக வெளியிட்டுள்ளார்.



92வயதை அடைந்துள்ள எஸ். நடராஜ ஐயர் அவர்களின் வீட்டுக்கு இலங்கை அரசின் கலாசார அலுவல்கள் அமைச்சர் மாண்புமிகு விதுர விக்கிரமநாயக்க அவர்கள் நேரடியாகச் சென்று, ஐயர் அவர்களை கௌரவித்துள்ளமை ஐயர் அவர்களின் பெருமையை மேலும் பறை சாற்றுவதாக அமைந்துள்ளது.

•••



## தனகரன் பத்திரிகையின்

### 90<sup>ஆவது</sup> ஆண்டு விழா

தனகரன் பத்திரிகையின் 90<sup>ஆவது</sup> ஆண்டு விழா பேருவளையில் நடைபெற்றபோது இராஜாங்க அமைச்சர் பியால் நிசாந்த அவர்களிடம் தனகரன் பத்திரிகையை பிரதம ஆசிரியர் தே.செந்தில் வேலவர் கையளிப்பதையும், அருகில் ஆசிரியர் பீடத்தைச் சேர்ந்த மர்லின் மரைக்கார், ஸ்ரீகாந்தன் ஆகியோர் நிற்பதையும் படத்தில் காணலாம்.

•••



## த. ஞானசேகரனின் “யாவரும் கேளிர்” நூல் வெளியீடும் புரட்சிப்பு நகழ்வும்

லேக்ஹவுஸ் தினகரன் மற்றும் தினகரன் வாரமஞ்சரி ஏற்பாட்டில் தி. ஞானசேகரன் எழுதிய யாவரும் கேளிர் (பத்தி எழுத்துக்கள்) நூல் வெளியீட்டு விழா 19-03-2022 அன்று காலை 9 மணியளவில் கொழும்புத் தமிழ்ச் சங்கத்தில் இடம்பெற்றது. தினகரன் பிரதம ஆசிரியர் தே. செந்தில்வேலவர் தலைமையில் இடம்பெற்ற இவ் விழாவில், லேக்ஹவுஸ் நிறுவன தலைவர் மற்றும் நிறைவேற்றுப் பணிப்பாளர் ஜனாதிபதி சட்டத்தரணி டபிள்யூ தயார்தன் பிரதம விருந்தினராகக் கலந்து சிறப்பித்தார். ஈசொப்ந் வளாகத் துணைவேந்தர் பேராசிரியர் சந்திரசேகரம் அவர்களும் கொழும்புத் தமிழ்ச்சங்கத் தலைவர் சட்டத்தரணி ந. காண்டீபன் அவர்களும் கௌரவ அதிதிகளாகக் கலந்து சிறப்பித்தனர். பிரமுகர்களின் மங்கல விளக்கேற்றலைத் தொடர்ந்து தமிழ்த்தாய் வாழ்த்தினை செல்வி ரோஹிணி பாலச்சந்திரன் இசைத்தார். கலாபூஷணம் கே. பொன்னுத்துரையின் வரவேற்புரையைத் தொடர்ந்து தலைமையுரை இடம்பெற்றது. கொழும்புத் தமிழ்ச்சங்க பொதுச் செயலாளர் ஆழ்வாப்பிள்ளை கந்தசாமியின் வாழ்த்துரை, கௌரவ அதிதிகள் உரை, பிரதம விருந்தினர் உரை என்பன இடம்பெற்றன. திருமதி பவானி முகுந்தனின் நூல் அறிமுக உரையைத் தொடர்ந்து நூல் வெளியீடு இடம்பெற்றது. நூலின் முதற்பிரதியை இலக்கியப் புரவலர் அல்ஹாஜ் ஹாசிம் உமர் பெற்றுச் சிறப்பித்தார்.



ஞானம் பிரதம ஆசிரியர் தி. ஞானசேகரனின் 80ஆவது அகவையை முன்னிட்டு ஞானம் சஞ்சிகை நடத்திய மாபெரும் போட்டி பரிசளிப்பு நிகழ்வும் ஞானம் சஞ்சிகை நடத்திய அமரர் செம்பியன் செல்வன் ஞாபகார்த்தச் சிறுகதைப்போட்டி 2021 பரிசளிப்பு நிகழ்வும் மேற்படி நூல் வெளியீட்டைத் தொடர்ந்து இடம்பெற்றது.

•••



# வாசகர் பேசுகிறார்

‘மக்கள் கலைமணி’ கண்டி இரா. இராமன் ஞானத்தில் 262ஆம் இதழில் அதிதியாக இடம் பெற்றிருப்பதைக் கண்டு பெரும் மகிழ்ச்சி அடைகிறேன். கண்டி இராமனின் அர்ப்பணிப்பு மிக்க பெரும் முயற்சிகளின் பயனாகவே இன்று தமிழ் இலக்கிய உலகில் பெரும் பிரபலங்களாகப் பலர் உலா வருகின்றனர். போற்றுதல்களையும் தூற்றுதல்களையும் சற்றும் பொருட்படுத்தாது பல பிரமுகர்களையும் வணிக நிறுவனங்களையும் நாடி, நிதி திரட்டி அவர் நடத்திய இலக்கிய விழாக்கள், நூல் வெளியீட்டு வைபவங்கள் கணக்கில் அடங்காதவை. அவர் நினைத்திருந்தால் இவற்றின் மூலம் கண்டி நகரில் ஒரு பெரும் தனவந்தராகத் திகழ்ந்திருக்கமுடியும். ஆனால் இராமன் என்றுமே நேர்மை தவறாதவர். இதன் விளைவு? இன்றும் இராமன் சகலரதினதும் மதிப்பிற்குரிய ஓர் ‘ஏழை’க் கனவனாகத் தலை நிமிர்ந்து வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறார்.

1999களில் தேசிய தமிழ்ச் சஞ்சிகையாக வெளிவந்து கொண்டிருந்த எனது மாணவன் திரு. மனோரஞ்சனின் ‘அமுத’ சஞ்சிகையின் 1999-ஆம் ஆண்டு ஆகஸ்ட் இதழில் ‘குறிஞ்சித்தேன்’ என்ற தலைப்பில் அமரர் ருபராணி ஜோசப் இராமனைப் பற்றி எழுதிய கட்டுரை புகைப்படங்களோடு பிரசுரமாகி இராமனைப் பிரபலப்படுத்தி கௌரவப்படுத்தியது. இன்று 23 வருடங்களின் பின்னர் ஞானத்தின் மூலம் இராமனைக் கௌரவப்படுத்திய வைத்திய கலாநிதி ஞானசேகரனுக்கு நன்றி கூறுவதோடு, இராமன் இன்னும் பல்லாண்டு காலம் வாழ்ந்து இலக்கியப் பணிபுரிய வாழ்த்துகின்றேன்.

அ.சந்தியாகு. கண்டி



அமுத விழாவை மகிழ்ச்சியுடன் கொண்டாடும் மக்கள் கலைமணி இரா அ. இராமன் அவர்களை ஞானம் சஞ்சிகை தனது அட்டைப்பட அதிதியாகக் கௌரவித்துள்ளமைபற்றி அளவிலா ஆனந்தம் அடைந்தவர்களில் நானும் ஒருவன். நான் எமது திணைக்களத்தின் கண்டிக் கிளைக்கு இடமாற்றத்திற் சென்ற புதிதில் கண்டி மாநகரில் நடைபெற்ற ஒரு புத்தக வெளியீட்டு விழாவில் இவரை முதன்முதலாகச் சந்தித்து அறிமுகமானேன்.

இவர் மூலமாகவே இவர் பணியாற்றிய தினக்குரல் பத்திரிகைக்கு அறிமுகமாகி அப்பத்திரிகை யிலே ஆழமான கட்டுரைகள் பலவற்றை நீண்ட காலமாக எழுதி வந்தேன். ஏறக்குறைய இதே காலப் பகுதியிலே எனது முதலாவது சிறுகதை முதலாவது குறுங்கதை முதலாவது கவிதை முதலாவது நேர்காணல் என்பனவற்றை அடுத்தடுத்துப் பிரசுரித்து என்னை இலக்கியத் துறைக்கு அறிமுகப்படுத்தியது ஞானம் சஞ்சிகையாகும். சஞ்சிகைகளிலும் பத்திரிகைகளிலும் எழுதிய ஆக்கங்களைத் தொகுத்துப் புத்தகங்களாக வெளியிட்டால் அவை சங்க இலக்கியங்கள் போல எதிர்காலச் சந்ததிக்குப் பயன்படும் என்று திரு இராமன் எனக்கு அவ்வப்போது ஆலோசனை கூறுவது வழக்கம். நான் யாழ்ப்பாணத்துக்கு வசிக்கச் சென்றபின்னர் 2015ஆம் ஆண்டு தொடக்கம் இலக்கிய நூல்களை எழுதி வெளியிடத் தொடங்கினேன். அக் காலகட்டத்தில் திரு இராமனுடைய தொடர்பு குறைந்துவிட்டபடியாலும் தூரப் பிரச்சனை காரணமாகவும் எனது புத்தக வெளியீடுகளிற் கலந்துகொள்ளும் சந்தர்ப்பம் இவருக்குக் கிடைக்காமற்போனது கவலைக்குரிய விடயம். ஆயினும் அதிகமான ஏனைய எழுத்தாளர்களின் நூல்களை இவர் தான் தலைவராக இருந்த மக்கள் கலை இலக்கிய மன்றம் ஊடாக வெளியீடு செய்து இலக்கிய வளர்ச்சிக்கு உதவியதை அவ்வப்போது அறிந்து அகமிக மகிழ்ந்தேன். ஞானம் ஆசிரியரின் கட்டுரையில் இது தொடர்பான விளக்கமான பதிவு காணப்படுகின்றது. அன்றுபோல் இன்றும் இலக்கிய சேவை செய்து வரும் அமுத விழா நாயகன் மேலும் நீண்ட காலம் வாழ்ந்து இன்று போல் என்றும் மக்கள் சேவையே மகேசன் சேவை என்று கருதிச் செயற்பட வேண்டுமென வாழ்த்துவதோடு எதிர்வரும் ஏப்ரல் 15ஆம் திகதி தனது பிறந்த நாளைச் சிறப்பாகக் கொண்டாட இருக்கும் ஞானம் பிரதம ஆசிரியர் டாக்டர் தி. ஞானசேகரன் அவர்களும் நீண்ட காலம் வளமாக வாழ்ந்து இலக்கிய சேவை செய்ய வேண்டுமென உளமார வாழ்த்தி விடைபெறுகின்றேன். நன்றி.

கலைமாமணி கா. தவயாலன், தம்பீட்டி

